

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

CIANI
OSATEN-
DIALOGO.
SELECTO-
RVM

ERVNVS

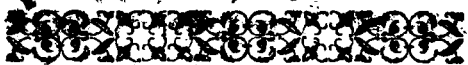
COLATI
NVS.

G V S T A E
ATIANAE.

M. DC. XXII

天

TYPOGRAPHUS LECTORI S.

Primum hunc Luciani Dialogorum selecto-
rum librum eo consilio excudendum susce-
pimus, ut juventus Græcarum literarum stu-
diosæ sine morum honestatisq; periculo illo au-
tore posthac uteretur, cujus aliqui dictionem
ad Græcum sermonem perdiscendum cum
primis aptam doctissimus quisq; judicaverit.
Quantum enim detrimentum adolescentium
animis asserant ii, qui vel hunc, vel alios id ge-
nus autores sine rerum delecta in lucem edunt,
aut legendos proponunt, nostrorum temporum
perquam corrupti mores, quorum intauta le-
ctio parens est, satis declarant. Habenda igitur
potior virtutis ratio, neq; committendum un-
quam, ut illius jacturam, vel maxima erudi-
tionis prætextu, juvenus faciat. Vale ami-
ce lector, & nostris conatibus
fave.

ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑ-

ΛΟΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑ-

ΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΙΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟ-

ΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Ω Πάτερ οἶα πέπονθα. ὑπὸ τῆς κατὰ
 ῥά τ' ἔστιν, ὅς με θύσας ἐξείυφλω-
 σέ με, καὶ μωμίσω σπιχειρήσας. Πρσ. τίς ἦ
 ὁ ταῦτα παλμήσας, ὦ Πολύφημε; Κύ. τὸ κα-
 πρῶτον, Οὐπὶν ἑαυτὴν ἀπεκάλει. ἐπεὶ δὲ
 διέφυγε, καὶ ἔξω ἔβη βέλγας, ὁ δὲ οὐδ' ὄντο
 μάζεον ἔφη. Πρσ. οἶδ' αὖ ὃν λέγεις, τὸ Ἰθα-
 κήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπαλξ'. ἀλλὰ πῶς ταῦ-
 τ' ἐπραξεν, ὅδ' ἐπ' ἀνὺ σφαίρας ὦν; Κυ. κα-
 τέλαβον ἐν τῷ αὐτῷ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα-
 στρέψας, πολλὰς τινὰς σπιχειρήσας διη-
 λονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ ἦ ἔστηκα τῇ θύρᾳ
 τὸ πῶμα, πέτρα δ' ἐστὶ μοι παρμεγέτης,
 καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσεν, ἐναυσάμενος ὁ ἔφερον
 δ' αἰθρον ἀπὸ τῶν ὄρεων, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν
 αὐτὰς

L V C I A N I S A M O S A T E N S I S

D I A L O G O R U M

L I B E R I.

C Y C L O P I S E T N E P T U N I.

O Pater, qualia passus sum ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum excavavit, somno gravatum aggressus. NEP. Quis vero est, qui isthac facere ausus fuit, Polyphemus? CYC. Principio quidem seipsum Neminem vocabat, postquam autem effugit, atque extra tela, ut dicitur, fuit. Vlysseni nominari se aiebat. NEP. Novi, quem dicis, Ithacensis est, ex Illo autem navigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? CYC. Deprehendi in antro, è pascuis domum reversus, multos quosdam, insidiantes videlicet gregibus. Posteaquam autem apposuit foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de

αὐτὰς περὶ ὧμενοι, ἐγὼ δὲ Συλλαβὼν αὐ-
 τῶν πῖνας, ὥσπερ εἰκὸς ἐὼ, κατέφαγον λη-
 σταὶς ὄντας, ἐν ταῦθ' οὐ πανεργότατον ἐκεί-
 νον, εἴτε Οὐλῆς, εἴτε Οδυσσεύς, διδῶσί
 μοι πῖν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἢ δὲ μὲν καὶ
 ὄσμον, ἢ πῖν λείπεται ἢ καὶ παραχω-
 ρέσεται. ἀπὸν γὰρ ὁ δὲ εὖς ἐδοκεῖ μοι πε-
 ριφέρεισθαι πόνον, καὶ τὸ ἀσπῆλαιον αὐτὸ ἀνε-
 σπρέφειν, καὶ σὺν εἰς ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἡμην. πέ-
 λος δὲ ἐς ὑπνον κατέσπασά με, ὃ δὲ ἐπεθύμεις
 τὸ μοχλὸν, καὶ πυρώσεις γε, προσέειπεν ἐτύφλω-
 σέ με κατὰ δόλοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς
 εἰμί σοι, ὦ Πάσειδον. Ποσ. ὡς βαθυὺν ἐκοι-
 μήης ὦ τέκνον, ὅς σ' ἐξέθορες μέλαξ' ὑπὸ
 φλάμῳ. ὁ δὲ οὐδ' Οδυσσεύς πῶς σ' ἐ-
 φυγῆς; καὶ γὰρ ὁ δὲ οἶδ' ὅτι ἐδωμήθη δ' ἀποκι-
 νήσῃ τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κυκ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὡς μᾶλλον, αὐτὸν λάβοιμι
 ἐξίόντα. καὶ καθίσας ὡς τὴν θύραν, ἐδή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπέλασας, μόνον παρὲς τὸ
 πρὸ βαλῆα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ
 κερῷ, ὅπως ἐχέτω πρὸς αὐτὸν ὑπὸ ἐρ-
 ἐμῃ. Ποσ. μαρτυρῶ, ὡς ἐκείνοις ὅτι γε
 ἔλαβεν ὑπὸ ἐξελιθῶν σε, ἀλλὰ σὺ ἄλλως

monte mecum ferebā, visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, ut par erat, devoravi, ut qui pradones essent. Hic igitur versutissimus ille, sive Nemo, sive Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso quodam veneno, dulci illo quidem & fragranti, ceterum ad insidias struendas presentissimo, & maxime turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, postquam bibissem, circumagitari, & autrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me amplius ipse non eram. Postremo autem somno correptus jacui. Ille verò exacuto veſte, eodemq; igne succenso, insuper etiam excacavit me dormientem. Et ex eo jam tempore cacus tibi sum Neptune. NEPT. Ut altè nimis dormiisti ô fili, qui non interea exilueris, cum excacareris. Vlysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, potuit dimovere saxum à foribus. CYCLOP. At ego amovi ipsum, quo facilius illum comprehendere inter egrediendum. At collocato me ipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, & arieti negotio dato, quenam ipsum agere, pro me oporteret. NEPT. Intelligo rem, sub illis latuit re, clam se subducens. At ceteros certè Cyclopas convenie-

γε Κύκλωπας ἔδει ὑπὲρβοῆσαι δι' ἐπ' αὐτόν.
 Κικ. Σωσκάλεσα, ὦ πάτερ, ἔηκον, ἐπεὶ ἤ
 ἔρουντο ἔ' ὑπὲρ βλάστον. τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ
 ἔφλω, ὅτι οὐ πρὶς ἐστὶ μελαγχολᾶν οἷηθ' ἐν-
 τις με, ὥχοντο ἀπένεες. ἔτω κατεσφίσει
 τό με ὁ κατάρχῃ, τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μά-
 λιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν
 Συμφορὰν, ἔδ' ὁ πατὴρ φησὶν, ὁ Ποσειδῶν
 ἰάσεπά σε. Ποσ. θάρσ' ὦ τέκνον ἀμυνέμεναι
 γὰρ αὐτόν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πῆρωσίν μοι
 ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδυνάστον, τὰ γούῳ τ'
 πλεονόντων τὸ ζῶζειν αὐτὰς καὶ ἀπολλύειν,
 ἐπ' ἐμοὶ πρὸς τὴν ψυχὴν δίδεῖται.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

Αλλὰ ὕδ' ὦρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Προτεῦ,
 ὅς κ' ἀπίθανον, ἐν ἀλίῳ γε ὄντα, καὶ
 δένδρον ἐπὶ φερρήϊον, καὶ ἐςλέοντα ὁπὸ πάλ-
 λαγείης, ἔμως ἔδ' ἐτῆτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ
 καὶ πόρ' γίνεσθαι δυνάστον ἐν τῇ θαλάττῃ
 οἰκονῶντα, τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.
 Πρω. μὴ θαυμάσης ὦ Μενέλαε, γίγνομαι
 γάρ.

bat te invocare contra ipsum. CYCLOP. Cō-
 vocavi illos, pater, atque etiam venerunt. Sed
 postquam me interrogassent insidiatoris no-
 men, atque ego dicerem; neminem esse, insani-
 re me arbitrati, relicto me iterum discesserunt
 Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et
 quod maxime mihi doluit, contumeliosè obje-
 cit. mihi clade hac ne pater quidem Neptunus,
 inquit, levabit te hoc malo. NEPTVN. Con-
 fide fili, ulciscar enim ipsum, ut sentiat, etiam
 si cecitatem oculorum mederi impossibile sit,
 navigantes certè tamen servare vel perdere,
 penes me esse. navigat autem adhuc.

MENELAI ET PROTEI.

AT in aquam converti te Proteu, incre-
 dibile adeò non est, marinus utiq, cum
 sis; etiam arborem fieri, tolerabile; praterea
 & in leonem aliquando muteris licet, tamen
 neque hoc supra fidem est. Quod si autem &
 ignem fieri te possibile est, cum in mari habi-
 tes, hoc omnino miror, neque adducor, ut cre-
 dam. PROTEVS. Ne mireris Menelae, fieri

γάρ. Μεν. εἶδ' οὖν ἔσθ' αὐτὸς. ἀλλὰ μοι δοκεῖ
 εἰρησται γὰρ πρὸς σέ, γρηθείαν πινὰ πα-
 σά γδ' ἐν τῷ πράγματι, καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ
 ἐξαπατᾷ τῶν ὁρώντων, αὐτὸς ἔδ' ἐν τοῖς
 το γινόμεναι. Πρω. ἔτις αὖ ἡ ἀπάτη τοῦ
 τῶν ἔτ' ἐνδ' ἑαυτῶν γινώσκω; ἔκ' ἀνεωγμέ-
 νοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίη-
 σαί με αὐτόν; εἰ δ' ἐκ' ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα
 ψαῦδες εἶναι δοκεῖ, φαντασίᾳ τις πρὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπειδ' αὖ, πῦρ
 γινώσκω, προσέτεγκέ μοι ὡς γινώσκω περὶ
 χεῖρα. εἴη γάρ, ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καὶ
 ἐν τότε μοι πρόσθεν. Μεν. ὥς ἀσφαλὲς
 ἡ πᾶσα ὡς Πρωτῶν. Πρω. σὺ δ' ἐμοὶ Μει-
 λαεδοκεῖς ἔδ' ἐπὶ πολὺ πρὸν ἐώρακέναι πῶ-
 ποτε, ἔδ' ὁ πάχει ὁ ἰχθὺς ἔτ' εἰδέναι.
 Μεν. ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺ πρὸν εἶδ' οὖν. ἀπεί-
 ρη δ' ἐ, ἡ δ' ἔως αὖ μάθοιμι παρὰ σε. Πρω.
 ὅποι' αὖ πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς
 κετύλας, καὶ προσφύς ἔχηται καὶ τὰς πλε-
 κτάνας, ἐκείνη ὁμοιον ἀπεργάζεσθαι ἑαυτὸν,
 καὶ μετὰ βάλλει τὴν γροῖαν, μιμνῆσθαι τὴν
 πέτραν; ὥς αὖ λάθῃ τοῦ ἀλίου, μὴ
 διαλλάττων, μηδ' ἐφανερός ὢν διατῆτο,
 ἀλλ'

quim soleo. MENELAVS. Vidi & ipse, veruntamen videris mihi (dicetur enim hic apud te) praestigias quasdam adhibere rei, atque in-
tuentium oculos decipere, cum interim ipse ni-
hil tale facias. PROTEVS. Et quanam aded
deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An
non apertis oculis vidisti, in quam multa ipse
me transformaverim? Quod si verò non cre-
dis, & res hac tibi falsa videtur, nempe appa-
rentia quedam inanis. Ante oculos obversans,
postquam ignis factus fuero, applica mihi,
heus generose tu, manum. Nimirum senties,
videar ne tantum ignis, an & urendi vim ha-
beam. MENEL. Periculosum est experimen-
tum hoc Proteu. PROTE. At tu Menelae vi-
deris mihi neque Polypum vidisse unquam, ne-
que etiam quid pisci huic accidere soleat, sci-
re. MENEL. Verum Polypum ipsam quidem
vidi: quae verò accidunt illi, libenter ex te co-
gnoverim. PROTE. Cuicunq; saxo accedens,
acetabula sua applicuerit, atque affixus inha-
serit cirramentis, illi seipsum similem efficit,
mutatq; colorem, imitando saxum, quo vide-
licet lateat piscatores, nihil ab illo varians,
neque manifestus existens ob hoc, sed assimila-
tus lapidi. MENEL. Ferunt hac. Sed tuum

ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. Μεν. Φασὶ παῖτα. τὸ
 δὲ σὸν πολλῷ παραδοχότερον, ὥ Πρωτευ.
 Πρω. ἔκ εἶδα, ὥ Μενέλαε. τί νι αἰ ἄλλω πι-
 στύσας, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;
 Μεν. ἰδὼν εἶδον, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα πρέ-
 σιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Εὐγε ὦ δῖε λφῖνες, ὅτι αἰ φιλαίφρω-
 ποί ἐστε, καὶ πέλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς
 παιδίον ὅτι τὸν ἰοῦ μὸν ἐκομίσαιτε ὑπο-
 δεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μὲν τῆς
 μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺν τὸν κιθαρωδὸν
 τῆτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβόν, ἐξε-
 κήξω ἐς Ταίναρον αἰτῇ σκῆψῃ καὶ κιθάρα.
 ἔσθι πείλειδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν
 δοτολλύμενον. Δελ. μὴ θαυμάσης ὦ Πόσει-
 δον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ ποιεῖμεν, ἐξ ἀν-
 θρώπων γε καὶ, αὐτοὶ ἰχθύες γινόμενοι. Ποσ.
 καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
 καταναυμαχίᾳς μετέβαλεις, δῖον χει-
 ρώσκεισθαι μόνον, ὥσπερ εἴτε ἄλλους ὑποη-

hoc multo magis omnem opinionem excedit
 Protey. **PROTE.** Nescio, Menelae, cuinam al-
 teri facile credas, qui tuis ipsius oculis non cre-
 das? **MENEL.** Videns equidem vidi, sed ta-
 men res ipsa monstro similis est, eundem vide-
 licet ignem atq; aquam fieri.

NEPTVNI ET DELPHINVM.

Laudo, rectè facitis Delphines, quod sem-
 per amantes hominum estis. Nam &
 olim Inonis filium in Isthmum portastis, ex-
 ceptum à Scironiis scopulis, unde cum ma-
 tre precipitatus fuerat. Et nunc tu citha-
 rædo isto Methymnensi, cum ipso ornatu &
 cithara recepto, in Tenarum enatasti, ne-
 que passus es indigne à nautis perdi illum.

DELPH. Ne mireris Neptune si hominibus
 benefacimus, nam & ipsi ex hominibus pi-
 sces facti sumus. **NEPT.** Atque equidem ob
 id reprehendo Bacchum, quod vos navali præ-
 lio superatos ita transformavit, cum deberet
 captivos solum in deditionem accipere, quem-
 admodum & ceteros in potestatem redegit.

γάλακτος. ὅπως γὰρ καὶ ἐμὴν τὸν Ἀρμένον τῆτον
 ἐγχετε ὡς δελφίν; Δελ. ὁ Περικλῆς, οἰ-
 κιστὴς, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλὰ κίς μετεπέμ-
 πατο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλεῖστας
 παρὰ τὸ τυχεῖν ἐπέδύμησε. πολλὰς οἰ-
 καδ' εἰς τὴν Μήθυμναν. Ἰπιδ' εἰξαὶ τὸν
 πλῆτον, καὶ Ἰπιδὰς ποροδμείας πινὸς κα-
 κέργων ἀνδρῶν, ὡς εἰδεῖ πολὺ ἄγων
 χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ εἴμεσον τὸ Αἰγαῖον
 ἐγχεῖν, Ἰπιδ' ἐλθέσιν αὐτῷ οἱ ναῦται, ὁ
 δὲ, ἡ κροῶμεν γὰρ ἅπαντες πειρατέων τῷ
 σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δίδωκεν, εἶπε
 ἀλλὰ τὴν σκάφην ἀναλαβόντες με, καὶ
 ἄσαντες δρῆνόν ἱνα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκέντες ἐά-
 σατε ρίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦ-
 ται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκάφην, καὶ ἦσε πάντο
 λιγυρῶς, καὶ ἐπεσεν εἰς τὴν θάλατταν ὡς
 αὐτίκα πάντως ἀπεθανε. ἐγὼ δὲ
 ὑπολάβων, καὶ ἀναθήμεν αὐτόν, ἐξε-
 νηζάμεν ἔχων εἰς Ταΐναρον. Ποσ. ἐπαμνῶ
 τῆς φιλομυστίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν
 ἀποδέδωκεν αὐτῷ τῆς ἀκροά-
 σεως.

Sed quo pacto, cum Arione hoc, quod accidit, sese habet? **DELPH.** Periander iste, puto, delectabatur homine, ac saepe illum ad se accersebat artis gratia. Ille autem dives jam factus à tyranno, concupivit navigando in patriam Merhymnam videlicet, spectandas ibi divitias suas exhibere. Ac consensa ad trajiciendum navi hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, ubi ad mediū ferme Aegæum perventum fuit, insidiari illi nautæ ceperunt. Ille verò (nam auscultabam omnia juxta navigiū natando) quoniam jam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem sinite precipitare me ipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego verò excepto atque imposito illo, enatavi unà cum ipso in Tenarum. **NEPTVN.** Laudo studium erga Musicam tuum, dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscul-

taras.

NEPTV.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΤΟ μὲν γένον τέτε, ἐς ὃ ἡ παῖς κατὶνέ-
 χθη. Εἰλήσασθός ἀπ' αὐτῆς καλεί-
 ομαι, τὸ ἵ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηίδες παρα-
 λαβῶσαι, τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς τι-
 φείη ὑπὸ τῷ Ὀπίχωρίων. Νηρ. Μηδαμῶς
 ὦ Πόσειδον, ἀλλ' ἐν ταῦτά ἐν τῷ ἐπὶ νύμῳ
 πελάγῃ τεθάφθω ἐλεῶμεν γὰρ αὐτὴν, οἰκί-
 σα ὑπὸ τῷ μητρυᾷς πεπονθήαν. Ποσ. τέτο-
 μὲν, ὦ Αμφίτρεϊτή, ἔθ' ἐμῖς, ἔθ' ἄλλως κα-
 λὸν ἐν ταῦτά περ κείομαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ
 αὐτῇ. ἀλλ' ὅπερ ἐφίω, ἐν τῇ Τρωάδι, ἐν
 τῇ Χερρόιῳ πεθάνει. ἐκείνο δ' ἐπερ-
 μύθιον ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτῇ
 ἐν Ἰνῶ πείσῃ, καὶ ἐμπιστεῖται ὑπὸ τῷ Α-
 θάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ'
 ἄκρ' αὐτῆς Κιθαιρῶν, καθόπερ καθήκει εἰς
 τὴν θάλασσαν, ἔχουσι καὶ τὸν ἵον ὅτι τῆς
 ἀγκάλης. Νηρ. ἀλλὰ κάκ' ἐνέω (ῶσαι
 δεήσ', χαρυσόμεν) τῷ Διονύσῳ. τροφὸς
 γὰρ αὐτῆς ἦν Ἰνῶ. Ποσ. ἔκ' ἐχρῆν ἔγω-
 πονη-

NEPTVNI ET
NEREIDVM.

FRetum hoc quidem augustum, in quod puella delapsa, submersa est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Cadaver autem ipsum, nos Nereides acceptum, in Troadem auferre, ut ibi ab incolis sepeliatur. **NEREID.** Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomini pelago sepeliatur. Misereamur enim ipsius, ut qua miserrabilia maximè à nōverca passa fuerit.

NEPTVN. At hoc quidem, Amphitrite, fas nō est, neque etiam alias honestum hic illam alitubi sub arena jacere: Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ei erit, quod paulò post eadē, ipsa quoque Ino parietur, & precipitabitur, persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Citharone, quā in mare porrigitur, unā cum filio, quem in ulnis gestabit. **NEREID.** Sed & illam servare conveniet, gratiam banc Baccho faciendo. Educavit enim illum Ino, eademq; nutrix illius fuit. **NEPTVN.** Non decebat, adeo pravam. Sed tamen Baccho non gratificari Amphitrite, indignum foret. **NEREID.**

Sed

πνηρὸν ἔστω. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαι-
 ρῇ, ὡς Ἀμφιτρίτῃ, σὺν ἄξιον. Νη. αὐτῇ
 ἄρα; παύσασθαι καὶ πέσεν δαπὶν κρητὶς; ὁ
 ἀδελφὸς; ὁ φρύξος ἀσφαλῶς ὀχέτη;
 Ποσ. εἰκότως. νεακίας γάρ, ὅτι δυνάται αὐ-
 τέχην πρὸς τὴν φερόν, ἢ δὲ, ὑπὸ ἀν-
 θείας Ἰπιδάσας ὀχήματος παραδόξου, καὶ
 ἀπιδάσας ἐμβαθὺς ἀχανές, ἐκπλάγεις,
 καὶ τῷ θάμβει ἄμαχεθεῖσαι, καὶ ἰλιγγιά-
 σαι πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πλήσεως, ἀκρυ-
 τῆς ἐγχετο τῶν κερμάτων τῶν κρητῶν, ὡς τῶς
 ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὴν πέλαγος.
 Νη. σὺν ἐν ἐχρῶ τῷ μητέρῳ τῷ Νεφέλῃ
 βοηθεῖν πιπύσῃ ποσ. ἐχρῶς, ἀλλὰ ἡ μοῖ-
 ρα πολλῶν τῆς Νεφέλης δυνάτωτέρα.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ

ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Δ. ἔξαίρετὴ θάλασσα, διὰ πεπον-
 ῶτα, καὶ ἄσβεστον μετὰ τρυαύματα.
 Θάλ. τί τὸ αὐτὸ ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;
 Ξάν. ΗΦαιστος, ἀλλ' ἀπὸν θράκημα ὅ-
 λως ὁ καυθὸν αἵμων, καὶ ζέω. Θάλ. διὰ τί
 ὅτι

*Sed quid accidit huic, quod ex arietem decidit?
 frater autem ejus, Phryxus tuto vehitur?
 NEPTVN. Merito, adolescens enim est, &
 contra impetum obsistere potest. Illa vero, eo
 quod insueta ejus rei erat consensu videlicet
 vehiculo novo & inopinato, & despicendo in
 profundum immensum, perculsa animo, &
 pavore pariter attonita, præterea & vertigine
 correpta, præ vehementia & impetu volatus,
 retinere cornua arietis amplius non potuit,
 quibus se eo usq; sustentaverat, atque ita in
 mare decidit. NEREID. An non igitur ma-
 trem ipsius Nephelen decebat opem ferre ca-
 denti? NEPTVN. Decebat sanè, sed Parca
 quam Nephela multo potentior est.*

XANTHI ET MARIS.

*Suscipe me, ô Mare, gravia enim passus
 sum, extingue mihi vulnera. MAR. Quid
 hoc rei est Xanthe? quis te deussit? XAN.
 Vulcanus, sed in carbones prorsus reductus sum
 miser, & effervesco. MAR. Cur autem injecit
 tibi ignem? XAN. Propter filium Thetidis.*
 Post-

ἵπποι ἐσέβαλε τὸ πῦρ; Ξαν. Διὰ τὸν ἡὺν τῆς
 Θεῆς ὁ, ἐπεὶ γὰρ φονδύοντα τὰς φρύγας,
 ἐκέλευσε, ὅς τοι ἔκ ἐπαύσατο τὴν ὀργήν, ἀλλὰ
 ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὴν ροιῶν,
 ἐλεήσας τὰς ἀθλίους, ἐπῆλθον, Ἰπικλύται
 γέλων, ὡς φοβησθεὶς ἀπύχοιτο τῶν ἀν-
 δρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ἡφαιστος, ἐτυχε γὰρ πη-
 σίον πρὸς τῶν, πᾶν ὅσον, οἶμα, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον
 ἐν τῇ Αἴτνῃ, ἔειπε θι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλ-
 θε μοι καὶ ἔκαυσέ μεν τὰς πελέας, καὶ μυ-
 ρίνας ὥπλησε ἥ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχ-
 θῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας, αὐτὸν ἥ ἐμὲ ὑπερ-
 καχλάσαι ποιήσας, μικρὰ δ' εἶν ὅλον ξηρόν
 εἶοχαςαι, ὁρᾷ δ' ἔτι ὅπως διδρακίμα ὑπὸ
 τῶν ἐκκαυμάτων. Θαλ. θολερὸς ὦ Ξανθε
 καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν
 νεκρῶν, ἡ θερμὰ ἥ ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός. ἔ-
 εικότως ὦ Ξανθε, ὅς τοι ἐπὶ τὸ ἐμὸν ἡὺν ὤρμη-
 σαι οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηΐδ' ὁ ἡὺς ἰού.
 Ξαν. οὐκ ἔδ' ἔν' ἐλεῆσαι γείγονας οὔλας τὰς
 φρύγας; Θαλ. τὸν Ἡφαιστον δ' ἐσέκ-
 ἔδ' ἐλεῆσαι, Θεπιδ' ὁ ἡὺν ὄν-
 τα τὸν ἀχιλλέας;

Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obfluxit mihi alveum, ego misertus miserorum, occurri, ut aquis inundarem atque involverem illum, quo eo periculo absterritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim propè sortè existens) universo igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumque & in Aetna, & si quibus aliis locis illius est, alato, processit obviam, ac exussit equidem ulmos, & myricas, assavit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cum effervesce fecisset, parum absuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim? MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est, cruore à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac meritò Xanthe, ut qui cōtra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinarum adedò meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adedò filij?

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Παύσαθε ὦ Ασκληπιέ καὶ Ἡράκλειε,
 ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ αὐ-
 θρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ τοῦτα, καὶ ἀλλότρια
 τῆς Συμποσίας τῶν θεῶν. Ἡρακ. ἀλλὰ ἐθέλεις
 ὦ Ζεῦ τε πάτερ τὸν Φδεμακίαν προκατακλί-
 νεσθαι με. Ασκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ
 εἰμι. Ἡρακ. καὶ τί ὦ ἐμβροίτητε; ἢ διότι σε
 ὀζύς ἐκτραύνωσεν, ἀ μὴ θέμις ποιεῖν τα-
 νῦν δὲ κατ' ἔλεον αἰθιδίς ἀθανασίας με-
 τέλληφας; Ασκλη. Ὀπιλέλησται γὰρ καὶ σὺ ὦ
 Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι
 ἐνφθίζεις τὸ πῦρ; Ἡρακ. ἔκην ἴσα καὶ ὁμοία
 βεβίωσται ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦ-
 τα δὲ πεπόνηκα ἐκκατάρων τῷ βίον, θηρία
 καταγωνιζόμενος, καὶ αὐθρώπων ὕβρι-
 σὶς πμωρόμενος, σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἰ καὶ
 ἀγύρτης. νοσῶσι μὲν ἴσως αὐθρώποις χρε-
 σιμὸν Ὀπιθήσθαι τῶν φδεμάκων, αἰδρω-
 δες δὲ ἔδεν Ὀπιθεδαιγμένον. Ασκλη.
 ὦ λέγεις, ὅτι σε πρὸς ἐγκαύματις ἰαοῦμαι,
 ὅτι πρὸς αἰήλθεις ἡμίφλεκτον, ὥσπερ
 ἀμφοῖν

IOVIS, ÆSCVLAPII ET HERCVLIS.

Desinite ô AEsculapi & tu Hercules cō-
tendere inter vos iurgiis, perinde ut ho-
mines. Indecora enim hac, & aliena à convi-
vio Deorum. **HER.** Ac vis, ô Iupiter, medica-
mentariū istum priore loco accumbere, quam
me? **ÆSCVL.** Quid ni? per Iovem, melior
quoq; enim sum. **HER.** In quo igitur, ô atto-
rate, an quod te Iupiter fulmine aliquando
percussit, eo quod quæ nefas erant, feceras, nunc
autem ex misericordia iterum immortalita-
tis particeps factus es? **ÆSCVL.** Oblitus ve-
rò etiam tu es Hercules, quod in Oeta conflag-
rasti, quandoquidem mihi ignem objicis?
HER. Nequaquam equalia atque similia sunt
quæ uterque in vita egimus, ut qui ipse quidem
Iovis filius sim, tantos autem labores sustinue-
rim, expurgata vita, devictis bestiis & homi-
nibus contumeliosis vindicta ac pœna affectis,
Tu verò radicum incisor es & circulator, egro-
tantibus fortassis hominibus utilis medica-
menta adhibendo, virile autē nihil quicquam
opere prastitisti. **ÆS.** Rectè dicis, quoniam &

ἀμφοῖν διεφθαρμένῳ τῷ ζώματι, τῇ
 χολῇ, καὶ μὲν τὸ τῆς πυρὸς. ἐγὼ δὲ εἰ
 καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτι ἐδούλωσαι ὥσπερ σὺ,
 ἔτι ἔξαινον ἔρεα ἐν λυδία περφυρίδα
 ἐνδεδυκώς, καὶ παρόμεν ὑπὸ τῆς Ομ-
 φάλης χρυσῷ ζανθάλῳ. ἀλλ' ἔδ' ἐμε-
 λαγχολήσας ἀπέκλιναι τὰ τέκνα, καὶ τὴν
 γυναικα. Ἡρακλ. εἰ μὴ παῖσι λοιδόρεμε-
 νός μαι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔπελυσ-
 ῆνῃς ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀσάμυνός σε, ῥί-
 ψω Ἰκίπεφαλῶν ἐκ τῶν ἔργων ἔσται μηδὲ
 τὸν πατήνα ἰάσασθαι σε τὸ πρηνίον στυ-
 γριβέντα. Ζεὺς. παύσαο θε, φημί, καὶ μὴ
 Ἰπικεράτῃς ἡμῖν τὴν ξυνοσίαν, ἡ ἀμφο-
 τέρας ἀποπέμψομεν ὑμᾶς τῇ Συμποσίᾳ.
 καὶ τοι εὐγνωμον ὦ Ἡρακλῆς παρκατα-
 κλίνεσθαι σε τὸν Ασκληπιόν, ἅτε καὶ παρ-
 τερον ἀποθανόντα.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

ΗΚεῖνος ὁ Ἑρμῆς, οἷα ἡ πέειλησεν ἡμῖν
 ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικῶς, ἐπε-
 λήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῶν ἔργων ἔσται
 καὶ ἡ.

inuisiones tuas curavi, quando nuper ascendisti ad nos, semistalatus corpore utrinque corrupto ac perdito, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiam si nihil aliud, tamen neq. servivi, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò etiam insaniens, occidi liberos & uxorem. **HERC.** Nisi desinas conviciari, statim admodum senties, quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc, è cœlo precipitem dabo te, ut ne ipse quidem Peon curaverit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. **IUP.** Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conversationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos è convivio. Quamquam etiam æquum est ô Hercules, priore loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est.

MARTIS ET MERCURII.

AUDISTIN' Mercuri, cuiusmodi nobis imminatus sit Iupiter, quàm superba, quàmq. dicta absurda? Ego, inquit, si volvero catenam

καθήσω, ὑμῖς δ' ἡμεῖς ἀποκρεμασθέντες
 κατασπᾶν βιάζεσθ' ἡμεῖς, ματὶν πνήσσετε
 καὶ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ γὰρ ἐγὼ θελήσωμι
 ἀνελκύσαι, ἔμ' ἄν ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γαῖαν
 ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσεις με-
 τωρῶ, καὶ τὰλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκας.
 ἐγὼ γὰρ οἶμαι καὶ ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ
 ἰσχυρότερός ἐστιν, ὅκ' αὖ δυνήθε' ἔμ'. ὁμῶς γὰρ
 τῶν ἰσχυρῶν ὑπερφέρειν, ὥς μὴ κατα-
 βαρῆσθ' αὐτὸν, καὶ τὴν θάλασσαν προσ-
 λάβωμεν, ὅκ' αὖ πρὸς εἶναι. Εὐμ. ὦ φημι
 ὦ ἄρες. ἔγ' ἀσφαλὲς λέγεις τὰ τοιαῦτα,
 μὴ καὶ τι κακὸν διπολεύσωμεν τὸ φλυα-
 ρίας. Ἀρης. οἶμαι γάρ με πρὸς πάντας αὐ-
 τῶντα εἰπεῖν, ἔχ' ἔγ' πρὸς μόνον σε, ὃν ἔχε-
 μυθεῖν ἠπιστάμεν. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον
 ἔδοξε μοι, ἀκρόν' ἡ μεταξὺ τ' ἀπ' ἡλῆς, ὅκ'
 αὖ δυνάμεν σιωπῆσαι πρὸς σε. μέμνη-
 μη γὰρ ἔγ' ἐπὶ πολλῶν, ὅπ' ἔστι Ποσειδῶν, καὶ
 ἡ Ηρα καὶ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβί-
 βωσαν ξυωθήσαι αὐτὸν λαβόντες, ὥς παν-
 τῶνδε ἡμεῖς δεδιώς, καὶ τῶνδε, τρεῖς ὄντας,
 καὶ εἰ μὴ γὰρ θεὸς καταλεήσας, ἐκεί-
 λον αὐτῶν Σύμμαχον Βεργίων ἐκασ-
 τόχ'

ex aethere demittam, unde si vos suspensi me videtrahete conemini, luseritis ~~op~~ram. nunquā enim me deorsum trahetis. Contra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modò, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. ~~U~~haec alia permulta, quae tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferratur, ita, praestantiorē eum esse viribusq; superiorem, haud quaquam negaverim. verum unum tam multis pariter in tantam antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adiunxerimus, id neūtiqum crediderim. MER. Bona verba Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, ne quid fortè mali nobis conciliemus perulantia. MAR. Putas verò me apud quemlibet hac dicturum? imò apud te solum id audeo, quem linguae continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tunc cum haec minitantiē audirem, haud queam apud te reticere. Etenim meminera, cum non ita multò antè Neptunus, Iuno ac Pallas, mota adversus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conjicere, quantoperè formidavit, utq; in omnem spe-

τό γ' ἔφαθ' ὄντα, καὶ νῖδ' ἔδετο αὐτῷ κεραυ-
 νῶ καὶ βροντῇ· πάντα λεγίζομ' ἰώ, ἐπ' ἡμῖν
 μοι γελαῖν ὅππ' τῇ καλλιόρῃ μεσιῶνῃ αὐτῇ.
 Ἑρμ. σιώπα δ' φημί. ἔ γ' ἀσφαλές, ἔτι
 σοι λέγεται, ἔτι ἐμοὶ ἀκχεῖν τὰ τριαῦτα.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

Διόγειης.

Ω πολὺ δ' ὄκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐ-
 πείδ' αὖ τάχιστα ἀνέλθης, σὺν γ' ὃ
 ἐστὶν οἴκῳ τὸ ἀναδιδῶναι αὐρεῖον, ἢ πρὸς
 ἰσθμῶς Μένιππον τὸν κυῖα, εὐρεῖς δ' αὖ αὐ-
 τὸν ἐν Κορίνθῳ καὶ τὸ Κράϊνον, ἢ ἐν Λυκαίῳ
 τῶν ἐριζομένων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων
 καταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτόν, ὅτι σοι ὦ
 Μένιππε κελεύει ὁ Διογῆνης, εἰ στείλαντός
 τὰ ὑπ' ἐργῆς καταγεγέλασαι, ἤκειν ἐνθά-
 δε πολλῶ πλείῳ ὀπιγελασόμενον. ὅκει
 μὲν γ' ἐν ἀμφιβάλλῳ σιῖσι ὀγύως ἰού,
 καὶ πλὴν τὸ, τίς γ' ὅλως εἶδε τὰ μὲν τ' βίον;
 ἐνταῦθα γ', ἔ πάυσῃ βεβαίως γελαῖν, κα-
 θύπερ

ciem sese verterit, idq; cum tres duntaxat essent Dii. Quod si Theris misericordia commota, Briareum centimanum illi auxilio non accersivisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitru victus esset. Hac reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam jactantiamq;. **MER.** Tace, bona verba, neq; enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Diogenes.

OPollux, commendo tibi postquam celerissime ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras reviviscere) ut, sicubi videris Menippum, tanem illum, invenies autem ipsum Corinthi, circa Cranenum, aut in Lyceo deridentem contemdes istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, mandat tibi Diogenes, si satis ea, quae super terrā sunt, derisisti, ut & huc ad inferos descendas, ubi multo plura, quae rideas, habiturus es. Illic enim ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit, Quis enim omnino scit, quae post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atque perpetuo ridere, quemadmodum ego quoq; nūc

Ἰάπερ ἐγὼ νυν. καὶ μάλιστα ἐπιδ' αὐὸν ὁρᾷς
 τοῦ πλαίους, καὶ κατατρέπεις, καὶ τυράν-
 νους, ἔτι ταπεινὰ καὶ ἀσκήτους, ὥς μόνους οἰ-
 μωγῆς διαγινωσκόμενους. καὶ ὅτι μαλθα-
 καὶ καὶ ἀγρυπνεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω.
 ταῦτα λέγε αὐτοῖς. καὶ προσέτι, ἐμπλησά-
 μενον τῷ πῆρσιν ἢ κεν θέρμων τε πολλῶν, καὶ
 εἶπε ἔυροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δ' εἶπνον
 κείμενον, ἢ ὦν ὥς καθαρότης, ἢ τι τοῦτο.
 Πολυ. ἀλλ' ἀπαρσελῶ ταῦτα, ὦ Διόγρες,
 ὅπως ἢ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ἐστὶ τῷ
 ὄψιν; Διο. γέρον Φαλακρός, τριβώνιον
 ἔχων πλύθυρον, ἀπαινὶ ἀνέμῳ ἀναπεπλά-
 μενον, καὶ ταῖς ὀπιπυχαῖς τῶν ῥακίων ποι-
 κίλον. γὰρ δὲ αἰεὶ καὶ τὰ πολλὰ τὰς ἀλα-
 ζόνας τέττας φιλοσόφους ὁπασκώπει. Πολ.
 ῥάδιον εὖρεῖν δ' ἀπὸ γε τέττων. Διο. βέλεθ' καὶ
 πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐντείλομαί τι τοῦ
 φιλοσόφους; Πολυ. λέγε. ἔβαρὺ γὰρ ἔσθ' ἐ-
 τῆτο. Διο. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς
 παρεγγύα ληρῆσι, καὶ πρὸ τῶν ὅλων ἐρί-
 ζεσι, καὶ κέρσεται φύσιν ἀλλήλοισι, καὶ
 κραυθεῖν εἰλῆσι ποιῆσι, καὶ ποιαῦτα ἀπορε-
 ῖρωτάν διδάσκεισι τὸν νοῦν, Πολ. ἀλλ' ἐμὲ
 ἀμαθῆ

facio. Et maxime postquam videris, divites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosci. Tum quod & molles & ignavi sunt, reminiscences eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quas ut dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & sicubi in trivio positam inveniat Hecates coenam, aut ovum ex lustratione, relictum, aut simile quippiam. POL. At renunciabo hæc, ô Diogenes. Sed quo melius illam agnoscere queam, cujusmodi facie est? DIOG. Senex est, caluaster, pallio indutus latero, & vento cuirvis pervio, præterea & diverforam pannorum assumentis varietago. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos philosophos acerbè perstringit. POL. Facile erit invenire illum, ex his utique signis. DIOGEN. Vis ne ut ad ipsos quoque philosophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim grave hoc mihi fuerit. DIOGEN. In universum, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neque de toto contendant, neque cornua sibi mutuo affigant, neque crocodilos faciant, neque hujusmodi sterilia atque jejuna interrogare, animum instituant. POL. At indoctum

ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδεστον εἶναι φήσῃσι, κα-
 τηγορευόμεναι τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο. σὺ δ' οἰ-
 μώζῃ αὐτοῖς παρ' ἐμῷ λέγε. Πολυ. καὶ
 ταῦτα, ὦ Διόγῃρες, ἀπαγγελῶ. Διο. τοῖς
 πλεονεξίοις δ' ὦ φίλτατον Πολυδῶκιον,
 ἀπαγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὧμάτιμοι
 τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δ' τιμωρεῖσθε
 ἑαυτὰς λογιζόμενοι τῶν τόκων, καὶ τάλαν-
 τα ἴππυ πηλαίοις (ωπεθέντες, οὐκ ἐχρήσαντο
 ὁβολὸν ἔχοντας, ἤκειν μετ' ὀλίγον; Πολυ.
 εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνης. Διο. ἀλ-
 λά καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε.
 Μεγίλλῳ τῷ κερυνθίῳ, καὶ Δαμαξένῳ τῷ
 παλαιῷ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε- ἡ ξασθὴ κόμη,
 ἔτε τὰ χαροπαῖ, ἡ μέλαινα ὄμματα, ἡ ἐρύ-
 θημα ἴππυ ἔπεσώπῃ ἐπὶ ἐστίν, ἡ νεῦρα
 εὐτονα, ἡ ὦμοι καρτεροί, ἀλλὰ πάντα μίαν
 ἡμῖν κόνιν φασί, κρανία γυμνά ἔκαστης.
 Πολυ. ἔχαιλεπὸν ἔδ' ἐ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς
 τῶν καλῶν καὶ ἰσχυρῶν. Διο. καὶ τοῖς πένη-
 σιν ὧ Λάκων πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμε-
 νοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτιρόντες τὴν ἀπο-
 ρίαν, λέγε μή τε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν,
 διηγησάμενοι τὴν ἐσταυῖται ἰσχυρίαν. καὶ

me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. **DIOG.** Tu verò plorare illos meo nomine jube. **POL.** Et hac nuntiabo illis. **DIOG.** Divitibus autem, ô lepidissimè caput, hæc nostro nomine annuncies quaso. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos, cogitantes usuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos nō plus quàm unum obolum habentes, venire huc paulò post oportet? **POL.** Dicentur & hæc ad illos. **DIOG.** Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palastrita, quod apud nos neq; flava comæ, nec cærulei nigrive oculi, neq; rubor faciei, amplius ullus est, neq; præterea nervi intenti & robusti, neq; humeri laborum tolerantés, sed omnia unus pulvis, ut ajunt, nobis catvaria forma nudata scilicet. **POL.** Non molestum erit, hæc ad formosos & robustos illos dicere. **DIOG.** Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet; (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neq; lachrymentur, neque plorent, exposita illis aqualitate hac, qua hîc est, & quod videbunt, eos qui illic divites sunt nihilo meliores, quàm sese hic esse. Lacedamonis autem tuis, hæc si

ἐπ' ὄψον ᾧ οὐδ' ἐκείναις ἀλλὰ καὶ ἐν ἀμεί-
 κῃς αὐτῶν. καὶ Δακεδαιμονίοις ἢ ταῖς αἰ-
 ταῖς εἰδοκεῖ, παρ' ἐμῶν ἴππότην, λέ-
 γων ἐκλελύσθαι αὐτὴν. Πалу. μηδὲν ὧ
 Διόχμης περὶ Λακεδαιμονίων λέγε. ἐγὼ
 ἀνέξομαί γε. ἀλλ' ἢ πρὸς οὐδ' ἄλλας ἐφη-
 ρα, ἀπαγγελάω. Διο. εἰσάσμεν τὰς ἐπεί-
 σοι δοκεῖ. οὐδ' ὅτι οἱς περὶ πον, ἀπένεγκε
 παρ' ἐμῶν οὐδ' λόγους,

ΠΛΟΥΤΩΝ, ΚΡΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Κροίσους.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιππον
 τῆς τοῦ κύνα παροικῆναι, ὥστε ἡ
 ἐκείνῳ ποι κατὰ τὴν, ἢ ἡμεῖς μετοικήσου-
 μεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλά. τί δ' ὑμᾶς δει-
 νὸν ἐργάζεσθαι, ὁμόνευον ὦν; Κροῖος.
 ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ στένομεν, ἐκεί-
 νων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίσθας μὲν ἔπαι-
 ῖς χρυσίῳ, Σαρδανάπαλιν ἢ τῆς πολλῆς
 τρυφῆς, ἐγὼ ἢ τῶν ἡσυχῶν, ἴππυ γὰρ
 καὶ

videtur, nomine meo objicias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. POL. Ne de Lacedæmoniis, Diogenes, quicquam dicas. non enim feram. Sed quæ ad ceteros mandasti, ea illis renuntiabo. DIOG. Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi, sermones hos meos deferas.

PLUTO, SEV CONTRA MENIPPVM.

CROBVS.

NON poterimus ferre Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. PLUT. Quid autem vobis mali adeò facit, quando eodem modo mortuus est ac vos? CROBVS. Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multa voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum conviciis exprobat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam can-

καὶ ἔξουσιδίξει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα
 ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἁδῶν,
 ὅτι παρὰ τῆς ἡμῶν πῖς οἰμωγὰς καὶ ὅλως,
 λυπηρὸς ἐστὶ. Πλά. τί ταῦτά φασιν, ὦ Μέν-
 νιπῶε; Μέν. ἀληθῆ ὦ Πλάτων. μισῶ γὰρ
 αὐτὰς ἀγρυνεῖς, καὶ ἀλεθρείας ὄντας. οἷς
 εὖκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ
 ἀποθανόντες ἐπιμένονταί, καὶ πειέχονταί
 τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαρὶν αἰνῶν αὐτὰς.
 Πλά. ἀλλ' ἔχρη. λυπῶνται γὰρ ἔμικρῶν
 στρέμενοι. Μέν. καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλά-
 των ὁμόψυχοι ὦν τοῖς τέτων στεναγμοῖς;
 Πλού. ἔδαμῶς, ἀλλ' εὖκ αὐ ἐβελήσαμι
 στασιάζειν ὑμᾶς. Μέν. καὶ μὲν ὦ κάκις τι
 λυδῶν, καὶ φρυγῶν, καὶ λασυρέων, ἔτω γο-
 νώσκει, ὡς ἔδ' ἐπαυσμοὶς με. ἐνθα γὰρ
 αὐτῇ, ἀπολεθῆσω αἰνῶν, καὶ κατὰ δῶν, καὶ
 καταγελῶν. Κροῖ. παῦτα ἔχ' ὕβρις; Μέν.
 ἔκ. ἀλλ' ἐκείνα ὕβρις ἐστὶν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε,
 προσκυμνέσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλαθέροις
 ἀνδράσι ἐν τευφῶντες, καὶ τὰ θανάτου
 παράπαν ἔμνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώ-
 ζετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι. Κροῖ.
 πολλῶν γὰρ, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων ἡτημάτων.

Μίδ.

tando, conturbat ploratus nostros, & in summa, valdè nobis molestus est. **PLU.** Quid hac audio de te, Menippe? **MEN.** Vera Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditì adeò cùm sint: quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui, insuper cogitatione atque animo illis inhaerent, quæ apud superos sunt. Delector itaque agrè ipsis faciendo. **PLU.** Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. **MEN.** Etiam tu deliras Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo approbas? **PLU.** Haudquaquam, verùm nolim vos discordes ac seditiosos esse mutuo. **MEN.** At verò, ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite, ut qui neque unquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis hinc, eodem sequar agrè faciendo, cantando atque irridendo vos. **CROES.** An non hac contumelia est? **MEN.** Non, sed illa contumelia erant, quæ facere solebatis, quando & adorari vos volebatis, & hominibus liberis pro libidine abutebamini, neque tum mortis quicquam memores eratis. Proinde plorate nunc; omnibus illis despoliati. **CROES.** Multis certè, ô Dii, & magnis possessionibus. **MID.** Quanto equidem ipse auro?

ΜΙΔ'. ὅσ' μὲν ἐγὼ χρεῖσθ' ; Σαρ. ὅσης δὲ
ἐγὼ τρυφῆς ; Μέν. εὐγε ἔτω ποιεῖτε, ὁδύ-
ρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ ᾗ, τὸ γυνῶθι σαυτὸν.
πολλάκις Συμείρων, ἐπάσκειν ὑμῖν. πρὲς πᾶ-
ν δ' αὖ τῆς τριαύτης οἰμωγαῖς ἐπαδόν-
τες.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙ- ΛΟΧΟΥ, ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

Μενίππῳ Θ.

ΣΦΩ μὲν τοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφί-
λοχε, νεκροὶ ὄντες, ὅκ οἱδ' ὅπως
ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μαύτης διοκείτε, καὶ
οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεὸς ὑμᾶς ὑπερ-
λήφασιν εἶναι. Τρο. τί ἔν ἡμεῖς αἵ ποί, εἰ
ὡς ἀνοίας, ἐκείνοι τριαῶτε πρὶν νεκρῶν
δοξάσασθαι ; Μένι. ἀλλ' ὅκ αὖ ἐδόξαζον, εἰ
μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τριαῶτε ἐπεριτρώεσθε,
ὡς τὰ μέλλοντα περὶ δόπας, καὶ περὶ πειν-
θιυάμενοι πῶς ἐρομένοισι. Τρο. ὦ Μέ-
νιππε, Ἀμφίλοχε Θ' μὲν ἔτ' Θ' αὖ εἰδ' εἴη,
ὅτι αὐτὰς διοκρετέον ὡς ἐρ αὐτὰ. ἐγὼ ᾗ,
ἥρως εἰμὶ, καὶ μαυτδομῶ, ἡὲ πρὸς κατέλθοι
παρ'

SAR. *Quanta verò ego voluptate? MEN. Rectè sanè, ita facite, lugere vos quidem, ego verò tritum illud, Nosce teipsum, identidem connectendo, vobis occinam, decet enim huiusmodi ploratus, si crebro illis accinatur.*

MENIPPI, AMPHILOCHI, ET TROPHONII.

MENIPPUS.

VOS nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum sitis mortui, tamen haud sciò quonam modo, phanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TROPH. *Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? MEN. Atqui non ista fuissent opinati, ni vos, tum cum viveretis ejusmodi quadam portenta ostentassetis, tamquam futurorum fuissetis præscij, quasique prædicere potuissetis, si quæ percontarentur.* TROPHON. *Menippe, noverit Amphilocheus hic, ipsi pro sese respondendum esse. Cæterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino*

παρ' ἐμέ σὺ δ' εἰκας σὺκ Ἰπιδ' ἐδημηκέ-
 ναί λεβαθεία πὶ παρὰ πικ. ἔ γδ' ἡπίστεις
 σὺ τέ τοις. Μέν. τί φῆς; εἴ μὴ ἐς λεβαθείαν
 γδ' παρέλθω, καὶ ἐσαλμύνηται ταῖς ὀθόναις,
 γελοίως μάζαν ἐν τῇ χερσὶν ἔχων, ἐστρυ-
 σω διὰ τῆς στήθους πεπνυμένος ὢν ἐς τὸ σπῆ-
 λαμον, ἔκ αὐτῆς δυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ,
 ὥσπερ ὑμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων.
 ἀλλὰ πρὸς τὴν μαυρίαν, τί ἡ ὁήρωσις ἐστίν;
 ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπων τι καὶ θεῶν
 ζῶντων. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς
 φῆς; μήτε θεός, καὶ ζῶσα μφότερόν ἐστιν;
 νοῦν πᾶσιν τὸ θεῶν ἐκείνο ἡμῆτομον ἀπελή-
 λυθε; Τρο. χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Μέ.
 σὺκ εἶδ' αὖ, ὦ Τροφώνις, ὅ, τι καὶ λέγεις, ὅτι
 μὲν τοι ὅλ' εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὄρω.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩ-

ΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ,
 ὅπως μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ
 αὐθις ἐρίζωμέναι περὶ αὐτῶν. Χάρ. λογι-
 σώμε-

omnino Lebadiam adisse. neque enim alioqui ista non crederes. **MEN.** Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuisset profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepissem, nequaquam fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaque prestigiatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam divinandi artem, quid tandem est Heros? neque enim intelligo. **TROPH.** Est quiddam partim ex homine, partim ex Deo compositum. **MEN.** Nempe quod neque sit homo quemadmodum audio, neque Deus, verum pariter utrumque, Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quo nunc recessit? **TROPH.** Reddit oracula Menippe, in Bæotia. **MEN.** Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud plane video, te totum esse mortuum.

MERCVRII, ET CHARONTIS.

MERCURIUS.

Rationem supputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam, ne denuò aliquando de eo inter nos contendamus. **CHAR.**

Sup-

σώμεθα, ὦ Ερμῆ, ἄμεινον ἢ ὡρίται πῶτε
 αὐτῶν, καὶ ἀπαραγμονέστερον. Ερμ. ἄγκυ-
 ρον ἐντελαμίσκῳ ἐκόμισα πέντε δραχ-
 μῶν. Χάρ. πολλὰ λέγεις. Ε. νῆ τὸν Αἰδωνέα
 τῶν πέντε ὠνησάμεν, καὶ περπωτῆρα δύο
 ὀβολῶν. Χ. τίθε πέντε δραχμας, καὶ ὀβολὸς
 δύο. Ερμ. καὶ ἀκέραια πᾶν ἐρ τῆ ἰστίᾳ πέντε
 ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρ. καὶ τέττα-
 ρὸς ἐσθλῆ. Ερμ. καὶ κηρὸν, ὡς ἴππω λάσσει τῆ
 σκαφιδίᾳ τὰ αἰεωγόντα, καὶ ἥλας ἦ, καὶ
 καλῶδον, ἀφ' ἧς τίω ὑπέρειν ἐποίησα,
 δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρ. εὖ γε ἄξια
 τιῶται ὠνήσας. Ερμ. τιῶτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλ-
 λο ἡμᾶς διέλαθεν ὡς τῷ λογισμῷ. πότε-
 ρ' ἔν πᾶσι δόποδ' ὦσιν Φῆς; Χάρ. νῦν μὲν
 ὦ Ερμῆ ἀδύνατον. ἔτι ἦ λοιμός τις ἢ πόλε-
 μος καταπέμψῃ ἀθρόος τινας, ἐνέσται
 πότε δόποκερδ' ἄναξ ἐν τῷ πλήθει παραλο-
 γισμοῦ καὶ πορθείας. Ερμ. νῦν ἔν ἐγὼ
 καθεδ' ἔμεν, καὶ κάκιςτε δ' ἰχόμεν ὅλην μέ-
 ρει, ὡς αὖ δὴ τῶν δόπο λαύοιμι. Χάρ.
 ὅτι ἐστὶν ἄλλως ὦ Ερμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι ὡς
 ὁρᾶς ἀφικνουῦνται ἡμῖν. εἰρήνῃ γάρ. Ερμ.
 ἄμεινον ἔστω, εἰ καὶ ἡμῖν παραπείνοιστο
 ὑπὸ τοῦ ὄφλημα. πολλὸν ἄλλ' οἱ μὲν

supputemus ô M. Satiùs enim est, maturè id agere, deinde & minoris negocij. M. B. R. Anchoram ut mandaras, comparavi tibi quinque drachmis. C. H. A. R. Caro dicu. M. B. R. At per Plutonem, quinque emi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obolis duobus. C. H. A. Pone quinq; drachmas, & obolos duos. M. B. R. C. Et pro acu ad resarciendum velum quinque obolos ego exotvi. C. H. A. R. Etiam hos appone. M. B. R. C. Et ceram ad oblinendas navigij rimas tibi emi, & clavos præterea, & funiculum, unde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. C. H. A. R. Rectè, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi quid reliquum sit quod me fugit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? C. H. A. R. Nunc quidem, Mercuri non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid falsa supputatione in multitudine exigendo portoria. M. B. R. Proinde ego nunc sedebam, pessima quæq; ut eveniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. C. H. A. R. Pieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est.

M. B. R.

παλαιοί, ὦ Χάρον, οἶδ' αὖ οἷοι παρελόντο,
 ἀνδρῆσιν ἀπαντες, αἵματι θανάτῳ πλεῖον,
 καὶ τραυματίαι οἱ πολλοὶ. νυνὶ δ' ἡ φαρμά-
 κω τις ὑπὸ τῷ παιδὸς δόσιν ἀνών, ἢ ὑπὸ
 τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδήκως
 τὴν χαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὦ χροὶ γὰρ ἀπαν-
 τες, καὶ ἀγνέεις, ἔδ' ὅμοιοι σκείνοισι, οἱ δ' ἐ-
 πλείεσσι αὐτῶν διὰ χεῖματα ἤκυσιν; Πι-
 βύλλοντες ἀλλήλοισι, ὥς εἰκάσι. Χάρ-
 ῳ γὰρ περὶ πῶς ἐπὶ ταῦτα. Εὐμ. ἔκ' ἔν-
 ῃ δ' ἐγὼ δόξαιμι αὐτὰ ἀμαρτάνειν, πικρῶς
 ἀπαγμάτων τὸ ὀφειλόμενον ὡς σὺ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ.

Τὸν γέροντα οἶδ' αὖ, τὸν πάνυ γεγηραχότα
 λέγω, τὸν πλάσιον Εὐκράτῃ, ὦ παῖ-
 δες μὲν ἔκ' εἰσιν, οἱ τὸν κλῆρον ἡγήσαντες
 πεντακισμύριοι; Εὐμ. ναί, τὸν σικιώνιον
 Φῆς. τί ἔν; Πλ. σκείνον μὲν ὦ Εὐμῆ Ζεῦ
 ἔασον ἐπὶ ταῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἀβεβίω-
 κεν. Πιμετρήσεις ἄλλα τοσούτα, εἴ γε οἷον
 τι λῶ, καὶ ἔτι πλείον. ὦ δ' ἐγὼ χέλακας
 αὐτῶν.

MER. Satiùs est ita esse, etiam ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verùm enim verò prisci illi, Charon, nosti quales advenire solebant, quàm fortes atque animosi omnes, cruore madidi, & vulneribus pleni plarig. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, mutuo sibi insidiis. **CHAR.** Omnino enim expetibiles illæ sunt. **MER.** Proinde neq, ego videar peccare gravius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURI.

S Enem ne nosti, istum ætate omnino confectum dico, Eucratem divitem, cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quàm quinquaginta millia? **M.** Novi, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? **PLUT.** Vivere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos nonaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulari, si modo possibile sit, atque etiam

αὐτῶν, Χαρίνον τ' νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς
 ἄλλους κατέσπασον ἐφεξῆς ἀπανίας. Ερμ.
 ἄποπιν αὐτὸν δόξτε τὸ ποιῆσθαι. Πλά. ἔμενεν,
 ἀλλὰ δεικνύσθαι. τί γὰρ ἐκείνοι παθόν-
 τες, εὐχόμενοι ἀποθανεῖν ἐκείνον; ἢ τῶν χρη-
 μάτων ἀντιπρὶντα, καὶ ἐν προσήκοντες ὃν
 πάντων ἐστὶ μιαιώμετον, ὅτι καὶ ποιαῦτα δὲ
 χρέμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἐν γαστρὶ φα-
 κερῶ. καὶ νοσῶντες, ἅ μιν βυλῶνται,
 πάντες προσήλας. Τύσθην ὅμως ἐπιμαρτυ-
 ρῶ, ὡς αἰσῆ καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ καλα-
 κεία τῶν αἰσῶν. καὶ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω
 ἀθάνατος. οἱ δὲ, παραπίπτουσιν αὐτῶν μά-
 τινα ὑπὸ χανόντες. Ερμ. γελοῖα πείσονται,
 παῖδες οἷοντες. καὶ καὶ καὶ ἐν εὐμά-
 λα καὶ βυλῶν αὐτῶν, καὶ ἐπιπύζει, καὶ
 ὅλως, αἰεὶ θανόντες. εἰκὼς, ἐρρωταὶ πολὺ
 μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἡδὴ τὸν κληρὸν ἐν
 ῥοῖσι διηρημένοι, βόσκονται, ζωὴν μακα-
 ρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. Πλά. ἔκην ὁ
 μὲν ἀποδυσόμενος τὸ γῆρας ὡς ἐρ. ἰό-
 λως αὐτῶν οἷοντες, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλ-
 πίδων τὸν ὄντρον ληθύνει πλεονάζον ἀπαλι-
 πόντες, ἡμέτεροι ἡδὴ κακοὶ κακῶς ἀποθα-
 νόν-

etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe hac ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videri queat. PLUT. Haudquaquam, imo justissimum. Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori, nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifestè utique illum. Ac quæ agrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuò: & in summa varia quedam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidem immortalis sit, illi autem præ ipso abeant, frustra biantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Sed tamen & ille admodum scitè lætat illos, & spe pascit inani, & in summa semper morituro similis, multò validior est, quàm quisquam juvenis. Illi autem hereditate inter se divisa, pascuntur vitam quandam beatam secum ipsi animo precipitantes. PLUT. Proinde ipse exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, in juvenem redeat. Illi autem in ipsa media spe, divitiis illis, quasi per somnum spectatis, destituti abeant
iam

νόντες. Ερμ. ἀμέλησαν ὦ Πλάτων· μέπε-
 λούσομαι γάρ σοι ἡδὴ αὐτὰς καὶ ἓνα
 ἐξῆς. ἐπὶ αὖ ἢ οἶμαί εἰσι Πλά. καπίασα. ὃ
 ἢ πῶς ἀπέμψεν ἑκάστον, αὐτὸ γέρον· αὐ-
 τοῖς παροχέτης γρόμειν.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

Τοῦτο, ὦ Πλάτων, δίκην, ἐμὲ μὲν
 τεθνάναι τριάκοντα ἐτι γεγονότα, τὸν
 δὲ ὑπὲρ τὰς ἐπενήκοντα γέροντα Θάκρυ-
 τον ζῶν ἐπὶ Πλά. δίκηνότατον μὲν ἔν ὧ
 Τερψίων, εἴ γε ὁ μοῖ ζῇ, μηδ' ἓνα ἀχόμε-
 νον ἀποθανεῖν τῶν φίλων. σὺ ἢ, πῶς
 πάντα τὸν χρόνον ἐπεβέβηκες αὐτῷ, πε-
 μύων τὸν κλῆρον. Τερ. ἔγωγε ἐχρῆν γέροντα
 ὄντα, καὶ μηκέτι χεῖρα δὲ τῷ πλάτῳ αὐ-
 τὸν δυναμειον, ἀπελθεῖν τῆ βίᾳ, πῶς
 χωρήσουσα τοῖς νέοις; Πλά. καὶ γὰρ ὦ Τερ-
 ψίων νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλάτῳ
 χεῖρα δὲ θυγάμειον πρὸς ἡδονὴν, ἀποθ-
 νησκέιν. τὸ ἢ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ Φύσις
 διαταξεν. Τερ. ἔκων ταῦτ' ἰδὲ πῶς τῆς
 Δίης.

Am huc, mali malè mortui. M. Alias res cura, Pluto, jam enim accersam tibi illos, alium super alium ordine, septem autem, opinor, sunt. P. Deducas licet. Ille autem mittat singulos præ se, ex senē iteram in adolescentem conversus.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Iustum ne hoc est, ô Pluto, me quidem è vita abiisse, triginta cum sim annorum, Thucritum verò senem nonagenarium, & ultra, adhuc vivere? **PLUT.** Iustissimum quidem & Terpsion. Nam & si ipse vivit, certè ad nullius tamen mortem affectus est: tu verò omni tempore illius hereditatem expectans, eum mori avidissime cupiebas. **TERP.** Nonne opus fuerat, cum senex sit, nequeatq; de cætero suis uti divitiis, locum dare juvenibus **PLUT.** Novas, & Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem divitis uti nequeat, ipsum è vita decedere. Aliam autem & Parca & natura statuisse videtur. **TERP.** Proinde hanc ob hujuscemodi accuso

Διαπόξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα εἶναι
 πῶς γίνεσθαι, τὸν πρῶτον, πρῶτον, καὶ
 μὴ τῶτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν
 αἰσπρέφεται ἢ μηδ' αὖτως, μηδ' ἐλπίσιν
 τ' ὑπερβύτων, ὁδόντας τρεῖς ἐπὶ λοιπὰς
 ἔχοντες, μόλις ὁρῶντες, οἰκέτας τετράσιν
 ὀπικεκυφῶτα, κορύζης μετ' αὐτῶν ῥίνα, λη-
 μης ἢ σὺν ὀφθαλμοῖς μεσὸν ὄντων, ὁ δ' ἐστὶν
 ἡδὺ εἶδός τε, ἐμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ
 νέων κατὰ γελῶμενον, ἀπαθνήσκων ἢ καλ-
 λίστας καὶ ἐρρωμενεστάτας νεανίσκους αὐτῶν
 γὰρ ποταμῶν τῶτό γε, ἢ τὸ τελευτῶν εἶδέναι
 ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήσκει τῶν γερόντων
 ἕκαστος, ἵνα μὴ μάττω αὐτοὶ ἐνέχουσιν
 πόνον. νῦν ἢ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα
 τὸν βῆν πολλὰκις ἐκφέρει. Πλάτ. ταῦτα
 μετ', ὡς Τερψίων, πολὺ συνετώπερα γίνε-
 ται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ καὶ ὑμεῖς ἢ τί παθόντες
 ἀλλοτρίοις ὀπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις
 τῶν γερόντων εἰσπείρετε φέροντες αὐτοὺς
 πιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, ὡς
 ἐκείνων καταρτυτῶμενοι. τὸ καὶ πρᾶγμα
 τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίνεται. ὅσα γὰρ ὑμεῖς
 ἀποθνεῖν εὐχόμεσθε, τὰς ἄλλας ἀπασιν ἡδίστα

ordinem, decebat enim has res successione gra-
tue fieri, senem primò, deinde qui in ea at-
que sequeretur, mori: haudquaquam autem
ordinem inverti, aut vivere senectute decre-
pitum, qui tres duntaxat dentes habet, cui
vix deserviunt oculi, qui curvatus à quatuor
famulis deducitur, deguttantes n. res, lip-
posque oculos habens, nihil denique voluptatis
de gustans, haud aliter existens, quàm anima-
rum quoddam sepulchrum, ab ipsa juventute
derisum: & contra mori optimos atque robu-
stissimos adolescentes. Nam hoc perinde esse vi-
detur, ac si flumina sursum deferantur. Aut
saltem scire necesse foret, quando & senū qui-
libet obiturus esset, ne frustra quosdam cole-
rent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio
dici solet, Quadriga bovem sapissime ducit.
PLUT. Hæc quidem ô Terpsio. prudentius fiunt,
quam tibi profectò videntur. Verum & vos
quid passi estis, quod rebus alienis gaudetis, &
senibus filiis orbatis, vosmet tantopere in ad-
optionem traditis? quam obrem in derisum ad-
dicti, ab illis sepelimini, quod quidem pluri-
mè sit periucundum. Nam quanto vos magis
mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quam
gratissimum est, si ante eos vos mori cōtingat.

παροφανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν, καὶ μὴ γὰρ
 ναυαγίῳ τέχνῳ ὅστις ἐνοήκατε γεράτων
 ἔρῳντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἄτεκνοι εἰσιν. οἱ γὰρ τε-
 τεκνοι, ὑμῖν ἀνέρας καὶ τοι, πολλοὶ ἡδὲ
 ἐρωμένων (σωσύντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν
 ἔρωι), καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες,
 μισοῦν αὐτὰς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτὰς
 ἐρασὰς ἔχουσιν. εἶλα ἐν τῆς Διθυράκης,
 ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δорυφορή-
 σαιτες, ὃ γὰρ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δῖ-
 κριον, κρατῆσι πάντων οἱ γὰρ, ὑποπρίσσει
 τοῦ ὀδόντας, ἀποσφυγῆτες. Τερψ. ἀλλὰ
 θῆ ταῦτα φῆς. ἐμὲ γὰρ ὅκερμιτ' ἔπει-
 κατεφραγμ, εἰς τεθνήξεσθ' ὀκῶν; καὶ ὅτι
 τε εἰσοίμι, ὑποσένων, καὶ μύχιον πεκαρῶν
 περὶ ἧς νεοτῆος ἀτελής ὑποκρώζων, ὥς
 ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἴομεν, ὅτι βῆσθαι αὐ-
 τὸν τῆς Κοροῦ, ἐπεμπόν τε πολλὰ, ὥς μὲν
 ὑπερβάλλοιεν τό με οἱ ἀντιπραγαὶ τῇ μεγα-
 λοδωρεῇ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων,
 ἀγρυπνῶν ἐκέρμιον ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ
 διατάττων. ταῦτα γὰρ μοι καὶ ἔδοξε φανεῖν
 αἵ παγεγῆται, ἀγρυπνία, καὶ φροντίδες,
 ὃ γὰρ ποσὶ τὸν μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφείκει

enim novam quandam artem cogitatis de-
 ceptos cum amatis, praesertim si liberis si-
 orbati: qui verò liberos habent, illorum vobis
 non est cura. Atque ex iis qui amantur pluri-
 mi, maxime vestri ignari astus, etiamsi ipsis li-
 beros habere contingat, illos tamen odisse si-
 mulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde
 iis in testamento exclusis, qui olim affectati
 sunt illos, liberi, sicuti profectò dignum est,
 omnem eorum substantiam consequuntur: at
 illi confecti dolore dentibus strident. **TERP.**
 Vera sunt haec quae dicis. Quantum enim meo-
 rum Tbucritus devoravit, cum semper eum
 mori putarem? & quoties ad eum ingredie-
 bar gemebat, & internum quiddam, perinde
 atque ex ovo pullus aliquis immaturus, stride-
 bat. Vnde quamprimum eum ad sepulchrum
 ductum iri existimans, multa illi dona mitte-
 bam, ut ne auli muneribus me praclaris vin-
 ceret. Plerumq; etiam praenimia sollicitudine
 insomnis jacebam, singula enumerans, ac dispo-
 nens. Ea quoque etiam causa interitus mihi fuit, tu-
 ra & vigilia. Ille autem deglurito hoc illesta-
 mento meo tanto, adstitit mihi, quando se-
 peliebar paulò antè, irridens. **PLUT.** Euge.

καὶ θαπόμενῳ πρῶν ἐπιγελῶν. Πλ. ὦ
 ὦ θεῖτε, ζῶης ὀπιμήκισον, παλῶν
 μα, καὶ τῶν τοιῶτων καταγελῶν, μὴ ᾧ περὶ
 ῥόν γε σὺ δόποθ' αἰνοῖς, ἢ περὶ ἐμψύης πάντας
 αὐτὸν κέλακας. Τερ. τὸ μὲν, ὦ Πλάτων, καὶ
 ἐμοὶ ἡδίστον ἦδ' ἡ, εἰ καὶ Χαριάδης περὶ θνή-
 ξεται θεῖτε. Πλ. θάρρει ὦ Τερψίσαν, καὶ
 φείδων γὰρ, καὶ Μέλανθον, καὶ ὅλως ἅπασ-
 τες, περὶ λείπονται αὐτῶν ὑπὸ τῆς αὐτῆς
 φροντίσιν. Τερ. ἐπαμνῶ πάντας. ζῶης ὀπι-
 μήκισον ὦ θεῖτε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες.
 λέγω μὲν γὰρ, οὐκ ἔστι τι τῶν Δει-
 νίχ, πλέον ἔϊκαν ἔμφαγών, ἀπεπνίγη.
 οἶδ' αὖ, παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ-
 περίω, ὦ Ζευόφαντες. τὸ ᾧ ἐμὸν, πρὸς
 δόξον πένχυντο. οἶδ' αὖ γὰρ καὶ σὺ πρὸς Πτε-
 ῖον τὸ γέροντα. Ζην. τὸν ἄτεκνον, τὸν παλ-
 σιον, ὥς σε τὰ πολλὰ ἡδ' εἰν ζυώντα; Καλ-
 σκῆνον αὐτὸν ἀεὶ ἐφερέπιδον, ὑπὸ ἰατρῶ-
 μετος ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξας, ἐπὶ

Thucrite, diutissime vivas, una & abundans, & hujusmodi homines derideas, neq. prius moriaris, quam hos blanditores cunctos premittas. TERP. Hoc quidem, ô pluto, periucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vita decederet. PLUT. Boni animi sis ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum pracedent, suis ipsorum curis confecti. TERP. Hac ego summo perè laudo. ô Thucrite diutissime vivas.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

AT tu Callidemides, quo pacto intersti? Nam ipse quemadmodum Dinie parasitus cum essem, immodica ingurgitatione prefocatus fuerim, nosti, aderas enim morienti. CALLID. Aderam Zenophantes, Porro mihi novum quiddam atque inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Præodorus ille senex. ZENOH. Orbem illum dicis, ac divitem, apud quem te assidue versari conspiebam? CALLID. Illum semper captabam, volebamque, id mihi pollicens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verum cum

δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκισον ἐπεγίνετο, καὶ
 ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἐξῆ, Ἰππύτομον
 τινα ὁδὸν Ἰππὶ τὸν κληῖρον ἐξεύρον. πρὶάμε-
 νον γὰρ Φάρμακον, αὐτέπασσε τὸν οἶνοχόον,
 ἐπέδ' αὖ τάχιστα ὁ Ππειόδωρ. αἰτήσῃ πε-
 ῖν, πῖε δ' ἐπισκῶς, ζωρόπερον ἐμβαλὼν ἴα-
 ἐς κύλικα, εἵποιμον ἔχεν αὐτό, καὶ ἐπίδ' ἔ-
 ναι αὐτῷ. εἰ ᾗ τῷτο ποιήσῃ, ἐλδ' ἴθρην ἐπα-
 μοσάμεν ἀφῆσθ' αὐτόν. Ζεῦ. τί οὐκ ἐχέ-
 το; πάνυ γάρ τι πῶδ' ἄδ' ἔξον ἐρεῖν εἰκάς.
 Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λυσάμενοι ἤκαμεν, δ' ἔ-
 ῃσ' ὁ μερακίσκος κύλικας εἵποιμος ἔχων,
 πῶ μὲν τῷ Ππειοδώρῳ πῶν ἔχασαν τὸ
 Φάρμακον, πῶ δ' ἐτέρῳ ἐμοί, (Φαλίσ-
 σος οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον,
 Ππειοδώρῳ ᾗ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδ' ἔωκεν)
 εἴτα ὁ μὲν ἐπινεν, ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα σκ-
 ταδ' ἔκλειν, ὑποβολιμαῖ. αὐτὸν
 ἐκείνῳ νεκρὸς. τί τῷτο γελαῖς ὦ Ζευόφρα-
 σις; καὶ μὲν σὺν εἴδ' ἔγε ἐπάρῳ ἀνδρὶ ἐπὶ
 γελαῖν. Ζεῦ. ἀσῆα, ὦ Καλλιόδημιδ' ἡ, πῶ
 πονθῆς. ὁ γέρων δ', τί πρὸς ταῦτα; Καλ.
 πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰ-
 φνίδιον. εἴτα (σωεῖς οἶμα) τὸ γε γρημύον.

res in longum proferretur, sene videlicet, vel ultra Tithonios annos vivente, compendiarium quandam excogitavi viam, qua ad hereditatem pervenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori persuaferam, ut simulatque Prædorus potum posceret, bibebat autem admodum, præsentius in calicem injiceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, jurejurando confirmabam, me illum manumissurum. ZENOPH. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CALLID. Vbi jam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Prædoro cui venenum erat additum, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Prædoro porrexi, innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus jacebam, supposititium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZENOPH. Nam eleganter ac lepidè tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? CALLID. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sanè conturbatus est. Deindè simulatque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore

ἐγέμα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἶνοχόῃ ἀργα-
 σαι. Ζῆν. πῶλιν ἀλλ' ἐδ' ἐσὲ τινὶ ὀπίστημον
 ἐχρῆν τραπέδῳ. ἤκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς
 λεωφόρου ἀσφαλέλρον, εἰ καὶ ὀλίγω βρα-
 δύπερ ὅλιν.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΤΟῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Οὐ βε-
 βρὸς τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς
 ὦ Κνήμων; Κνή. πυνθάνη ὁ, τι ἀγανακτεῖς
 κληρονόμον ἀκέρσι καπαλέλοιπα, κα-
 τασφιδεῖς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβελόμην αἰ-
 μάλιστα χεῖν τὰμὰ, ὡς γὰρ ὁ δὴν. Δά. πῶς
 τῷτ' ἐχέμετο; Κνή. Εὐμόλαον τὸν πᾶντι πῶλιν
 σισιν ἀτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ὅππῃ θανέ-
 τω. καὶ ἐκείνῳ ὅτε ἀηδ' ὡς τινὶ θεραπεύειν
 προσίετο, ἐδ' ὅξε δ' ἡ μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶ-
 ναι, γέδοιαι διαθήκας ἐς τὸ Φανερόν, ὅ-
 αῖς ἐκείνῳ καπαλέλοιπα τὰμὰ πάντα, καὶ
 καὶ ἐκείνῳ ζηλώτῃ, καὶ τὰ αὐτὰ πρὸς
 εἴε. Δάμ. τί ἔνδρ' ἐκείνῳ; Κνή. ὁ, τι μοι
 ἐν αὐτοῖς ἐνέγραψε ταῖς ἐαυτοῦ διαθήκῃς.

scitum, risit & ipse. ZENOPH. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataq; via tutiusq; etiam si paulò serius.

CNEMONIS ET

DAMNIPPI.

Hoc illud est quod vulgò dici consuevit, Hinnulus leonem. DAM. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? CNE. Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu delusus miser, vis quos maxime meæ cupiebam habere, præteritis. DAM. Sed isthæc quinam evenit? CNE. Hermolaum nobilem illum divitē, cum orbus esset, imminente morte captivam, assidens atque inserviens. Neque ille gravatim officium meum admittebat. At interim illud quoque mihi visum est scitum, consultumq; ut testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum heredem institueram, nimirum ut ille vicissim idem faceret meo provocatus exemplo. DAM. Ac quid tandem ille? CREM. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem

σὺ κοῖδα, ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, ὅτε
 γὰρ μοι ἐπιπεσὺν ἔγωγε, καὶ νῦν Ἑρμόλαος,
 ἔχῃ τὰ μὲν ὡς περὶ λαβραῆς, καὶ τὸ ἀγκυ-
 ρον τῷ θελέῃ πιζυγκατασπασσας Δαί-
 μονιον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλῖέα, ὡς
 σόφισμα καὶ σαυτῶς ζυγνέθῃς, Κνη. εἰ
 καὶ οἰμῶζω τοι γαροῦν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Ακούσατε ὡς ἔχῃ ἡμῖν τὰ πράγματα.
 μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
 φίδιον, καὶ ὑποόσα θρόν ἐσι, καὶ διαρρεῖ τὰ
 πολλά. καὶ ἡ τραπεζὴ ὅτι θάπτεται, οἰχίση-
 ται περὶ τραπεζῆν. ὑμεῖς δ', τοσούτοι ἄμα ἤκα-
 τε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἡ γὰρ ἐν με-
 τέων ἐμβῆτε, δ' ἐξαμὴν ὑπερον μετανοή-
 σετε, καὶ μάλιστ' ὁπόσιν εἶναι σὺν ὅτις αὐτῶν
 Νεκροί πῶς ἐν ποιήσωτες δ' ὡλοήσομεν.
 Χάρ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὰς ἐπιβαί-
 νην χρῆ, τὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα ὅτι τῆς
 πῖον καταλιπόντας. μόγις γὰρ αὐτὸς ἔσται
 δεῖξαι τοὺς ὑμᾶς τὸ προθμῆιον. οὐ γὰρ ἔγωγε
 μελήσει

ignoro. Caterum ego repente atq; insperato vi-
ta decessi, recti ruina oppressus. Et nunc Her-
molaus me possidet, lupi cujusspiam in morem
ipso hamo cum esca pariter avulso. DA. Imò
non escam modò cum hamo, quin etiam te
quoque piscatorem simul abstulit. Itaque
technam istam, in tuum ipsius caput struxeras.
CNB. Sic apparet, idq; adeò deploro.

CHARONTIS ET MERCURII.

AV DITE quo loco sint res nostra. Equidem
parva est nobis, quemadmodum videris, &
cariosa navicula, & quæ undiq; perfluit: quod
si in alteram partem se inclinarit, planè sub-
mersa peribit. Atqui vestrum tam multi simul
constuunt, & singuli plurimas sarcinas affe-
runt. Quod si cum his naviculam conscenderi-
tis, vereor ne postea vos facti pœniteat, maxi-
mè verò eos, qui nandi sunt imperiti. MERC.
Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo
navigemus? CHAR. Ego vobis dicam, nudos
vos ingredi oportet atq; ista omnia quæ super-
flua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam
vix capiet vos navicula. Tibi verò Mercurio

μελήσῃ τὸ δὸπὸ τέττε μὴ δ' οὐα ὡς ἄρα ἔλκε.
 ὡσαύτων, ὅς αὖ μὴ ψιλὸς ἦ, καὶ τὰ ἐπιπλά,
 ὡς περ ἔφλεω, ἀποβαλὼν. ὡς δ' εἰ πλὴν
 ἀποβάθραν ἐς ὧς, διαγίνωσκε αὐτὰς, καὶ
 αὐα λάμβανε, γυμνὰς Ἰπιδαίνεν ἀναγ-
 κάζων. Ερμ. ὦ λέγεις. καὶ ἔγω ποιήσομεν.
 ἔπειθ' τίς ὁ πρῶτός ἐστι; Μέν. Μένιπας ὁ
 ἔγωγ'· ἀλλ' ἰδ' ἢ πῆρα μοι, ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ
 βάκτρον, ἐς τὴν λίμνῃ ἀπορίφθῃ. τ' τρεῖ-
 βωνα ἢ ἔθ' ἐκόμισα, ὦ ποιῶν. Ερ. ἐμδαίνε
 ὦ Μένιπας ἀνδρῶν ἄρσιν, καὶ τὴν περὶ δρι-
 αν ἔχε ὡς τὸν κυβερνήτῃ ἐφ' ὑψηλῇ,
 ὡς Ἰπισκοπῆς ἀπαντας. ὁ καλὸς δ' ἔτος,
 τίς ἐστι; Χ. Χαρμόλεως ὁ μεγαρικός. Ε. ἀπό-
 δυθι τοι γάρ ἐν τὸ κάλλει, καὶ τὴν κόμην
 βαθεῖαν, καὶ τὸ Ἰπὶ τ' παρὰ ὧν ἐρύθημα, καὶ τὴν
 δέρμα ὅλον. ἔχθ' καλῶς, εὐζων εἰ, Ἰπιδ-
 βαίνε ἡδ' ἦ. ὅ ἢ τὴν πορφυρίδα ἔποςί, καὶ τὴν
 διαίδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις;
 Λάμ. Λάμπιχ, Γελῶν τύραν. Ερ.
 τί οὖν ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων πάρε;
 Λάμ. τί ἐν ἐχρῆν ὦ Ερμῆ, γυμνὸν ἢ κεν τύ-
 ραννον ἄνδρα; Ερ. τύραννον μὲν ἔδ' αὖτως
 νεκρὸν ἢ μάλα, ὥς δὲ δὸπὸ θ' αὐτῷ. Λ. ἰδ' ἔστι
 ὁ πλῆθος

Princeps tura erit, neminem ex illis recipere nisi nudus sit, & suppellectilem abjecerit. Itaque ad ipsas scilas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. MER. Recte dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? MENIP. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci, verum recte feci, quod pallium non acceperim.

MERCUR. Ingredere o Menippe, vir optime, primumque apud gubernatorem navis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes possis inueneri. Verum quis ille formosus est? CHAR.

Charmolaus sum Magarensis. MER. Exue igitur istam pulchritudinem, istam etiam densam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene se res habet. expeditus es, ingredere nunc. Quis vero ille est purpuratus & diademate praecinctus, gravitatem quandam pra se ferens? Quis es tu? LAMP.

Lampichus sum Geloorum Tyrannus. MER. Quid igitur cum tot sarcinis venisti? LAMP. Anne nudum adventare conveniebat tyrannum?

MERCUR. Nequaquam tyrannum, sed mortuum, itaque depone ista. LAMP. Ecce abjeci

divi-

ὁ πλεῖστος ἀπὲρρίπται. Ερ. καὶ τὸ τὸ φον δότι ῥίψον ὧ λάμπιχε, καὶ πῶς ὑπεροψίαν. Βαρήσθ' ὃ τὸ πορθεῖν ζωεμπιπτόντα. Δάμ. ὥκῃν ἀλλὰ τὸ θάδεσμα ἑασόν με ἔχον, καὶ πῶς ἐφερίδα. Ερ. ἔδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Δάμ. εἰς τι ἔτι; πάντα καὶ ἀφῆκα, ὡς ὥρᾳς. Ε. καὶ πῶς ὁμότητα, καὶ πῶς ἀνοῖναι, καὶ πῶς ὕβριν, καὶ πῶς ὀργὴν καὶ τοῦτο ἄφες. Δάμ. ἰδ' ἔσσι, φίλος εἰμι. Ερμ. ἐμβαινέ ἡδὴ. σὺ γὰρ παχύς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; Δάμ. Δαμασίας ἀθλητής. Ερ. ναὶ εἰσὶ καὶ οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν τῇ παλαιᾷ στρατῇ ἰδ' ὄν. Δάμ. ναὶ ὧ Ερμῇ ἀλλὰ πῶς θάδεμα ξαί με γυμνὸν ὄντα. Ερ. ἔγυμνόν ὧ βέλτε, ποσά τις σάρκα πειθεσθῆναι, ὡς ἀπόδύθαι αὐτὰς, ἐπεὶ καὶ θάδεμα τὸ σκαρφοῦ, τὸ ἔπερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον. ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνους τέττας ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δάμ. ἰδ' ἔσσι γυμνός, ὡς ὥρᾳς, ἀλήθως εἰμι, καὶ ἰσοτάσιος, τοῖς ἀλλοῖς νεκροῖς. Ερ. ἔτως ἀμείνον ἀβαρὴ εἶναι, ὡς ἐμβαινέ. καὶ σὺ γὰρ τὸ πλεῖστον δότι θέμεν, ὡς Κράτων, καὶ πῶς μαλακίαν γὰρ περὶ καὶ τὴν περὶ φῶς, μὴ γὰρ τὰ ἐν πύφια κέμιζε, μὴ γὰρ τὰ

D I A L O G I.

divitias. MERCUR. Sed superbiam, ô Lamp-
proche, & fastum etiam abjice, nam ista, si in
 naviculam coincidunt, vehementer gravabunt
 eam. LAMP. Igitur sine ut diadema habeam
 saltem & stragulum. MERCUR. Nequa-
 quam, imò & hæc relinquito. LAMP. Sit ita.
 Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, ab-
 jeci. MERCUR. Crudelitatem etiam, &
 amentiam, & violentiam, & iracundiam, at-
 que his similia deponere. LAMP. Ecce nudus
 sum. MERCUR. Ingredere nunc. Tu verò
 pinguis admodum & carnosus quis es? DAM.
 Damascius ego sum athleta. MERCUR. Certè
 videris ille esse, scio enim te sæpè in palestris à
 me visum. DAM. Ita est ô Mercuri, verum
 accipe me nudum existentem. MERCUR. Ne-
 quaquam, ô bone vir, nudus es tanta carne cir-
 cumdatus, itaque exue eam. Nam si vel al-
 terum tantum pedem in navem posueris, sub-
 merges eam. Sed & coronas istas & præconia
 abjicito. DAM. En planè nudus sum, ut vides,
 & simili cum aliis mortuis statura MERC.
 Sic præstat levem esse, itaq; inscède jam. Et tu,
 ô Crato, divitias abjice, præterea molliciem &
 delicias, neque feras tecum epitaphia, neque
majo-

τῶν προγόνων ἀξιώματα. κατέλιπε γὰρ
 γῆν, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκή-
 ρυξεν, ὡς ἐργέτω δηλονότι, καὶ ταῖς τ' ἀνδρι-
 αύτων Ἰππικραφῆς μηδ' ἐὼς μέγαν τί φων
 Ἰππὶ σοι ἔχωσαν λέγε. βαρυὺς γὰρ καὶ τῶν τι-
 μνημονυόμενα. Κρ. ἔχ' ἐκὼν μὲν, ἀπὸ ῥῆ-
 ψω δ' ἐ. τί γὰρ αὖ καὶ παῖδοιμι; Ε. βαβαί, σὺ γ'
 ὁ ἐνοπλος, τί βέλεις; ἢ τί τὸ τροπαῖον τῆς
 φέρεις; Κρ. οἷα ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, ἐν ἡρίευσσι,
 καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ε. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρο-
 παῖον. ἐν ἄδ' ἔ. γὰρ εἰρήνῃ, καὶ ἐδ' ἐν ὁπλῶν
 δ' εἴησιν. ὁ σεμνὸς γ' ἔπος δ' οὐτό γε ἔ. χήματα,
 καὶ βρενθυόμενα, ὅ τας ὁ φρὺς ἐπηκί-
 ῖπτι τ' φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθυὺν πρὸς
 γῶνα καθεύδων; Μέν. φιλόσοφος τίς
 ὦ Ἑρμῆ, μάλλον ἢ γόης, καὶ περατείας μεστὸς
 ὥς δ' ἀπόδυσον καὶ τῆτον, ὅψιν γὰρ πολλὰ
 γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. Ε.
 κατέθες σὺ τὸ χῆμα πρῶτον. εἶπε καὶ πᾶσι
 τί πάντῃ ὦ Ζεῦ, ὅσων μὲν πλὴν ἀλαζονίας
 καμίζει, ὅσων ἢ ἀμαθίας καὶ ἔρην, καὶ κα-
 τονδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεως ἀπόρρην, καὶ λόγων
 ἀκατανόητους, καὶ ἐνοσίας πολυπλόκους,
 ἀλλὰ καὶ ματαιοποτίαν μάλα πολλὰ

Majorum suorum dignitates. Relinq, etiā ge-
 nus, & gloriam, item civitatum, de quibus sci-
 licet benè meritus es, publica praemia, statua-
 rum inscriptiones, & dicas, ne tibi magnum se-
 pulchrum construant, nam & haec gravant, si
 in memoriam revocentur. CRAT. Invitus cer-
 tē, sed tamen abjiciam. quid enim faciam? M.
 Papae, quid tibi vis armatus? aut quid istud tro-
 phaeum tecum circumfers? CRAT. Quia vici
 Mercuri, & res praclaras gessi, propterea civi-
 tas hoc me honore affecit. MER. Relinq, tro-
 phaeū in terra, apud inferos enim pax, neq, ullis
 armis opus est. Verūm quis ille est, ipso habitu
 gravitatem quandam praeseferens, elatus &
 contractus supercilii propter curas, longa bar-
 ba, quis est ipse? MEN. Philosophus quidam
 est, o Mercuri, imò prestigiator & nugarum
 plenus. Itaque & hunc exve, videbis enim mul-
 ta, edque ridicula, sub palliolo occulta esse.
 MERC. Depone tu hunc habitum primum;
 deinde haec quoque omnia. O Iupiter, quantam
 ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quā-
 tum contentionum & inanis gloriae, quantum
 questionum dubiarum, quantum spinosarum
 disputationum, & cogitationum perplexarū,
 circumfert? imò quam multos vanos labores,
 & de-

καὶ λῆρον σὺν ὀλίγον, καὶ ὕβρις, καὶ
 λογίαν, νῆ Δία καὶ χρυσίον μετὰ τῆς
 πάθσαν ᾗ, καὶ αἰαχιωτίαν, καὶ ὀργάνῃ
 τρυφῇ, καὶ μαλακίαν, ἔλεληθε γὰρ
 εἰ καὶ μάλα περικρύπεις αὐτά, καὶ
 ψεῦδ' ᾗ δότοθ' αὖ, καὶ τὸν τύφον, καὶ
 οἶεσθ' ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων, ὡς εἶπε
 Ἰα τοῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πεντηκ
 ρος δέξαιτο αὐτὸς; Φιλ. ἀποτίθεμαι τὰ
 αὐτὰ, ἐπεὶ περ ἔτω κελύεις. Μέν. ἀλλὰ
 τὸν πῶγονα τῆτον ἀποθέσθω, ὦ Ερμην
 ρυῶτε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὀρεῖς. πέντε
 τρίχες εἰσὶ τῆ λάχιστον. Ε. ὦ λέγεις δὲ
 καὶ τῆτον, Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἐσσι; Ε.
 Μένιπ' αὖ ἔποσι, λαβὼν πέλεκυν τῆ
 πηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν Ἰπικὸ πω τῆ
 ναβάθρα χρησάμεν. Μέν. σὺ ὦ Ερμ
 ἀλλὰ πρίονά μοι ἀναδ'. Μ. λοιότερον
 τῆτο. Ερ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. Μ. ὦ γὰρ αὐτὸς
 πινώτερον γὰρ νυῦ. ἀναπέφηναι, ἀποθέσθω
 ν αὐτὰ πλὴν κινάβραν. Βέλει μικρὰ
 ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀφρύων; Ερ. μάλα
 ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ τεύχεα ἐπὶ
 σὺν οἷδ' ἐφ' ὅτ' αἰαλίηνων ἐαυτὸν. τί τῆ

deliramenta non pauca, quantas item na-
gas, & quantam curiositatem. Sed per Iovem
aurum etiam hoc, & voluptatem, & impu-
dentiam, iracundiam, delitias & mollitiem
secum habet. neq; enim latent me ista, etiam-
si studiosè celas. Verùm abjice mendacia &
superbiam, & opinionem illam, qua existimas
te prastantiorē esse omnibus reliquis. Nam
si cum rebus omnibus ingrediari, quæ quinque-
rōnis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea,
quandoquidem sic jubes. MBNIP. Sed & bar-
bam hanc deponat, ò Mercuri, gravem equi-
dem & hirsutam, ut vides, capilli sunt trium
minarum minimum. MERC. bene dicis. De-
pone & illam. PHIL. Sed quis abraderet? MER.
Menippus ille securim accipiens, quibus naves
fabricantur, eam refecabit, utetur autē scalis
navalibus, quibus superposita barba refecetur.
MBN. Nequaquam Mercuri, sed da mihi ser-
ram, hoc enim erit magis ridiculum. MER.
Sufficit bipennis. MBN. Euge, Humanior nunc
appares, deposito hircino fœtore, vísne ut pa-
rum etiam de superciliis auferam? MER. Ma-
ximè: Nam has super frontem etiam attollit,
neq; scio quo seipsū extendat, Quid hoc rei est?

Etiā

καὶ δ' ακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἐμβηθὶ δ' ἔν. Μέν. ἐν ἐστὶ τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. Ερ. τί, ὦ Μένιππε; Μέν. καλακίαν, ὦ Ερμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμώσασαν αὐτῷ. Φιλ. οὐκ ἔν καὶ σὺ ὦ Μένιππε, δοκίμας τὴν ἐλευθερίαν καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλλυπον, καὶ τὸ γυναικοῖσι, καὶ τὸν γέλωτα. μόν' ὅ γουὺ τῶν ἄλλων γέλωτας; Ερμ. μετ' ἀμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχονταί τοι, καὶ οὐ γὰρ καὶ πάνυ εὐφροαῖντα, καὶ πρὸς τὸν κατὰ πλοῦν χρησίμα. καὶ ὁρήτω δὲ σὺ, δοκίμας τὰ ῥημάτων τῷ ποσῷ τῆς ἀπεραντολογίας, καὶ ἀντιθέσεως, καὶ παρὰ σώσεως, καὶ περὶ ὁδοῦ, καὶ βαρβαρισμῶν, καὶ τ' ἄλλα βάρη τῶν λόγων. Ερ. ὦ, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. Ερ. δ' ἔχει, ὥς τε λύε τὰ δοκίμα. τὴν ἀποβάθραν ἀελώμεθα. τὸ ἀγνῶστον ἀναπατάω. πέτασον τὸ ἴσιον. δ' ἔθελον ὦ προθυμῷ τὸ πηδάλιον. δ' πάθωμεν. τὸ οἰμώζετέ ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλοσοφ' ὅ σὺ, ὁ δὲ τίως τὸν πώγωνα διεδῆκαί μεν' ὅ; Φιλ. ὅτι ὦ Ερμῆ ἀθάνατον ὦμ' αὐτῷ ψυχρῷ ὑπάρχειν. Μέν. ψάδεταί ἄλλ' αὐτὸν ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ερμ. τὰ ποῖα;

*Exemploras scelestæ? & mortem times? ingredi-
ere igitur. MENIP. Vnum quiddam ad-
huc gravissimum gestat sub alis. MERCUR.
Quid Menippe? MENIP. Adulationem, Mer-
curi, quæ illi dum viveret, multum profuit.
PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abjice li-
bertatem, & loquendi audaciam, latitiam,
animi magnitudinem, & risum. An tu solus
alios omnes videbis? MERCUR. Nequaquam,
sed retine ista, levia enim sunt & planè faci-
lia portatu, & ad navigandum præsumt. Tu
vero Rhethor, abjice istam tantam rerborum
loquacitatem & antitheses, & similitudines,
item periodos & Barbarismos atque alia ser-
monis pondera. RHETHOR. Agnoscio. MERCUR.
Bene se habent res. Itaque solve funem, at-
trahamus scalas, attrahatur anchora, expande
velum, tuque nauta clavum dirige. Simus hi-
lares. quid ploratis ô vos amentes? præsertim
tu Philosophè, qui paulò ante tua barba spo-
liatus es. PHIL. Quia existimabam immor-
talem esse animam. MENIP. Mentitur nam
alia sunt, quæ videntur eum mærore afficere.
MERCUR. Qualia? MENIP. Quia non
am-*

Μέ. ὅτι μηκέτι δειπνήσῃ πολυέλεος.
 μηδ' ἐξαπατῶν τὰς νέας Ἰπὶ τῇ τάφῳ
 δεγύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτὰν.
 Φιλ. σὺ ἢ ὦ Μένιπῳε, ἔκ ἄχθῃ ἀποθανόντων;
 Μ. πῶς, ὅς ἐσθλῶσα Ἰπὶ τ' ἰθάνατον, καλῶ
 σαυτῇ μὴδ' ἐνός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων καὶ
 κραυγῇ τις ἀκούε), ὥσπερ τινῶν δούλων
 βοῶντων; Εὐ. ναὶ ὦ Μένιπῳε, εἴκ' ἀφ' ἑταίρου
 γε χώρε, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν ἀν-
 νελθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες Ἰπὶ τῷ
 Λαμπίχῳ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ (κυω-
 χε) πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδ' αὐτοῦ
 γὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τ' παῖδ' αὐτοῦ
 βάλλον) ἀφ' ὁμοῦ πρὸς λίθοις, ἄλλοι ἢ Δαμά-
 φαλον τ' ῥήτορα ἐπαγγέσσιν ἐν Σικυῶνι, Ἰπὶ
 ταφίης λόγους διεξιόντα Ἰπὶ Κράτωνα τῷ
 τῷ. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμασίη μήτηρ καὶ
 κύρσα, ἐξέρχεται θρῦλός οὐκ ἠγναιξίν Ἰπὶ
 τῷ Δαμασίᾳ, σὲ ἢ εἰς ὦ Μένιπῳε δα-
 κρύει, κατ' ἡσυχίαν ἢ κείσασθαι μόνον. Μεν-
 εἰ δ' αὖτως, ἀλλ' ἀκρότη τῶν κυῶν μετ'
 ὀλίγον ὠρυμνίων οἰκίσσον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν
 κραάκων τυπώμενίων πῆς πλεοῖς, ὅπως
 αὐτὴν ἱκετεύοντες θάπλωσί με. Εὐ. γυναικείᾳ

amplius tam opiparas cœnas habebit, nec manẽ deceptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. **PHIL.**

An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? **MENIP.** quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi, nemine vocante? Verùm nonne clamor quidam interim dum nos consabulamur, exauditus est? veluti quorundam in terra vociferantium.

MERCUR. Certè Menippe, verùm non uno tantùm loco exauditur clamor, sed quidam in unum cœtum convenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt, atque illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant in Sicyone funebres orationes recitantem, de hoc Cratone. & per Iovem Damasia mater ululans, lamentationem incoëptat unà cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillus jaces solus. **MENIPPUS.** Nequaquam, nam haud ita multò post, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & corvos alas concutientes quando ad sepeliendum me convenient. **MERCURIUS.** Forsis es Menippe.

εἰ ὦ Μένιππε, ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλόκα-
 μον ἡμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστή-
 ριον, ὁ θεῖαν ἐκείνῳ περιόντες, ἐγὼ δὲ, καὶ
 ὁ πρῶτος, ἄλλας μεθελκυσόμεθα. Μέν.
 ἀπολοεῖτε ὦ Ἑρμῆ. ποιεῖσμεν ἢ καὶ ἡμεῖς,
 τί ἔν ἐτι καὶ μέλλετε; δικαιοδύναμι δέησθαι,
 καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρέας,
 τροχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δ' ἔχθησεται
 ἢ ὁ ἐκάστης.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Μοῖριχόν τ' πλεῖστον, ἐγίνωσκες ὦ
 Διογῆρες, τὸν πᾶν πλεῖστον, τὸν ἐκ
 Κορίνθου, τ' τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, ὃν
 αὐτοψίας Αἰρεσίας, πλεῖστος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ
 ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰώθετο πηλὴν, ἢ μὴ ἀνάφρ
 ἢ ἐγὼ σε. Διο. τίν' ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐθε-
 ράπιδον ἀλλήλους; Κρα. τῷ πλήρῳ ἔνεκα
 ἐκάπερ ἡλικιωτάωντες, καὶ τὰς διαθή-
 κας ἐς τὸ φανερόν ἐτίθεντο. Αἰρεσίαν μὲν ὁ
 Μοῖριχ' εἰ περὶ παλαιῶν, θεωροῦμαι
 ἀφ' αὐτῶν τῶν ἐαυτῷ πάντων. Μοῖριχόν δὲ

ὁ Αἰρ.

Sed quia jam transfretavimus, abite vos recta per hanc viam ad forum judiciale. Ego vero ex nauta alios transfuectabimus. MEN. Feliciter navigate ô Mercuri, nos quoq; progrediemur. Verum quid diutius moramini? Iudicium de nobis ferri oportebit, & quidem ajunt pœnas esse graves, rotas, vultures, & lapides. uniuscujusq; autem vita eximinetur.

CRATETIS ET DIOGENIS.

MŒRICHUM divitem, noveras ne Diogenes? illum, inquam, supra modum divitem, illum Corintho profectum, cui torerant naves onusta mercibus, cujus consobrinus Aristetas, cum ipse quoque dives esset, Homericum illud in ore solebat habere: Aut me confice tu, aut ego tete. **DIOGEN.** Cujus rei gratia sese captabant invicem, Crates? **CR.** Hereditatis caussa; cum essent aequales, uterq; alterum captabant. Iamq; testamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus (si prior moreretur) Aristetam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Mœrichum vicissim

ὁ Ἀριστῆας, εἰ περὶ ἀπέλθοι αὐτὸς πῦρ μοῦ
 ἐγγεγραπτό, οἱ δ' ἐπερὰ πάλιν ἀλλήλους, ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ χαλακείᾳ καὶ οἱ μαίνοντες,
 εἴτε δὲ τῶν ἄσπρων τεκμηριόμασθαι τὸ μέλο-
 λον, εἴτε δὲ τῶν ὀνείρων, ὡς οὐ χαλδαίων
 παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιός αὐτὸς, ἄρτι
 μεν Ἀριστῆι παρῆχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ
 Μοιρίχῳ, καὶ τὰ τέλειαντα, ποτὲ μεν ἔπι
 τῆτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρεπε. Διογ. σί-
 ους πέρας ἐγχετο ὡς Κράτης, ἀκῆσαι γὰρ
 ἄξιον. Κρατ. ἄμφω πεθῶσιν ἔπι μιᾷ
 ἡμέρας, οἱ δ' κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θερασι-
 κλέα πείηλθον, ἄμφω συγχεῖς ὄντας
 ἔδιδε πῶποτε θεομαντοῖς οὐκ ἔτι γῆ-
 δαι ταῦτα διαπλέοντες γὰρ δὲ Σικυῶ-
 νος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσων τὸν πόντον παλα-
 γίῳ πείπτοντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνείραπυσαν.
 Διογ. δ' ἐποίησαν. ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ
 βίῳ ἡμεῖς, ἔδιδεν τοῖς ἐκείνοισιν πεί-
 ἀλλήλων. ἔτε πῶποτε δ' ἑξάρκω Ἀντιθέ-
 νῳ ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσῃ τῆς
 Βακτριάς αὐτὸς, εἶχε δ' ἡ πᾶν καρτερὰ
 ἐκ κοτίνης ποιησάμενος. ἔτε οἱ μὲν οὐκ ὡς
 Κράτης ἐπιθύμεις κληρονομῆσαι ἀποθανόντι

Aristeus, siquidem ipse prior è vita decederet. Hac igitur cum essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant, & alter alterum adulationibus obsequiisq; superare contendebat. Porro divini, haud scio utrum ex astris id quod futurum sit conjectantes, an ex somniis, quemadmodum Chaldaei faciunt, quin & Pythius ipse, nunc Aristeam victorem fore pronuntiabat, nunc Mœrichum. ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum propendebat.

DIOG. Quid igitur tandem evenit? nam audire est operæ precium. CRAT. Eodem die mortui sunt ambo, ceterum hereditates ad Eunomium ac Thrasyblem devenerunt, quorum uterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prädixerant divini futurum; ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrbam versus navigarent, medio in cursu, obliquo orto lapyge, eversa navi perierunt.

DIOG. Rectè factum: at nos cum in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego unquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmitus ex oleastro factus) ad me rediret heredem, neque tu Crates, opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessio-

τὸ ἐμὸν καὶ κτήματα, καὶ τὸν πῖτον, καὶ τὰ
 κήρα, χοίρικας δὺς θέρμων ἔχουσιν. Κράτ.
 ὅθεν γὰρ μοι τέτων ἔδει, ἀλλ' ὅδε σὺ ὦ
 Διόγνης. ἂν γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε ἀντιπρόσθεν
 κληρονομήσεις, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῶν μείζων καὶ
 σεμνότερα τῆς Περσῶν δόξης. Διογ. τίνα
 ταῦτα φῆς; Κράτ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν,
 ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. Διογ.
 ἢ Δία μεμνημένη, τῶτον διαδέξάμεναι
 τὸν πλεῖστον παρ' ἀντιπρόσθεν, καὶ σὺ ἐπὶ
 παλείῳ καταλιπὼν. Κράτ. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
 ἡμέλους τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ ὁδῶς
 ἐθελῶ πρὸς ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδο-
 κῶν, ἐς ᾧ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον. Διογ.
 γῆς. εὐχότως. ὅς γὰρ εἶχον ἐνθα διεξαινε-
 τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διεύρηκέ τις ὑπὸ
 σφυγῆς, καθάπερ τὰ καθορὰ τῶν βασι-
 λῶν. ὥστε εἶποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς
 ἢ Σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξε-
 πιπτεῖν αὐτὸς, καὶ διέρρει, τὰ πυθμὲν ὅτι
 γὰρ ὁδὸν αἰσάνει, οἷον τι πείρασιν αἰετὶ Δα-
 μαρᾶ αὐτὰ παρθένοι, ἐς τὸν περὶ πημείων
 πῖτον ἐπαντλῆσαι. τὸ γὰρ χρυσίον, ὁδὸς
 καὶ ἐνυξί, καὶ πάση μηχανῇ ἐφύλαττον.

Κράτ.

rum successionem venires, puta doli
ac peram qua quidem lupini chœnites inerant
dæ. CR. Neq, enim mihi quicquam istis rebus
erat opus, imò ne tibi quidem Diogenes, siquidẽ
que ad rẽ pertinebāt, quæq, tu Antistheni suc-
cedens accepisti, tibi ea nimirum multò sunt
potiora multoq, splendidiõra, quàm vel Persa-
rum imperiũ. D. Quanam sunt ista quæ dicis?

CR. Sapientiam, inquam, frugalitatem, veri-
tatem dicendi, vivendiq, libertatem. DI. Per
Iovem memini me in istiusmodi opum heredi-
tatem Antistheni successisse, tibiq, eas longè et-
iam majores reliquisse. CRAT. Verũ reliqui
mortales hoc possessionũ genus aspernabantur,
neq, quisquã nos ob spem potiundæ hereditatis
obsequiis captabat, sed ad aurum omnes inten-
debant oculos. D. Nec injuria, neq, enim habe-
bant, quo facultates ejusmodi à nobis traditas
acciperet, quippe rimosi jam, viciatiq, deliciis,
nõ aliter quẽ vasa carie putrida. Quo fit, ut
si quãdo quis in illos infundat vel sapientiam,
vel libertatẽ, vel veritatẽ effluat illico pestil-
terq, fundo, quod immissũ est, continere nõ va-
lente, cujusmodi quiddam & Danaï filiabus
ajunt accidere, dum in dolium pertasum hau-
stam aquam imporeant. at videm aurum
dentibus & unguibus, omniq, vi servabant.

Κράτ. ἔγωγε ἡμεῖς μὲν ἔχομεν πάντας
 τὸν πλῆθον. οἱ δὲ ὁβολὸν ἤξεσι κομίζοντες, χί-
 τῶν ἄλλοις ἔπρωθμέως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝ- ΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

Εμὲ δ'εἰ περικεῖσθαι σὺ λίβυ. α.
 μένων γὰρ εἰμι. Αν. ἔμενον, ἀλλ' ἐμέ.
 Αλ. ἔκῃν ὁ Μίνως δικασάτω. Μιν. τίνες δ'
 ἐσέ; Αλ. ἔτ' ἐμὴν, Αννίβας ὁ παρχηδόν-
 νος, ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ φιλίππου.
 Μ. ἢ Δία ἐνδοξοὶ γε ἄμφοτεροι, ἀλλὰ πῶς
 τίν' ὑμῶν ἡ ἔρις; Αλέξ. πῶς περὶ δρίας.
 Φησὶ γὰρ ἔτος ἀμείνων γε γηῆς τε κρατηγὸς
 ἐμῶ. ἐγὼ δὲ, ὥστε ἅπαντες ἴσασιν, ἔχι τέ-
 τε μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν ἔτι πρὸ ἐμῶ
 φημι δισυεγχεῖν τὰ πολέμια. Μιν. ἔκῃν ἐν
 μέρ' ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ λίβυς
 λέγε. Αν. ἐν μὲν ἴστω, ὡς Μίνως ὠνάμην.
 ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐλλάδα φωνεῖ ἐξέμα-
 θον, ὥστε ἔδ' ἐταύτη πλεονέτος ἐνέγκη τό-
 με. Φημι δὲ τέττας μάλιστ' ἐπάμνε ἀξίας
 εἶναι,

CRAT. Proinde nos nos hic quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque huc venerint, obolum duntaxat secum ferent, ac ne hunc quidem ulterius quam ad portitorem.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO

OLIBYCE, me decet proponi, melior equidem sum. **HANNIB.** Imò verò me.

AL. Iudicet ergo Minos. **MIN.** Quinam estis vos?

ALEX. Hic est Hannibal Carthagenensis, ego autem Alexander Philippi regis filius.

MIN. Per Iovem utrique gloriosi. Sed quæ de re vobis altercatio est?

ALEXAND. De præstantia, dicit enim is sese meliorem quam me ducem exercitus fuisse. ego verò, quem-

admodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus fermè, qui antè meam ætatem fuere,

in re militari, præstantiorem me esse affirmo.

MIN. Dicat ergo uterque vicissim, tu verò, ô Libyce, prius loquaris. **HANNIB.** Vnum hoc me juvat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me

superet. Porro illos maximè laude dignos puto,

εἶναι, ὅσοι τὸ μηδ' ἐξ' ἀρχῆς ὄντες ἀπὸ
 ὑπὲρ μέγα πρὸς χάριστον, δι' αὐτ' δυνάμει
 τε πειθαρχοῦμενοι, καὶ ἄξιοι δοξαίης ἀρ-
 χῆς. ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τ'
 Ἰβηρίαν, τοῦ πρώτου, ὑπαρχοῦ ὡν τῷ ἀδελ-
 φῷ, μεγάλων ἡξιώσθην, ἄριστος κριθῆς καὶ τῆς
 γε Κελτίβηρας ἔλλον, καὶ Γαλατῶν ἐπαρ-
 τησά τ' ἑσπερίων, καὶ πάλιν μεγάλα ὄρη ὑπερ-
 βάς, τὰ περὶ τ' Ἡριδανόν, ἅπαντας κατὰ
 δρᾶμον, ἑκαστά τε ἐποίησα τοσαύτας πό-
 λεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχέρωσά μιν, καὶ
 μέχρι τ' ὑπερσείων τ' ὑπερῆρας πόλεως
 ἤλθον, καὶ πᾶσιν ἀπέκρινά μιν ἡμέρας
 ὥστε τῆς θαλυσίας αὐτῶν μεδίμοις ἀπο-
 μέλῃσθαι, καὶ τὰς πόλιν γεφυρῶσαι νεκροῖς
 καὶ πᾶσι πάντα ἐπράξα, ὥστε Ἀμμωνος ἡδὲ
 ὀνομαζόμενος, ὥστε θεὸς εἶναι περὶ τοῖς
 νῦν, ἢ ἐνύπνια τ' μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' αἰ-
 θρωπὸς εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγὸς τε τοῖς
 σωετωτάτοις ἀντιξέλλομαι, καὶ στρα-
 τήναις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπεπλεγμέ-
 νος. ὁ μὲν δὲ καὶ Ἀρμενίας καταγωνιζόμε-
 νος ὑποφύγοντας πρὶν διώκειν πινά, καὶ τῷ
 σπληνίστῃ πρὸς ἀντιπρόσωπον ὄντας ὥθον τ' νίκην.

ΑΛΕ-

Qui cum parui à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam evasere, potentesq; per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primum invadens, cum sub fratre prefectum agerem, maximis rebus idoneus atq; optimus iudicatus sum. Ibi cum Celtiberos cepi, atq; Gallos ipsos devici. Et cum magnos montes transmi-
grassem, omnē Eridanum transcurri, multasq; civitates everti, & planam Italiam subjuga-
vi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totq; uno die Romanos cecidi, ac annulos
eorum modis mensurari oportuerit, & ex ca-
daveribus pontes fluminibus fecerim. Atque
hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius,
neque Deum me fingens, aut matris in somnia
narrans, sed me hominem fatebar, pugnabam-
q; contra duces magna prudentia, contra
milites magna audacia atque fortitudine præ-
ditos. Non adversus Medos, aut Armenios,
qui antequam quispiam sequatur, fugiunt,
& facile cuivis audenti victoriam tradunt.
Alexander verò regni patris successor, & id

Ἀλέξανδρον ὃν, πατρώων δὲ χλὴν
 λαβὼν, ἠύξησεν, ὥρα πολὺ ἐξέπνευεν
 αἰμὴν τῇ τ' τύχῃς ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' ἐν ἐν-
 κοῦσέ τε, καὶ τ' ὀλεθρον ἐκείνον Διὶ πατρὶος ἐν τοῖς
 σὺν τε καὶ Ἀργείοις ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν
 πατρώων, προσκυνοῦσιν ἡξίει. καὶ διαίαν τ'
 μηδικὴν μετεδήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυτοῦ
 ἐν τοῖς Συμποσίοις τὰς Φίλας, καὶ Συνελάμ-
 βανεν ὅτι θανάτω. ἐγὼ ὃ ἡρξάμην ὅπως τ'
 παρὶς ὃν, καὶ ἐπὶ δὴ μετεπέμπετο, τ' πολ-
 μίων μεγάλῳ σὺλῳ ὅτι πολλοὺς αὐτῶν τ' λι-
 βύης, ταχέως ὑπήκουσα. καὶ ἰδιώτῳ ἐμαυτοῦ
 παρέχον. καὶ καταδικασθεὶς, ἤνεγκα δὲ
 γνωμόνας τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπράξαί
 Βάρβαρον, καὶ ἀπαύδατος παρθέναις
 ἑλληνικῆς. καὶ ὅτε Ὀμηρον, ὡς περ ἔτος, ἐρρα-
 ψώδεν, ὅτε ὑπὸ Ἀριστοτέλει τῷ Σοφιστῇ
 παρὰ δὲ θεῖς, μόνῃ ὃ τῇ φύσιν ἀγαθὴν χρησαί-
 μενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμεί-
 νων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλιῶν ὅσοι, διο-
 λῶ δὲ ἡμᾶς τ' κεφαλὴν διεδέδοίτο, Μακε-
 δόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἐμὲ δὲ
 τὰτ' ἀμείνων δόξεν αὐτῷ γυναικί, ἐστρατη-
 γικῆ ἀνδρὸς, ἢ γνώμη πλεον ἢ περ τῇ τύχῃ
 κεχρησ-

fortuna quodam impetu ampliavit. Qui cum devicto misero illo Daris, apud Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias ac vivendi modum contulit, atque in conviviiis amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patria equum me prebui, quæ cum me revocaret; hostium magna classe adversus Lybiam navigante, parui, continuoque me hominem privatum dedi, & damnatus aquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcorum disciplina expertus, & neque Homerum, ut hic, edidici, neque Aristotele sophista magistro eruditus fui, sed solum mea natura optima sum usus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si verò ea caussa mihi hic præferendus est, quod caput diademate ornaverit, id decorum forsitan apud Macedones est, non tamen ob id præstantior hic videri debet generoso duce, & viro, qui mentis sententia magis quam fortuna est usus. MIN. Hic

κεχημεύς. Μ. ὁ μὰν εἶρηκεν ἅπαντες τὴν
 λόγον, ὅς ἐστι ὡς λίθου εἰκὸς ἐν ὑπὲρ αὐτῶν.
 σὺ ᾧ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς πάντας φησὶ
 Ἀ. ἐχρῆν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς αὐτοὺς
 ἔγωγε θρασυῖ. ἰκανὴ γὰρ ἡ φήμη δι' ἅξαι σε,
 οἷς μὲν ἐγὼ βασιλεύς, οἷς ἔτι ἔτις ληστὴς
 ἐχρεώτο. ὁμῶς ᾧ ὅρα εἰ καὶ ὀλίγον αὐτῶν διή-
 νευκα. ὅς νῦν ἔτι, παρελθὼν Ἰππὶ τὰ
 πράγματα, καὶ τὴν δέχην τῆς ἀναγκῆς κα-
 τέχων, καὶ τὰς φονεὰς ἔπαυσε μετῴχου,
 κατὰ φόβους τὴν ἑλᾶδα τῇ Θηβαίων ἀ-
 πωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χροτονηθεὶς,
 καὶ ἐκζητῶσα τὴν Μακεδόνων δέχην πε-
 πων, ἀγαπᾶν ἄρχην ὁπόσων ὁ πατὴρ κα-
 τέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαι Ἰπποκόουσι τὴν γλῶσσαν,
 καὶ δεινὸν ἡγησάμεθα εἰ μὴ ἀπάντων
 κρατήσῃμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς
 τὴν Ἀσίαν, καὶ Ἰππὶ τὴν Γρανικῶν ἐκράτησεν
 μεγάλη μάχη καὶ τὴν Λυσίαν λαβῶν, καὶ
 Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ
 χερσέμενος, ἦλθον Ἰππὶ Ἰσθμὸν, ἐνθα Δαρεῖος
 ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατῶν ἄγων.
 καὶ τὸ ἀπὸ Ἰσθμοῦ ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴτε ὅσους ὑμεῖν
 νεκρὸς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα φησὶ
 γὰρ ὁ πορθμεύς, μὴ διαρκέσῃ αὐτοῖς πρὶν τὸ

corruptionem neque ignavam, neque ut Ety-
cum decebat, dixit: tu vero Alexander quid
ad hæc inquis? ALEXAND. Oportebat qui-
dem, ô Minos, homini adeo temerario nihil re-
spondere. Sola enim te fama satis edocere po-
test, qualis ego rex, qualis hic latro habitus fu-
erit. Adverte tamen, an parum ipsum superas-
serim, qui cum adolescens adhuc essem rem ag-
gressus, regnum obtinui, & de patris mei inter-
emptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas
subvertissem, toti Græcia terror fui, ab ea dux
electus. Neque dignum putavi, Macedonum
regno me contentum esse, quod pater relique-
rat, sed totum terrarum orbem sitivi, du-
rum existimans, nisi rerum omnium domi-
nus essem: paucos quosdam mecum agens
in Asiam exercitum traduxi, & apud Gra-
nicum magna pugna vici, Lydiam, Ioniam,
Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque tran-
sieram subjugans, veni ad Issum, ubi Da-
rius me expectabat, infinitos exercitus secum
agens. Post hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quor-
um ad vos itno die mortuos miserim. Dicit enim
Charon, tunc sibi scapham non suffecisse,
sed

σκάφῃ, ἀλλὰ χερσὶας Ἰπιπξαμένους
 τὰς πολλὰς αὐτῶν Δαυαλεῦσαι καὶ ταῦτα ἃ
 ἔπραττον αὐτοὺς περικνηδυνάων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἀξίων. καὶ ἵνα σοὶ μὴ τὰ ἐν Τύρῳ,
 μηδ' ἐπὶ ἐν Ἀρβήλοισι διηγῆσθαι, ἀλλὰ καὶ
 μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ωκεανὸν ὅρον
 ἐποίησά μεν τῆς δεξιῆς, καὶ εὖ ἐλέφαν-
 τας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμεναι.
 καὶ Σκύθας ἃ, εὖ καταφρονήτες αν-
 δρας ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησάν μεν γὰρ
 ληϊπτομαχίᾳ, καὶ τὰς Φίλβας εὖ ἐποίησαι,
 καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμιανάμεναι. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδό-
 κεν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνῳ πα-
 ρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ τοῖς τὸν τι-
 πισθούσιντες πρὸς ἐμᾶς. τὸ δ' οὐκ ἐπὶ ταῖς
 ἐν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, ἔπειτα δὲ
 ἐν φυγῇ ὦν, πρὸς Πρῶσιαν τῷ Βιβυνῶ, κα-
 θάρπευ ἀξίον ἐμῶ, πανεργότατον καὶ ὠμότατον
 ὄντα. ὡς γὰρ δὲ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐμὴ λέ-
 γαν, ὅτι εὖ καὶ ἰσχυρὴ, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία,
 καὶ δόλοισι νόμιμον ἃ, ἢ περὶ φανέας, ἐδέν.
 ἐπεὶ δ' ἐμοὶ ὠνεΐδιστος τῶν περὶ φανέας, ἐκ λε-
 λησθῆναι μοι δοκεῖ οἷα ἐπὶ ἐν Καπύῃ, εὖ
 ἔπειτα πολέμου καὶ ἡρώδους ὁ βασιλεὺς καθήδυνπα-
 θῶν.

sed ratibus compositis, illorum plerosque se transportasse, atque hac confeci meipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, usque ad Indos veni, atque Oceanum mei regnum terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas vero homines certe non spernerdos, Tanaim transiens magna equitum pugna vici, ac amicos meos remuneravi, inimicos autem ultus sum. Si vero Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, ut tale aliquid de me crederent, inducti sunt. Tandem mors me regem occupavit. Hic autem Hannibal apud Prusiam Bithynia exulavit, ut crudelissimo & pessimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere, quia non virtute, sed malitia atque perfidia & dolo id peregit, nunquam alicujus claritudinis aut justæ memor. Sed quoniam, quod delitiose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud capuam admiserit. Ibi enim voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones perdidit. Ego vero nisi
et quæ

Ἰών. ἐγὼ ᾗ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπερία δόξας,
 ὅτι τὴν ἐν μάλλον ὤρμησιν, τί αὖ μέγα ἐ-
 πραξά; Ἰταλίαν ἀναμωτὶ λαβὼν, καὶ Λα-
 βύλιον, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμο-
 νος, ἀλλ' οὐκ ἀξίωμα χαρῆς αἰμοὶ σπέν-
 να, ὑποπλάσσειν τὰ ἥδη, καὶ δεσπότην ὁμο-
 λογεῖται. εἴρηκα. σὺ ᾗ ὦ Μίνως δίκαιε ἰκα-
 νὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρὸς
 πρὸν, ὡς μὴ καὶ ἐμὲ ἀκρόσης. Μίν. τίς γὰρ εἰ
 ὦ βέλπτε; ἢ ποῦν ὦν ἐρεῖς; Σκι. Ἰταλιώ-
 της Σκιπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρ-
 χηδίνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μαγάλαις
 μάχαις. Μίν. τί οὐ καὶ σὺν ἐρεῖς; Σκι. Ἀλε-
 ξάνδρου μὲν ἡττων εἶναι, τῷ δ' Ἀντίοχῳ ἀμεί-
 νων, ὅς ἐδίδωκε νικησας αὐτόν, καὶ φυγεῖν
 καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὐ σὺ οὐκ ἂν
 ναίχωντ' ἔτ', ὅς πρὸς Ἀλέξανδρον
 ἀμιλλᾷται, ὡς ἔδ' ὁ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νεοικη-
 κὼς αὐτόν, ὡς βάλλασθαι ἀξίω; Μίν. νῆ
 Δί' ἀγνώμονα φῆς ὦ Σκιπίων. ὥς πρῶ-
 τος μὲν κεκρίσθαι Ἀλέξανδρον, μετ'
 αὐτόν ᾗ σὺ εἴπαι εἰδοκεῖ, τρίτος Ἀντί-
 οχος, ἔδ' ἔτ' ὁ Ἀκαταφρό-

νητος.

ea quæ sub occidente sunt, parva quidem putans, versus Orientem me impulissim, quidnam adeo magni profecissim? qui Italianam absq; sanguine cepi, ac Lybiam, omnemq; eam oram usq; ad Gades sub potestatem redegi. Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim jam antea illis perculsis, ac dominum agnoscantibus. Dixi. Tu verò, Minos, iudica. Nam & hæc est multis protulissim, satis est.

SCIP. Non, nisi me quoque prius audias o Minos. MIN. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hæc claris ducibus te conferre audes?

SCIP. Scipio Romanus, qui Carthaginem delevi, & Afros multis magnis praliis devici.

MIN. Quid igitur & tu dicis? SCIP. Alexandro quidem minorem esse me, Annibalem autem præstantiorem, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese compareret, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim? MIN. Per Iovem aqua d'cis, Scipio, quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atq; tum si placeat, tertius hic Hannibal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΤΙ Τῆτο ὦ Αλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας
 ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; Ἀλλ' ὁρᾷς ὦ
 Διόγηνες, καὶ τὸ θάλασσον; εἰ ἀνθρώπων
 ὢν, ἀπέθανον. Διογ. σκῆν' ὁ Ἀμμων ἐψά-
 δετο, λέγων ἐαυτῷ σε εἶναι υἱόν. σὴ δ' ὦ Φιλίπ-
 πος ἄρα ἦσθα; Ἀλλ. Φιλίππος δηλαδὴ. καὶ γὰρ
 αὐτὸς ἐτεθνήκεν Ἀμμωνος ὢν. Διογ. καὶ μελέ-
 καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος τῆς μητέρος σου
 ὁμοῖα πολλὰ ἐλέγοντο. Αλέξ. καὶ γὰρ ταῦ-
 τα ἤκουον ὥσπερ σὺ νῦν δ' ὁρᾷς ὅτι καὶ ἐν ὕψι
 ἔτε ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ τ' Ἀμμωνίων περ φηται
 ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ἐκ
 ἀχρηστὸν σοι, ὦ Αλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγ-
 ματα ἐγγύς. πολλοὶ γὰρ ἐπέησαν, θεοὶ
 εἶναι σε νομίζοντες. αὐτοὶ εἰπέ μοι, τίς τίνω
 τοσαύτῳ δέχων καταλέλοιπας; Αλέξ.
 ἐκ οἷδα, ὦ Διόγηνες. καὶ γὰρ ἐφθασα Σπιοκῆν
 ψαίει περὶ αὐτῆς, ἡ τῆτο μόνον, ὅτι ἀποθ-
 νήσκων, Περθίκκατον δ' ἀκλύλιον ἐπέδοκα
 πάλιν ὡς ἀλλὰ τί γέλας ὦ Διόγηνες; Δι. τί γὰρ
 ἄλλο

DIOGENIS ET
ALEXANDRI.

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atque nos omnes? **AL.**
Vides nimirum Diogenes, tamen si mirandum
non est, si homo cum fuerim, defunctus sim.
DIOG. Ergo Iupiter ille Hammon mentieba-
tur, cum te suum esse filium diceret, annon tu
Philippo patre prognatus eras? **AL.** Haud du-
bium Philippo, neque enim obvissem, si Hammone
parente fuisset progenitus. **DIOG.** Atqui de
Olympiade consimilia multa ferebantur. **AL.**
Audieram quidem, & ipse ista, quemadmodum
tu, at nunc video, neque matrem neque Hammo-
nios illos vates, sani quicquam dixisse. **DIOG.**
Attamen istud illorum mendacium, Alexan-
der, ad res gerendas, haud quaquam tibi fuit
inutile, propterea quod multi præ metu sese
submiserint, credentes te Deum esse. Sed dic
mihi, cuinam tam ingens illud imperium mo-
riens reliquisti? **AL.** Id equidem ignoro Dia-
genes, celerius enim è vita submovebar, quam
ut esset ocium de illo quicquam statuendi, præ-
ter id unum, quod moriens Perdicca annulum
tradidi. Sed age quid rides Diogenes? **D.** Quid
niri-

ἄλλο, ἢ αὐτομνήστω οἷα ἐπὶ δ' ἢ ἑλὰς κέρη
 σε παρειληφότες τῷ δόχῳ καλακθού-
 πος, καὶ προσάτην αἰρέμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ
 τῆς βαρβαρίας, ἐνιοὶ δ' ἐπεὶ δ' ὀδὲ καθεστὸς
 προσήεντες, καὶ νεὸς οἰκοδομήμενοι, ἐθύν-
 οντες ὡς δράκοντες ὧς, ἀλλ' εἶπε μοι, πῶς
 σε οἱ Μακεδόνες εὐχαψαν; ΑΛ. ἔπειτα Βα-
 βυλῶνι κῆρυγί τινι ταύτην ὑμέραν, ὑπὸ
 νῆϊ δ' ἡ πολεμαῖος ὁ ὑπασις, ἡ ποτε
 ἀγάγη ὁχλοῦ δὲ τῶν θορύβων τῶν ἐν πε-
 σίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, τὰ ψφῆ
 κῆρως γηροίμην εἰς τὴν Αἴγυπτιον θεῶν. Δ. μὴ
 γελᾷς ὦ Αλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ἅδ' ἔτι σε
 μωραίνουσα, καὶ ἐλπίζουσα ἀνελθῆναι, ἢ Οσίρι
 γηροῦ; πᾶν ἀλλὰ ταῦτά μοι ὦ τὸ φῶτα πῶς
 μὴ ἐλπίσης. ἔγὼ θέμις ἀνελθεῖν πᾶσι τῶν
 ἀπ' αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἐλπίων, ἐἰς τὸ
 εἶσω δ' ἐσμίην παρελθόντων. ἔγὼ ἀμελής ὁ
 Αἰακός, ἔδ' ὁ κέρβερος, ὁ καὶ ἀφρόνῃς,
 ἐκείνα δ' ἡ δ' ἑως αὐτῶν μάθοιμι τὸ γὰρ σὺ, πῶς
 φέρεις ὅπου αὐτὴ ἐννοήσης ὅσην δ' ὀδὸν αἰμαίνεις
 ὑπὲρ γῆς ἀπαλιπῶν, ἀφίξαι, ζωματο-
 φύλακας καὶ ὑπασις, καὶ κατατάξαι,
 καὶ χρυσὸν ποσῆτον, καὶ ἐνὶ προσκυνοῦντα,

non videam? annon meministi quid Græci fecerint, cum nuper tibi adepto imperio adularentur, principemq; ac ducem adversus barbaros deligerent: nonnulli verò in duodecim deorum numerum referrent, ac phœnæ constituerent, deniq; sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepelierunt Macedones? ALEX. Etiam dum in Babylone jaceo tertium jam diem, porro Ptolemæus ille satellites meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Egyptum deportaturum me, atq; inibi sepulturum, quo videlicet unus fiam ex diis Aegyptii. DI. Non possum non ridere Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipientem sperantemq; fore, ut aliquando vel Annubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omittis o divini sume, neq; enim fas est reverti quenkumque, qui semel transierit paludem, atq; intra specus hiatus descendit, propterea quod neq; indiligens est Aeacus, neq; contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere pervelim, quo feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate te apud superos relictæ, huc sis profectus, puta corporis custodibus satellitibus, quæque tunc auri tanta vi, ad hoc populus qui te adorabant, pra-

καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγά-
 λα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἴπ-
 σιμον εἶναι, ἐλαύνονται, διὰ δ' ἐφ' ἑαυτὸν
 παγνία λαοκῆ τῷ κεφαλῷ, πορφύρεά τε
 ἐμπυροκημέου. ἔλυνται ταῦτά σε ὑπὸ
 τῷ μνήμῳ ἰόντα; τί δ' ἀκρύεις ὧμάτα;
 ἔδ' ἐταῦτά σε ὁ σοφὸς ἀριστέλης ἐπα-
 ῖδ' αὖτε, μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι τὰ τοῦτο
 τύχης; Ἀλλ' ἔξ. σοφὸς, ἀπάντων σκεῖ-
 ν' ὁ κολάκων ἴπτερι πτότατ' ὦν; ἐμὸν
 μόνον ἔασον τὰ ἀριστέλης εἰδέναι ὅσα
 μὲν ἤτησε παρ' ἐμῶ, οἷα ᾗ ἐπέσθην. ὡς ᾗ
 κατεχρήτό με τῇ πρὸ παλαιῶν φιλοπ-
 μία, ἴω πύων, καὶ ἐπαμνῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ
 κάλλ' ὅ, ὡς καὶ τῷτο μέρ' ὅν ταχέως,
 ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλεῖστον. καὶ
 γὰρ αὐτὸ καὶ τῷτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, μὴ αἰ-
 σχύνειτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόν-
 γης, ἀνθρώπων, καὶ τεχνίτης. πᾶσι ἀλ-
 λά τῷτ' γε ἀπολέλαυκα αὐτῷ τῆς σο-
 φίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἴπτε μεγίστους ἀγα-
 θοῖς, ἃ κατηρθμῆσω μικρῷ γε ἐμ' ὡρα-
 ῖσιν. Διογ. ἀλλ' οἶδα ὁ δράσεις; ἀκ' ὅ-
 γαρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐ-
 ταῦτα

præterea Babylone, Bactris, immanibus illis
belvis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas
conspicuis, dum vectareris, dum amiculo can-
dido caput haberes revinctum, dum purpura
circum amictus esses? num quid hæc te discru-
tiant, quoties recursant animo? Quid lachry-
maris stulte? an non id te sapiens ille docuit
Aristoteles, ac firmas existimares? ALBX. Sa-
piens ille, cum sit assentatorum omnium perdi-
tissimus. Sine me solum Aristotelis facta
scire quàm multa à me petierit, quæ mihi scri-
pserit: deinde quemadmodum abusus sit mea
illa ambitione, qua cupiebam eruditione cate-
ris præstare, cum mihi palparetur interim, ac
predicaret me; nunc ob formam, tanquam &
ipsa summi boni pars quadam esset, nunc ob res
gestas atq; opes. nam has quoq; in bonorum nu-
mero collocandas esse censebat, ne sibi vitio ver-
teretur, quod eas acciperet. Planè prestigiosus
vir ille quidē erat, ac fraudulentus o Diogenes:
quanquam istud fructus scilicet ex illius sapiē-
tia fero, quod nunc perinde quasi summis de
bonis excrucior, ob ista quæ tu paulò antè com-
memorasti DI. At scin' quid facies? ostendam
tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem
in his locis veratrum nō provenit, fac ut Lethei

πῶτα μέλλεσθαι ἐφύεται, σὺ δὲ καὶ
 τὸ λήθης ὕδωρ χανθὸν Ἰππασάμεν
 πίε, καὶ αὐτὸς πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ αὐ-
 παύσῃ Ἰππὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς αἰνώ-
 μεν. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ
 Καλλιόων, καὶ ἄλλας πολλὰς Ἰππὶ σὲ ὀρ-
 μῶντας, ὡς διαπύσαντο, καὶ ἀμυνάαι το-
 ῶν ἐδράσας αὐτὰς, ὥς τι ἐτέραν σὺ ταῦτα
 τῷ βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἐφίλω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῦν μὲν ὦ Αλέξανδρε, σὺ καὶ ἐξαρ-
 νῶ γήραιο, μὴ σὺ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. καὶ
 γὰρ αὐτὸς ἐπενήκεις, Ἀμμωνὸς γὰρ ὢν. Αλέξ-
 ἔδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου
 τῷ Ἀμνίτῃ υἱὸς εἶμι, ἀλλ' ἐδέξαμην τὸ
 μάντιμα, ὡς χρησίμον ἐς τὰ πρᾶγματα
 οἴομεν εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χρησίμον
 ἐδόκει σοι, τὸ παρέχειν Σεαυτὸν ἐξαπατη-
 ῖν ἡσόμενον ὑπὸ τῷ περὶ φητῶν; Αλλ. καὶ τῷ π.
 ἀλλ' οἱ Βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ
 ἐδ' εἰς εἴς αὐθίσατο, οἴομενοι σε μάχεσθαι.
 ὥς

fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumq; ac s. pius bibas: atq; eo pacto desines de bonis Aristotelicis discrucari. Verum enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumq; his alios complures raptim huc sese ferentes, quo te discerpant pœnasq; sumant ob ea quæ quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conseras, & crebrius, ut dixi bibas.

ALEXANDRI, ET PHILIPPI.

NON igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te esse filium. Nam si ad lovẽ Hammonem genus paternum referres, mortem non obiisses. **AL.** Neq; verò nescius eram pater, Philippi Amyntæ me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere commento hoc usus sum vaticini. **PHI.** Quid ais? **Conducibile** id tibi visum, ut vatibus impostoribus fallendũ te exponeres? **AL.** Non isthuc, sed Barbaros in mei admirationẽ tractos facilius hoc pretextu nostro subdidimus imperio, cū nemo unus virib. nostris, hætenus restiterit, quippe hac sola opinione ducti, q̃ adversus Deũ sibi

ὥς τε ῥᾶον ἐκράτουσιν αὐτῶν. Φιλίπ. τίνων
 ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαίων ἀνδρῶν, ὅς
 δὲ φλοῖς ἀνὶ βωυπέχθης, τοξάρια καὶ πελ-
 τάρια, καὶ γέρρα οἰσύναια περὶ βεβλημένοις;
 Ἑλλήων κρατεῖν ἔργον ἑὸν, Βοιωτῶν, καὶ
 Φωκέων ἐς Ἀθηναίων, ἐς τὸ Ἀρκάδων Ὀπλι-
 τικόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἱππῶν, καὶ τοῦ
 Ἠλείων ἀκοντιστῆς, ἐς τὸ Μαυρινέων πελτα-
 στικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριεὺς, ἢ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μηδῶν δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χερσοφό-
 ρων ἀνθρώπων, ἐς Ἀβρῶν, ἐκ οἷα ὅσα ὡς περὶ
 σὲ μύριοι μὲν Κλεάρχῃ ἀνελθόντες, ἐκρα-
 τήσαν, ἐδ' εἰς χεῖρας ὑπομνηάντων ἐλθεῖν
 ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξον μα εἰσικνεῖσθαι,
 φυγόντων. Ἀλλ' ἀλλ' οἱ σκῦθαι γε, ὦ πάτερ,
 καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ ὀκλαφρό-
 νητόν τι ἔργον. ἐοικώς δ' Ἀφασήσας αὐτὰς,
 ἐδ' ἐπερδοσίαις ὠνέμεναι τὰς νίκας, ἐ-
 κράτην αὐτῶν, ἐδ' Ἰππώρησαι πάποτε, ἢ
 ὑποχόμενος ἐψεύσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπρα-
 ξά τι ἔνικᾶν ἔνεκα, ἐς τοῦ Ἑλλήνας εἶ, τοῦ
 μὲν ἀναιμῶς τι παρέλαβον, Θεβαίως δὲ
 ἴσως ἀκέρως ὅπως μετέηλθον. φ. οἷα ταῦτα
 πάντα

esset præliandum. PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos, unquam vicisti? qui cum timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es? Atqui Græcos armis domare, Bæotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios, operis fuerat strenui atque magnifici. Arcadum insuper sustinere armaturâ, equitatum Thessalum, Elcorum jaculatores, Mantineos peltis instructos, aut cum Phracibus, Illyricis, Pæonibusque, manum conferre, operosum profecto atque arduum id fuisset in primis. Ceterum Medos, Persas & Chaldeos delicatos ac plurimo auro conspicuos, non satis compertum habes. quonam modo ante te, duce Clearcho decies mille viri bello adorti expugnarint, sæde in fugam actos antequam ad manus ventum fuisset? AL. At verò Scithæ pater, & Indici elephantes res sunt non usque adeo abjectæ & contemptibiles. Et tamen neque concitatis inter ipsos intestinis odiis, neque per prodicionem mihi venundari passus sum victoriam. Sed neque delevavi unquam, aut per nugas à politico recessi, fidemque solvi victoriæ gratia. Adde, quod & Græcos sine sanguine in deditionem accepi, Thebanos autem fortassis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim. PHIL. Novi hæc

πάντα. Κλέϊτ' ὃ γὰρ ἀπὴν γαλέμοι, ἐν σὺ
 τῷ θορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνουῦ-
 τας ἐφόνδους, ἰὸ μέ πρὸς τὰς οἰκας πρᾶξις
 ἐπαυνέσαι ἐτόλμησε. σὺ ἢ καὶ τῷ Μακεδό-
 νικῳ χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν,
 ὡς Φασι, μετετέδυσ, καὶ πᾶσαν ὀρῆν ἐπέ-
 δας, καὶ προσκυνοῦσθαι ὑπὸ Μακεδόνων,
 ὑπὸ ἑλδύφρων ἀνδρῶν ἡξίεις. καὶ τὸ πάν-
 των γαλιότατον, ἐμμεῖς τὰ τῶν νεοικημέ-
 νων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἐπραξας, λέξ-
 σι. Συγκατακλείων πεποδ' ὀμνύεις αἰ-
 δρας, καὶ γόμεις ποιῆτες γαμῶν, καὶ Ἡφαι-
 σίωνα ὑπερσφραπῶν ἐν ἐπὶ νέσαι μόνον
 ἀκέσας, ὅτι ἀπέσχε τῆς τῆς Δαρείου γυναι-
 κὸς καλῆς ἔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ
 τῆς θυγατέρων ἐπεμελήτης. βασιλικὰ γὰρ
 παῦται. Αλέξανδρ'. τὸ φιλοκίνηδ' ὡς δὲ,
 ὦ πατέρ' εὖκ' ἐπαυνείς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκῃς
 πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐν τὸς τῆς τείχους,
 καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; Φιλίπ'. εὖκ'
 ἐπαυνῶ τ' ἔστω, ὦ Αλέξανδρε, ἔχ' ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ πτερώσκεαδρὴ ποτε τὸν
 βασιλέα, καὶ προκινδυνόειν ἔσρατ' ἔ-
 ἀλλ' ὅτι σοι ποιῆτο ἡκίστα ζυμέφειρε. θεὸς γὰρ
 εἶναι

omnia ex Clito, quem tu inter epulas, eo quod nomen meum celebraret, & meas res gestas cum tuis conferre auderet, trajecto per corpus telo, tum jugularas. Tu vero & Macedonicam chlamidem abjiciens, candyn, Persicum amictum, recepisti (ut ajunt) & tiam rectam, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluisti. Et qui, quod maxime omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum mores imitatus es. Tempero mihi, ne memorem alia, quæ turpiter admiseras in leonum claustra inclusis doctis viris, & nuptiis talibus peractis, quodque Ephastionem plus quam esset satis, amaris. Vnum est quod solum laudo abs te gestum, quod à Dary uxore, forma præstante, abstinueris, & genetricis illius, atque filiarum, curam susceperis. Regium enim id opus extitit. AL. Quomodo autem tibi non probatur pater, quod in Oxydracis gente Indica lubens me in periculum conjecerim, atque acceptis pluribus vulneribus muros primus omnium transfilierim? PHI. Non probo, Alexander, non quia pulchrum esse negem, vulnerari quandoque imperatorem, & pro exercitu periculum subire, sed quia ex re tua isthoc erat minime. Siquidem pro Deo habitus,

εἶναι δοκῶν, εἶπε τερωθείης, καὶ βλέπεν
 σε φορέδιον ἔπλεμυ ἐκκομιζόμενον,
 αἵματι ρέομενον, οἰμώζοντα Ἰπὶ τῷ τραύ-
 ματι, ταῦτα γέλως καὶ τοῖς ὀρώσι, καὶ ὁ Αμ-
 μων, γόης, καὶ ψυδόμεαντις ἠλέγχετο,
 καὶ οἱ περὶ φῆται, κόλακες, ἢ τίς σὺν αὐτῷ
 γέλασεν, ὀρώων τὸν τῷ Διὸς ἕαν λειποψυ-
 χοῦντα, δέεμενον τῶν ἰατρῶν βοήθειαν;
 νυνὲς μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθηκας, σὺν οἷσι
 πολλὰς εἶναι σὺν τῷ παρρησίῳ ἐκείνῃν.
 Ἰπικερτομουῦντας, ὀρώοντας τὸν νεκρὸν τῷ
 θεῷ ἐκπαίδειν κείμενον, μυθῶνται ἤδη καὶ
 ἐξωδηκότα, καὶ νόμον ζωμάτων ἀπάντων;
 ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφησεν Αλέξαν-
 δρε, τὸ διὰ τῆς κρατεῖν ραδίως, πολὺ σε
 τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατερθυμενῶν.
 πάντες γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι
 δοκῶν. Αλέξ. ἔτι ταῦτα φρονέσιν οἱ ἄνθρω-
 ποι, περὶ ἐμῶν, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ
 ἐπάμιλλον πῆσάσι με. καὶ τοῖς τῷ Αἰγύπτῳ
 ἐκένειν ἔθ' ἐτέρων ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ
 μόνος ἐχειρῶσάμην. Φιλ. ὀράς ὅτι ταῦτα
 ὡς ὑὸς Αμμωνος λέγεις; ὃς Ἡρακλεῖ καὶ
 Διονύσῳ ὡς ἀδελφεῖς σταυτὸν, καὶ σὺν

quos, oro, risus præbebas spectatoribus quando post acceptum vulnus è præliis efferebaris, mœrensque ac ejulans sanguine fluitabas? Adde quod Iupiter Hammon tanquam prestigiator quispiam, & mendax vates palam arguebatur, & ipsius Propheta, adultores. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iovis filium viderit animo deficientem, effugitantem medicorum auxilia. Denique cum tandem jam mortem obieris, quem credas, obsecro, qui simulationem illam non carpat maledictis? Potissimum ubi Dei istius cadaver porrectum jacere, & juxta aliorum corporum morem, jam humore putrifco affectum & turgidum aspexerit. Ceterum quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profecto multum tibi gloriæ ex bene etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam diis longè inferiora agere visus es. ALEX. Haudquaquam de me istud sentiunt mortales, sed cum Hercule me & Baccho conferunt, veluti æmulum, parique, tum illis gloria certantem. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum armis subactum, ego solus cepi. PHIL. Etiamdum videris ista ut Hammonis filius dicere? quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi, sed nec.

αἰχμῶν ᾧ Ἀλέξανδρε, ἔδ' ἐτ' τύφον δ' ἀπο-
μαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ ζυῶν
ἤδη ἰεκρὸς ὢν.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Οἶα πρῶν Ἀχιλλεὺς πρὸς τ' Ὀδυσ-
σέα σοι εἶρη) πρὸς τ' θανάτῳ, ὡς ἀ-
γρῆν καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκέοιν ἀμφοῖν,
Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος; ἡ κροῶμεν γὰρ ὁπί-
τε ἔφης βεβλεῖσθαι ἐπ' ἀρχῇ ὢν, θητεύειν
πρὸς τινὲς τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίος ἔστι πο-
λὺς εἰν μάλλον, ἢ πάντων αἰάσκειν τῶν νε-
κρῶν. πεῦτα μὲν οὐδ' ἀγρῆν τινα φεύγοντα
δειλὸν, καὶ πέρας τῆς καλῶς ἔχοντος φι-
λόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ
υἱὸν τὸν Φιλοκινδυνώτατον ἡρώων ἀπάν-
των, ταπεινὰ ἔστω πρὸς αὐτῆς ἀγνοεῖσθαι,
πολλὴ αἰχμῶν, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πε-
πραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὅς ἐξ ὅν ἀκλεῶς
ἐν τῇ Φθιώδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,
ἐκῶν

erubescere nosti Alexander, solitam tūc dediscere arrogantiam, te ipsum deinde noscere, vel jam tandem sapere, ubi fate occubueris.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANTILOCHUS.

QUAE NAM sunt illa Achilles, quae tu Ulyssi jam primum dixisti de morte, ut minimè generosa, ac Chironē atque Phœnice, quibus tu aliquando usus ex praeceptoribus parum digna? Audivi enim malle te agricola munus obeūdo, inopi, cui nec victus suppetat, locare operā mercede, quā omnibus vitæ functis dominari. Quae si Phrygum quispiam vilis & ignavus, atq; immodicè insuper etiam vitæ affectator diceret ferendum fortè id esset. Verūm ex Peleo prognatum, & ex omni heroum numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abjectam & humilem de seipso descendere opinionem, scēdum sanè, atque pudendum inprimis, denique iis quae in vita strenuè gesseris contrarium, qui cū in Phthia regnare ad senectū usq; (citra gloriam tamen) potuisses,

ἐκὼν παρὲν τὸν μὲν τῆς ἀγαθῆς δόξης
 γίνεσθαι. Αχιλλ. ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τό-
 τε μὲν ἄπερ ἐπὶ τῶν ἐν ταῦτα ὦν, καὶ τὸ
 βέλπον ἐκείνων ὁπότερον βῶ ἀγνοῶν, τὸ
 δύσλυνον ἐκείνο δοξάριον περετίμων τῆ
 βίβ. νυνὶ ἤ ζῶσιν ἡδὴ, ὡς ἐκείνη μετὰ ἀ-
 νωφελῆς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ραίψω-
 δῆσσι, μὲν νεκρῶν ἤ, ὁμοτιμία. καὶ ἔτε το-
 κάλλος ἐκείνο ὦ Αντίλοχε, ἔτε ἡ ἰσχὺς πα-
 ρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἀπάντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ
 ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἑδὲν ἀλλήλων δια-
 φέροντες. καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δε-
 διάσι με, ἔτε οἱ τῶν Αἰχαιῶν θεραπεύουσιν.
 πῶτά με ἀνιά. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θῆλω
 ζῶν. Αὐτ. ὅμως τί ἔν αὖ τις πάθος ὦ Αχιλ-
 λεύ; πῶτα γὰρ ἐδοξε τῇ Φύσει, πάντως
 διποθήσκειν ἀπαντας. ὥστε καὶ ἐμμένειν
 τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνίστασθαι τοῖς διατεταγμέ-
 νοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐπαύρων ὅσοι παρὲν
 σὲ ἐσμὲν οἶδε; μὲν μικρὸν ἢ καὶ οὐδὲν ὡς
 ἀφίξεσθαι πάντως. φέρει ἢ ὡς ἀμυθίαν καὶ
 ἡ κοινωνία ἔσπραγματ, καὶ τὸ μὴ μόνον
 αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν
 Μελέαργον, καὶ ἄλλους ἱερμαστὰς ἀσδρας,
 οἱ

gloriosam opetere mortem maluisti. **ACHIL.**
At ô Nestoris fili, nondum etiam tum fece-
ram rerum earum periculum, & quid cui præ-
ferrem ignorans gloriolam hanc infelicem
proponebam vitæ. Atqui jam tandem in-
telligo quàm inutilis illa sit, licet vivi nos
literarum monumentis studiosissimè cele-
brent, cum apud manes unus honor sit omni-
um. Sed neque forma illa, Antiloche, neque
vires adsunt. jacemus enim omnes in iisdem
tenebris equaliter, nec ulla re differimus. Ad-
de quod nulli jam ex Trojanorum mortuis for-
midabilis sum, nemini Græcorum veneran-
dus. Hæc sunt quæ me angunt & miserè solli-
citant, & ob quæ doleo, quod non potius loco
operas & vivo. **ANTIL.** quid agat quispiam?
natura enim statuit omnibus omnino morien-
dum esse. Legem igitur servare, & decretis
minimè affligi oportet. Præterea vidēsne
quot è sociis circa te simus? paulò post & V-
lysses adveniet. Vnde solatium tibi meritò
affert ipsius rei societas. quod non solus videris
in hac mala conjectus. En tibi Herculem, Me-
leagrum, & alios admirandos viros, qui

οἱ σὺκ αὖ οἶμαι δέξαιτο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐ-
 τὰς αἰαπέμψα θητεύοντας ἀκλήροισι καὶ
 ἀδίοις ἀνδράσιν. Αχιλλ. ἐταρκεῖ μὲν ἡ
 παραινέσις. ἐμὲ δ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμενέμη
 τῶν ὧδ' αὖ τὸν βίον ἀνιᾶ, σῖμα δ' καὶ ὑμῶν
 ἕκαστον, εἰδὼς μὴ ὁμολογεῖν, ταύτῃ χεῖ-
 ρας ἐστὶ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.
 Αντίλ. σὺκ, ἀλλ' ἀμείνεις ὡς Αχιλλεύς. τὸ γὰρ
 αὐτῷ φελές, ἔλγαν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ καὶ
 φέρειν, καὶ αἰέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ
 καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα
 δοχόμενοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Τί κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε αὐτὸν
 ὁδύρη, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐσῶς; Τάν. ὅτι,
 ὦ Μένιππε, δαπύλωλα ὑπὸ δ' εἰψας, Μ.
 ἔτως δαγὸς εἴς ὡς μὴ ἴπικύψας πιεῖν; ἢ
 καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμεναι καίλη τῇ χεῖρ;.
 Τάν. ἔσθ' ἐν ὀφελος εἰ ἴπικύψαμι. φάρα
 γὰρ ὁ ὕδωρ, ἐπείδ' αὖ προσιόνη αἰσθηταί με.
 ἡ δ' ἐποτε καὶ δέξασαμι, καὶ προσενέγκω τῷ
 σώματι,

quidem (ni fallor) haudquaquā in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede serviant.

AM. Sociorum hac quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrum unumquemque ita affici. Si vero non palam confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacitè huiusmodi toleratis. ANT. Non equidē Achilles, sed longè tibi præstamus, quidpè quod intelligimus quā sit inutile de iis rebus verba facere. silere enim & æquo animo insinere omnia concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

MENIPPI ET TANTALI.

QVID ejubas, Tantale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens?

TANT. Quoniam siti enecor Menippe. MBN. Usque adeo piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere noris, vel cava vola hauriens? TANT. Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua, simulatque me propius admoveri senserit, quod si quando haverso, orique coner applicare, prius effluxit, quam

σῶμα, ἔ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖ-
 ρος, καὶ διὰ τὸ δακτύλων διαρρυέν, σὺ
 οἶδ' ὅπως αὐτὸς ἀπολείπει ξηρὰ τὴν χεῖ-
 ρα μου. Μένιπ. πείσιόν τι πάχεις ὦ Τάν-
 ταλε, ἀπὲρ εἶπέ μοι, τί γὰρ δέη τῆς πείνης;
 ἔ γὰρ σῶμα ἔσται ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Αὐ-
 δία πρὸς τίθαπται, ὅπερ καὶ περικλῦ καὶ
 διψκλῦ ἐδιώατο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς αὖ
 ἐπ' ἢ διψῶς, ἢ πίνοις Τάν. τῆς αὐτὸ ἢ κῶ-
 λασίς ἐστι, τὸ διψκλῦ μὲς τὴν ψυχκλῦ ὡς
 σῶμα ἔσται. Μέν. ἀλλὰ τῆς μὲν ἔτω πι-
 στός μιν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψκλαζέσθαι. τί
 δ' οὐκ οὐκ τὸ δεικνὸν ἔσται; ἢ δέσθαι μὴ ἐν-
 δεία τῆς ποτὲ ἀποθάνης; ἐχόρω γὰρ ἄλλον
 μὲν τῆς ἀδελφῆς, ἢ θάνατον. ἐντεῦθεν εἰς
 ἔτερον τόπον. Τάν. ὅρθως μὲν λέγεις. καὶ
 τῆς δ' οὐκ μέρους τῆς κατεδίκης, τὸ ἴπι-
 θυμῶν πείν, μὴ δὲν δέομαι. Μέν. ληρεῖς
 ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὲ δέσθαι
 δοκεῖς, ἀκρότατος γὰρ ἐλλεβόρος νῆ Δία, ὅς τις
 τοιῶντιον τοῖς ὑπὸ τῶν λυτῶντων κυ-
 νῶν διεδηγμένοις πέποιθας, ἔ τὸ ὕδωρ,
 ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβυμένος. Τάν. ἔ δὲ
 τὸν ἐλλεβόρον, ὦ Μένιπας, ἀδελφόν μου πείν,
 γῆροι.

quam summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquat. MENIP. Prodigiosum quiddam de te narras Tantale, verum dic mihi isthuc ipsum, quorsum opus est bibere cum corpore careas, nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Ceterum tu cum sis animus, quinam post hac aut sitire queas aut bibere? TANT. Atque hoc ipsum supplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus sit, ita sitiat. MENIP. Age, hoc ita ita habere credamus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid hinc acerbis poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriari? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TANT. Rectè tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, cum nihil sit opus. MENIP. Desipis Tantale, & uti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quàm veratro mero, nam diversum quiddam pateris, quos canes rabiosi momorderint ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TANT. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modò. MENIP. Bono sis ani-

ἦροι τό μοι μόνον. Μεν. γάρρ' αὖ Τάυτα λε-
 ῶς ἔπε σὺ, ἔπε ἄλλ' ὅ π' ἔπει τῶν νεκρῶν
 ἀδυνάτον γάρ. καί τοι ἔ πάντες ὡσπερ σὺ
 ἐκκαταδίκης διψῶσι, ἔ ὕδατ' αὐτὰς
 ἔχ' ὑπομείνοντ'.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

Πρὸς ἔ Πλάτων ὦ Αἰακέ, περὶ γη-
 σάμ μοι τὰ ἐν ἅδ' ἔ πάντα. Αἰ. ἔ ρά-
 διον ὦ Μένιππε ἀπαντὰ, ὅσα μὲν τοι κεφα-
 λαίωδ' ἡμαίθ' ἔπει μὲν, ὅτι Κέρβερός
 ἐστίν, οἶδ' α, καὶ τ' πορθμέα τῆτον, ὅς σε διε-
 πέρασε, καὶ τὴν Λίμνην, καὶ τὴν Πυριφλεγέ-
 ῃοντα ἥδ' ἡ ἑώρακας ἐσιῶν. Μεν. οἶδ' α ταῦ-
 τα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ τ' βασιλέα εἶδον,
 καὶ πᾶς Ερινύς. Τῶν δ' ἀνθρώπων μοι Τῶν,
 πάλαι δ' εἶξον, καὶ μάλιστ' α Τῶν Ἰησιήμας
 αὐτῶν. Αἰ. ἔ: μὲν Ἀγαμέμνων, ἔτ' α
 δ' Ἀχιλλεύς, ἔτ' α δ' Ἰδομενεύς πλε-
 σίων. ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομή-
 δης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. Μενιππ. α
 βαβαὶ Ὀμηρε, οἷον α τῶν ῥαψωδιῶν τὰ
 κεφα-

moTantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest, quinquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adjudicata est, ut sitiant, aqua illos non expectante.

MENIPPI ET ÆACI.

PER Plutonem, ð Aeace, expone mihi, quæso, hic quæ apud inferos sunt, omnia. **ÆA.** Haud facile, Menippe, omnia. Verùm quæ summatim & veluti per capita indicare possunt hæc accipio. Hic quidē, quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorē hunc nosti, qui te trajecit, præterea & lacum, & Pyriphlegetontem jam vidisti, cum ingressus es. **MEN.** Novi hæc, & præterea te quoque, quod hic in vestibulo sedes, atque aditum observas. Etiam regem ipsum vidi, & Furias. Homines verò priscos, quæso, ostende & maximè eos, qui inter ceteros nobiliores fuere. **Æ.** Hic quidē Agamemnon est, ille autē Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius assidet. post hunc Vlysses, deinceps Ajax & Diomedes, & ceteri Græcorum præstantissimi. **M.** Papa Homere, ut tibi Rapsodiarum tuarū capita,

κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνώστα, καὶ
 ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λήρη πολλὺς, ἀ-
 μυνέντων ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἔτος ᾧ Αἶα-
 κέ, τίς ἐστὶ; Αἰ. Κυρὸς ἐστίν, ἔτι ᾧ Κροῖσος.
 ὁ δὲ ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπελ.
 ὁ δὲ ὑπὲρ τέττας, Μιδάας, σκεῖν ᾧ Ξέρ-
 ξης. Μέν. εἰπά σε ὧ κάταρμα ἢ Ελλὰς ἐφ-
 ρεῖτε, ζῆλῳ μὲν τὸν Ελλήσποντον,
 Διὰ ᾧ τῶν ὁρῶν πλεῖν Ἰππυμοῦται, αἶ.
 ᾧ καὶ ὁ Κροῖσος ἐστὶ; τίς Σαρδανάπαλον
 ᾧ Αἶακέ, πατάξαι μοι καὶ κέρρης Ἰππίτρε-
 ψον, Αἶα. μηδ' αὖτως, καὶ θρύψης γὰρ αὐτὸ
 τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. ἔχει δέ σοι Ἰπ-
 πιδείξω καὶ σὺν Σοφῆς; Μέν. νῆ Δία γε, Αἶα.
 πρῶτ' ἔτος σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μέν. πῶ-
 χαῖρε ὧ Εὐφορβέ, ἢ Ἀπολλόν, ἢ ὁ, πᾶν ἐξέ-
 λης. Πυθ. νῆ, καὶ σὺ γε ὧ Μένιππε. Με. σὺν
 ἐπιχρυσῆς ὁ μηρὸς ἐστὶ σοι; Πυθ. καὶ γὰρ, ἀλ-
 λά φέρε ἰδῶ, εἴη σοι ἐδ' ὠδὸμον ἢ πῆρα ἐχθ.
 Με. κυάμης ὧ γὰρ ἔωστε καὶ τὸ σοι ἐδ' ὠδὸ-
 μον. Πυθ. δὸς μόνον, ἄλλα τῶν νεκροῖς δό-
 γματα. Αἰ. ἔτος ᾧ Σόλων ὁ Εξηκεσίδης, καὶ
 Θαλῆς σκεῖν. καὶ παρ' αὐτῆς, Πιπτακός,
 καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ αὖ ᾧ πάντες εἰσὶν, ὡς ὁρᾷς.

Μέν.

capita, humi projecta jacent, ignobilia atq, ob-
scuri, cinis ac pulvis omnia & nuga mere, de-
niq, verè, ut abs te dictum est capita infirma
& caduca. Sed hic, *Æace*, quisnam est? *Æa.*
Cyrus est. Ille autem *Cræsus*, & juxta ipsum
Sardanapalus. Ultra hos autem *Midas*, & dein-
ceps ille *Xerxes*. *Me.* Et te, ô scelereste, tota ex-
horruit *Græcia*, jugentem pontibus *Helle* pon-
tum & per ipsos montes navibus trajicere affe-
ctantem? Qualis verò & ipse *Cræsus* est? *Cæ-*
terū, *Sardanapolo*, quaeso, huic *Æace*, permitte,
ut demulceam caput, inflicto colapho. *Æ.* Ne-
quaquā. *Comminueres* enim ipsi calvariam,
muliebris ac fragilis adeò cum sit. *Cæterū* visne
tibi ostendū, & doctos illos? *Me.* Per *Iovem*
etiā. *Æ.* Primus eni hic tibi *Pythagoras* est. *M.*
Salve Euphorbe, sive *Apollo*, sive deniq, quod-
cunq, voles. *Py.* Ita sanè, & tu utiq, *Menippe*.
Me. Quid? annon amplius aureū istud femur
habes? *Py.* Non. sed age cedo, si quid manduca-
bile tibi habet perā ista. *M.* Fabas habet. quare
nihil hic est, quod tu manducare queas. *Py.* Da
modò Nam hic aquid manes alia dogmata atq,
instituta. *Æ.* Porro hic *Solon* est, filius *Exece-*
stidis. præterea ille *Thales*, & juxta ipsos *Pit-*
tacus, & cæteri illi, septem autē omnes sunt, ut
vides.

Μέν. ἄλλυποι ἔσσι ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ Φαι-
 δροὶ τ' ἄλλων. ὃ ᾧ ποδ' ἔπλεως, ὡς περ ἐγ-
 κρυφίας ἄρτος, ὃ ᾧ Φλυκτάναις ὅλ' ὅ-
 ἐξλωθηκώς, τίς ἐστίν; Αἰα. Εμπέδοκλῆς ὦ
 Μένιπας, ἡμίεφρος δὲ τὸ Αἰτνῆς παρών.
 Με ὦ χαλκὸς βέβησε, τί παθὼν σεαυτὸν
 ἐς τὴν κρατῆρας ἐνέβαλες; Εμ. μελαγ-
 χολία τις ὦ Μένιπας. Με. ἔμὰ Δία, ἀλλὰ
 κενεδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κέρυζα ταῖ-
 τά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσεν ἔκ ἄ-
 ξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἔδεν σε τὸ σόφισμα
 ὠνησεν. ἐφωράθης γὰρ ταθιεύς, ὁ Σωκράτης.
 ᾧ Αἰακὲ, πᾶς ποτε ἀργαῖος; Αἰα. μὴ Νέστο-
 ρος, καὶ παλαμῆδης ἐκείνος ληρεῖ τὰ πολ-
 λά. Με. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴ πως
 ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. ὁράς τ' Φαλακρόν; Με. ἄ-
 παντες Φαλακροὶ εἰσιν. ὥς πάντων αὐτῶν
 τὸ γινώσκω. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Με-
 νιπ. καὶ τὸν ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σωκ.
 ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιπας; Με. καὶ μάλα ὦ
 Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Αθήναις; Με. πολλοὶ τ' νέων
 φιλοσοφεῖν λέγουσι καὶ τὰ γε-
 γήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰθεά-
 σαστό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί,
 τὰ δ'

vides. **MEN.** Lat tibi sunt Aeace, soli atq; alii-
cres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tã-
quam subcinericius panis aliquis, hic crebris
pustulis scatens, quisnam est? **ÆA.** Empedo-
cles, Menippe, semicoctus ab Aetna monte huc
profectus. **MEN.** O caripes optime, quid, obse-
cro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina
Aetnae injiceret? **EM.** Insania quædam Menip-
pe. **MEN.** Non per Iovem, sed inanis quædam
gloria affectatio, & fastus, & multa superbia.
Hæc te conflagrare fecerunt, unâ tu in ipsis cre-
pidis, cum dignus minime esses. Veruntamen
nihil tibi commentum istud profuit, deprehen-
sus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates
ille, Aeace, ubi locorum tandem est? **ÆA.** Cum
Nestore ac Palamede ille plerumq; nugatur.
ME. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi lo-
corum hic foret. **ÆA.** Vides ne calvum illum?
ME. At omnes hic calvi sunt, quare omnium
equè notatio hæc fuerit. **Æ.** Simum istum dico.
ME. etiam hoc simile omnium est. Nam & si-
mi omnes sunt. **SOC.** Mene quæris Menippe?
MEN. Te ipsum. **SOC.** Quo pacto res Athenis
se habent? **MEN.** Multi ~~per~~ sum Philosopho-
phari se profitentur. Ac habitum certè ipsum,
& incessum si quis aspiciat summi Philosophi
sunt,

τὰ δ' ἄλλα ἐώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ
 σοι Ἀρίστιππον, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν
 ἀποπνέων μόρῃ, ὃν ἐν Σινελίᾳ τυράν-
 νος θρασυφύς ἐκμαθὼν. Σωκ. πῶς ἔμει-
 τί φρονῶσιν; Μέν. εὐδαίμων ὦ Σώκρατες
 ἀνθρώπων εἰ, πάρεστι αὐτά. πάντες γὰρ σε
 θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγνηῆσθαι, καὶ
 πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. εἴ γ' οἶμαι πέ-
 ληθές λέγῃν ἔδεν εἰδότε. Σωκ. καὶ αὐτὸς
 ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὸς. οἱ γ', εἰρωνεῖαν
 ὦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν. τίνες γ' ἔτι εἰ-
 σιν οἱ πῶς σέ; Σωκ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε,
 καὶ Φαίδρος, καὶ ὁ ἔκ Κλεινίας. Μέν. ἄγε
 ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτε τι ὡς αὐ-
 τῷ τέχνῃ. Σωκ. τί γ' αὖ ἄλλο ἡδὶον πρᾶτ-
 τειμι; ἀλλὰ πολλοῖον ἡμῶν κατὰ κείνους, εἰ
 δοκεῖ. Μέν. ἔμα Δί' ὅτι τὸν Κροῖσον γ' οὐ
 Σαρδανάπαλον ἄφημι, πολλοῖον οἰκῆσθαι
 αὐτῶν. εἰκα γὰρ ἐν ἐν ὀλίγα γελάσασθαι,
 οἰμωζόντων ἀκέων. Αἶα, καὶ γὰρ ἤδη ἄφημι
 μὴ καὶ ἡς ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυγῶν.
 πῶς πολλὰ δ' ἐσπῶθις ὅψιν ὦ Μένιππε,
 Μένιππι, καὶ ταῦτα γ' ἰκανὰ
 ὦ Αἶακέ.

sunt, iidemq; permulti. Ceterum autem vidi-
sti, opinor, qualis & Aristippus huc ad te vene-
rit, & Plato ipse, alter quidem olens unguen-
ta, alter autem in Sicilia tyrannis adulari do-
ctus. S O C. At de me quid sentiunt? M E N. Bea-
tus, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi
res utiq; pertinet. Omnes itaq; te admirabi-
lem fuisse virum existimant, atq; omnia co-
gnovisse hæc (detet enim opinor, verum hic di-
cere) cum nihil scires. S O C. Et ipse dicebam
hæc ad illos, sed illi tum simulationem quan-
dam, eam rem esse putabant. M E N. Sed qui-
nam isti sunt circa te? S O C. Charmides, Me-
nippe, & Phadrus & Clinia filius ille. M E N.
Euge Socrates, quoniam & hic artem tuam
exerces. S O C. Quid enim aliud quod quidem
suavius sit, agerem? Sed huc propius nobiscum
recumbe, si videtur. M E N. Non, per Iovem. Ad
Cræsum enim & Sardapalum redeo, prope
illos habitaturus. Videor quippe mihi, non pau-
ca habiturus ibi esse, quæ rideam, quando plo-
rantes illos audiam. Æ A C. Et ego quoq; jam
abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur
se se. Pleraq; autem alia videbis Menippe,
quando iterum conveniemus. M E N. Abeas li-
cet, nam & hæc Aeace, vidisse sufficit.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ,

Ο Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύ-
 ων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τὸ
 Στυγὸς, οἷον ἢ ὁ Σωκράτης ὁπότε κατήε
 πρὸς ὑμᾶς. εἰθὲς δ' ἐπε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλάκ-
 τειν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι,
 ὅπῃ τ' ἐθέλοις. Κερ. πόρρωθεν μενὼν Μενίπ-
 πε, πάντα πασιν ἐδόκει ἀτρέπῃ πρὸς ὧπα
 προσιέναι. καὶ ἔπεινεν ἀποδιδόναι τὸν θάνατον
 δούκων. τὴν δ' ἐμφύει τοῖς ἐξω τῶν σωμα-
 τῶν ἐσῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκρυψεν εἰς ὧ-
 τῶ χάσματ' ὅν, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κα-
 γῶ ἐπὶ διαμέλλοντα αὐτὸν δακνὼν τῷ κεί-
 νῳ, κατέσπασα τῶ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέ-
 φη σκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτῶ παρδία ὠδύρε-
 το, καὶ παντεῖν ὅν ἐφύετο. Μεν. σὺ καὶ ζοφ-
 οῦς ὁ ἀνθρωπῶν, καὶ σὺ ἀληθῶς κα-
 τεφρόνεις τῶ πρᾶγματ' ὅν; Κέρβερ. σὺκ,
 ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, κα-
 παρθρασιώετο, ὡς δὴ ἔστι· σὺκ ἄκων πεισ-
 μεν ὅν, ὁ πάντως εἶδει παθεῖν, ὡς θαντά-
 σωνται.

MENIPPI ET CERBERI.

HEVUS Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quadam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygiam paludem, quomodo se habebat Socrates, cum huc accederet? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modo, verum etiam humano more loqui, si quando velis. CER. Cū procul adhuc abesset Menippus, visus est constanti atq; imperterrito adire vultu, perinde quasi mortem nihil omnino formidaret, tanquā hoc ipsum vellet iis, qui procul à specu ingressu stabant, ostendere verum simul atq; despexit inhiatum, viditq; profundum atq; atrum antri recessum, simulq; ego cunctantem etiam illum cicuta mordens, pede correptum detraherem, infantiū ritu ejulabat, suosq; deplorabat liberos nihilq; nō faciebat in omnem speciem sese convertens. M. Num igitur fucate sapiens erat ille; neq; verè mortē contemnebat? C. Haud verè, ceterū ubi vidit id esse necesse, audaciā quandā prae se ferebat, quasi verò volēs id esset passurus, quod alii qui volēti nolenti tamē omnino fuerat ferēdū, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo.

σωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, πρὶ πάντων
 γε τῶν ποιῶτων εἰπεῖν αὐτέχοιμι, ἕως τῆς
 μίης πολμηροῖ, καὶ αἰδρεῖσι, τὰς δ' ἐνδοθεν,
 ἐλεγχῶ ἀκρεβῆς. Μένιπ. ἐγὼ ὅτι πᾶς
 τοι κατεληθέναί ἐδοῦσα, Κερβερ. μόνῳ ὡ
 Μένιπῳ εὐχόμενος ἔχουσ, καὶ Διοχάρης πρὸς
 σὺν, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθῆτε, μὴ δ'
 ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐμελέσσοι μελῶντες, οἰκω
 ζειν πρὸς ἀγγέλωντες ἀπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

Απόδ' ὡ κατέρχεται τὰ πορθμῖα.
 Μεν. βῆτα, εἰ τῆς τοῦ σιῆδον ὡ Χάρων.
 Χαρ. δαπνίδος φημὶ αὐτῶν σε διεπορθμῖα.
 σάμην. Με. ἐκ αὐτῶν λάβοις, πρὸς δ' ἔμην ἔχον-
 τος. Χάρ. ἐστὶ δέ τις ὁδολὸν μὴ ἔχων; Μεν. εἰ
 μὲν καὶ ἄλλός τις, σὺν οἶδα. ἐγὼ ὅτι, σὺν
 ἔχω. Χάρ. καὶ μὲν ἄγξω σε, νήτ' ἀπὸ πλά-
 να, ὡ μίαν, μὴ δαπνίδος. Μεν. καὶ γὰρ τῶν
 ξύλων σε πατάξας διελύσω τὸ κρανίον.
 Χάρ.

Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possum dicere, ad fauces usq₃ specus intrepidi sunt ac fortes porro intus cum sunt, nihil mollius neq₃ fractius. MEN. Caterum ego quoniam animo tibi visus sum subiisse specum? CERB. Vnus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neutiquam adacti subieritis, aut intrusi, verum tum utroque, tum ridentes, atq₃ omnibus plorare renunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON:

Redde naulum scelesti. MEN. Vociferare, si quidem istuc tibi voluptati est Charon.

CHAR. Redde, inquam, quod pro traiectione debes. MENIPP. Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habeat. CHAR. An est quispiam, qui ne obolum quidem habeat? MEN.

Sicne alius quispiam præterea, equidem ignoro, ipse certè non habeo. CHAR. Atqui præfocabo te per Ditem impurissime, ni reddas. MEN.

At ego illiso baculo tibi comminuam caput.

Χάρ. μά τι νου οὐδέ σῃ πεπλῶκεως ποῦτος
 πλῆν, Μέν. ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμῶ σοι δῖπε δό-
 τω, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ερ. νὴ Δία ὀναίμην,
 εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνην τῶν νεκρῶν.

Χάρ. σὺ δ' ἀποστήσῃς με. Μέν. π. τί το γε
 ἐνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμῖον, πῶς γάρ μιν.

πλήν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὐτὰ λαβοῖς;

Χάρων. σὺ δ' ὅτι ἡδεις ὡς κομίζεις θῆρον;

Μέν. π. ἡδ' ἐν μεν, σὺ δ' εἶχον δέ τί ἐν, ἡδ' ἐν

Διὰ τί το μὴ ἀποθανεῖν; Χάρων. μόνον

αὐχὴσθαι περὶ καὶ πεπλῶκεναι; Μέν. π. ὅ

περὶ καὶ ὡ βέλπεται. καὶ γὰρ ἔκτληται, καὶ τ

κίπται ἐπὶ λαβόμην, καὶ σὺ ἐκλαίον

μόνον τῶν ἄλλων ὀπιβατῶν. Χάρ. ὅσον

παῦτα πρὸς τὴν πορθμῖα, τὸν ὀβολὸν ἀπο-

δοῦναι σε δεῖ. ὅ γὰρ θέρμεις ἄλλως γινέσθαι.

Μέν. σὺ δ' ἐν ἀπαγαγέ με αὐθις εἰς τὸ βίον.

Χάρ. χαρίζου λέγεις, ἵνα καὶ πλεοναίς ὀπι-

τέτω πῶς δ' Αἰακῶ περὶ λάβω. Μέν. μὴ

ἐνόχλησέν. Χάρ. δεῖξον τί ἐν τῇ πύρρᾳ ἔχεις.

Μέν. θέρμεις εἰ θέλεις, καὶ τ' ἑκάτης τὸ δεῖ-

πνον. Χάρ. πῶς ἐν τῶν ἡμῶν ὡ Ερμῆ τ' κύ-

να ἡγάγας; οἷα γὰρ καὶ ἐλάλει πῶς τὸν

αἰλουῶ, τ' ὀπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν,

καὶ

CHAR. Num ego te tam longo trajetū gratis transuexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MERC. Bellè mecum agatur per Iovem, siquidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persolvam. CH. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel huius gratia perge, ut facis, navim trahere, quanquam quod non habeo, quinā auferas? CH. At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandum? MEN. Sciebam quidem, verum non erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi, semper in vita manendum? CH. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transuectū? MEN. Haud gratis ō preclare, siquidem & sentinam exhausi, & remum arripui, & vectorum omnium ungs non ejctavi. CHAR. Ista nihil ad nulum, obolum reddas oportet, neq, enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu me rursum in vitam revehe. CHAR. Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergo molestus ne sis. CHAR. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lupinum si vetis, & Hecata cœnam. CHAR. Unde nobis hunc canem adduxisti Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandū? vectores omnes irridens,

καὶ Πισκώπλων, καὶ μόνῳ ἄδων, οἰμα-
ζόντων ἐκείνων. Ερ. ἐγνοῖς ὦ Χάρων, ὅπιον
αἰδρα διέπρῃθμύσας; ἐλδύθρον ἀκε-
βῶς, καὶ δ' ἐνὸς αὐτῷ μέλῃ. ἔτος ἐστὶν ὁ Μέ-
νιπῳ. Χάρ. καὶ μὲν αὖ σε λαβῶ πα-
τί; Μένιπ. αὖ λάβης ὦ βέλπτε, δὲ ἵσον
αὖ λάβοις.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

Ὡς καὶ ἔτι τι μέγα φρονῖς, καὶ πᾶν-
των ἡμῶν περὶ τῶν αὐξιοῖς; Μ.
καὶ ἔτι τῇ βασιλείᾳ μεν ὦ σινωπεῖ, ὅς ἐστι
σίλωσαι καρίας μεν ἀπύσας, ἤρξαι ἢ καὶ
αὐδῶν ἐνίων, καὶ νήσας δ' ἐπιναι ὑπερηγέ-
μιον, καὶ ἄχρη Μιλήτη ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς
Ἰωνίας κατασρεφόμεν. καὶ καλὸς κῦ, καὶ
μέγας, καὶ ἐν πόλεμοις καρτερός. τὸ δ' ἐμέ-
γιστον, ὅτι ἐν Δλικαρνασσὶ μνημα παμ-
μέγεθες ἔχω ὅτι κείμενα. καὶ ἴσον ὅσον ἄλ-
λῳ νεκρός, ἀλλ' ἔδ' ἔτα. καὶ ἄλλος ἐξη-
σημεσίον ἰπῶων καὶ αὐδρα καὶ τὸ ἀκερβέ-
στετον εὐεασμείων λίθῃ ἔκαλλίς, οἷα
ἔδ' ἐ

ac dactylis incessens, unusq; cantillans, illis plorantibus. MER. An ignoras Charon quem virum transuexeris? planè liberum, cuiq; nihil omnino cura sit. Hic est Menippus. CHAR. Atqui si unquam posthac te recepero MER. Si receperis ô præclare, ne possis quidem iterum recipere.

DIOGENIS ET MAVSOLI.

OH E tu Car, quare tam insolens es, tibiq; places, ac dignum te credis, qui unus nobis omnibus antepônare? MAVS. Primum regni nomine, ô tu Sinopenfis, quippe qui Caria imperaverim univèrsæ, præterea Lydia quoq; gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum usq; pervenerim, plerisq; Ionia partibus v.istatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Postremò, quod est omnium maximū, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neq; pari etiam pulchritudine cõditum, viris scilicet atq; equis pulcherrimo è saxo, ad vivam formã absolutissimo artificio expressus, adeò ut vel phanum aliquod

ἔδ' ἐπεμύνη ἑρῆτις αὐτὰ ραδία, ἔδ' οὐκ ἔσσι
 δικαίως ἐπὶ τέτοις μέγα φρονεῖν; Διογῆνης.
 ὅτι τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει καὶ
 τῷ βάρει ἔτάφθ; Μαύσ. νῆ Δι' ὅτι τέ-
 τοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, ἔτι ἡ
 ἰσχὺς ἐπισσι ἐκείνη, ἔτι ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ
 γὰρ τίνα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας
 πέρι, οὐκ ἔχοι εἰπεῖν τίς ἐνεκα τοῦ σὸν κρα-
 νίον προσημείη αὐτῷ τῷ μῦθῳ. Φαλακρὰ γὰρ
 ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τοῦ ὁδόντας ὁμοί-
 ως προφαίνομεν, καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ
 ἀφηρήμεθα, καὶ πᾶς ῥίνας ἀποσημαίμε-
 θα. ὁ δ' ἐτάφθ, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖ-
 νοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μετ' ἰσως εἰς
 ὅτι δ' ἐκινυδαί, καὶ φιλοτιμῶνται πρὸς
 τοῦ ξένους, ὡς δ' ἡ π' μέγα οἰκοδόμημα αὐ-
 τοῖς ἐστὶ. σὺ γ' ὦ βέλτιστε, ἔχ' ὁρῶ ὅ, τι ἀπο-
 λαύεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τέτο Φῆς, ἃ μᾶλ-
 λον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λί-
 θοις πιεζόμεν. Μαύ. αἰσῆτα ἐν μίσι ἐκεί-
 να πάντα, καὶ ἰσότημ' ἐστὶ Μαύσωλος,
 καὶ Διογῆνης; Διογ. καὶ ἰσότημος ὦ ἡναιότα-
 τε, ἔγ' οὐκ, Μαύσωλε. μετ' ὃ οἰμῶξε, με-
 μενημένος ἔ' ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς δ' ἀμμονεῖν
 ὤετο.

*facile haud facile quis inveniat. Num injuria
tibi videor has ob res mihi placere atq; efferris?*

DIO. Num ob imperium ais, ob formam, atq;
ob sepulchri molem? **MAV.** Per Iovem ob hæc

inquam. **DIO.** Atqui ô formose Mausole, neq;
vires jam illæ, neq; forma tibi jã adest, adeo ut

si quem arbitrum de formæ præcellentia dele-
gerimus, haud quaquam dicere poteris sit, quam-

obrem tua calvaria mea sit aut eferenda siqui-
dem utraque pariter tum calva, tum nuda,

utriq; dentes pariter ostendimus, pariter ocu-
lis orbatī sumus, pariter naribus simis ac sur-

sum hiantibus deformati. Ceterum sepul-
chrum ac faxa illa præciosa, Halicarnasseis

forsitan jactare licebit, & hospitibus gloria-
caussa ostentare, tanquam qui magnificam

quandam apud se structuram habeant, verum
quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egre-

gie, nequaquã video, nisi forsitan illud cōmodum
vocas, quod plus oneris, atq; nos sustines, sub

tam ingentibus saxis pressus ac laborans. **MA.**
Itane nihil illa mihi conducunt omnia, pla-

neque pares, erunt Mausolus ac Diogenes?
DIO. Imò haud pares, inquam, vir clarissime,

nam Mausolus discrucietur, quoties earum
rerum in mentem veniet, quibus in vita florere

ὥστε. Διογῆς ἢ καταγλάσσει αὐτῶ. καὶ
 πέφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρνασσῶ ἐρεῖ ἐαυτῶ
 ὑπὸ Ἀρπυμυσίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελ-
 φῆς καταποκτασμένον. ὁ Διογῆς ἢ, ἔμεν
 Σώματ' εἰ καὶ πνα τάφον ἔχει, ἔκ οἶ-
 δει. ἔδ' ἔγωγε ἔμελιν αὐτῶ τέτθ. λόγον ἢ
 τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῶ καταλέλοιπεν, αἰ-
 δρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον ὡς Κα-
 ρῶν ἀνδραποδέσκει ἔσθ' μνήματος. καὶ ἐκ
 βεβαιότερῳ χωρίῳ καταποκτασμένον.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ, ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΝΙΡΕΥΣ.

Ιδὲ δὴ Μένιπ' ἔπαι δικάσει, πέτε-
 ρ' ὁμορφότεράς ἐστιν εἰπέ ὡς Μένιπ-
 πε, καὶ καλλίων σοι δοκῶ; Μένι. τίνας ἢ καὶ ἔστ',
 πρῶτον οἶμαι. καὶ ἢ τῷτο εἰδέναι. Νιρ.
 Νιρῶς καὶ Θερσίτης. Με. πότερ' ὁ Νιρῶς,
 καὶ πότερ' ὁ Θερσίτης; ἔδ' ἐγὼ γὰρ τῷ-
 το δῆλον. Θερσίτης, ἐν μὲν ἡδὴ τέτ' ἔχω,
 ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι, καὶ ἔδ' ἐν τηλικῇ τινι Δι-
 φέρεις,

consuerit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atq; ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisia atq; sorore parato, contra Diogenes, ne id quidem suo de corpore novit, nūquid habeat sepulchrum. Neq; enim illi res ea cura est, verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamq; reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abjectissime, celsiorem, ac tutiore in loco substruam.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

N I R B V S.

Ecce deniq; vel Menippus hic iudex erit, uter nostrum sit formosior. Dic Menippe, annon tibi videor forma prestantior? M. Imò quinam sitis, prius arbitror indic. indū, nam hoc opinor, scitu est opus. N I R. Nireus ac Thersites. M B N. Vter Nireus, uter Thersites? nondū enim vel hoc sitis liquet. T H. Iam unum hoc vinco, quod tibi sum similis, neq; tantoperè me pra-

Φίλεις, ἤλινον σε Ομηρος, ἑκάπας, ὁ τυφλός
 ἐπῆνεσιν, ἀπάντων ὁμορφότερον προσέ-
 πων, ἀλλ' ὁ Φόξος ἐγὼ καὶ ψεδόνος, ἔδ' ἐν
 χείρων ἱφάϊλου τῷ δίκασῃ. ὦρα δέ σοι ὦ
 Μενίπωε, ὅν τινα καὶ ὁμορφότερον ἤγῃ.
 Νιρ. ἐμέ γε τὸν Αὐλαίας καὶ Χάρουπτο, ὃς
 κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον ἦλθον. Μέν. ἀλλ'
 ἔχῃ καὶ ὑπὸ ὀγῆν, ὡς οἶμαί, κάλλιστος ἦλ-
 θες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κεράνιον,
 ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιο τὸ δὲ τοῦ Θε-
 σίτη κεράνις, ὅτι ἄθρυπτον τὸ σὸν. ἀλα-
 πεδόνον γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔχας.
 Νιρ. καὶ μὲν ἔρε Ομηρον ὁπῖτο. ἡ δὲ ὁπὸ τῆ
 σινεσράτῳ τῶν Αἰχαιοῖς. Μέν. ἀνέρεται
 μοι λέγεις. ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νυνὶ ἔχας,
 ἑκάιναι δὲ οἱ τὸ πῆισαισιν. Νιρ. ἔκῃν ἐγὼ ἐκ
 ταῦτα ὁμορφότερος εἰμι ὦ Μενίπωε, Μέν.
 ἔπε οὐ, ἔπε ἄλλο ὁμορφότερον, ἴσους
 μία γὰρ ἐν ἁδ' ἔχ' ὅμοιοι ἀπαν-
 τες, Θερ. ἐμοὶ μὲν τὸ
 ἱκανόν,

MENIP.

cellis, quantopere te cacus ille Homerus extulit, unum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; capillis, nihilo te inferior visus sum arbitro. Iam verò tempus est, uti pronuncies Menippe, utrum altero formosorem aestimes. N. R. Mirum n. Aglaia Charopæq; pregnatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus e Graeis Priameia ad Pergamiam veni. M. E. N. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas assimilis; porro calvaria hoc uno insigni à Thersita calvaria dignosci possit; quod tua delicata est ac molliscula, quandoquidem istuc habes effœminatum ac neutriquam viro decorum. N. R. Attamen Homerum percontare, qua specie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. M. E. N. Tu quidem somnia mihi narras, at ego ea specto, quæ video, quæq; tibi adsunt in præsentia, cæterum ista norunt, qui id temporis vivebant. N. R. Quid igitur tandem? an non ego formosior Menippe? M. E. N. Neq; tu neq; quisquam alius formosus hoc loco, siquidem apud inferos æqualitas est, paresq; sunt omnes.

T. H. E. R. Mihi quidem vel hoc

fat est.

MENIP.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

Ηκαστα ὦ Χείρων, ὡς Θεὸς ὢν ἴσθι τα-
μήσας δόποθ' ἀνέιν. Χείρων. ἀληθῆ
παῦτ' ἤκαστος ὦ Μενίππε, καὶ τέθνηκα, ὡς
ὄρας, ἀθανάτου εἶναι δυνάμεν. Μεν-
νίπ. τίς δ' ἐσέ ἔρωσ' ἔθανά τοι ἔχον αἰε-
ράς τοῖς πολλοῖς χρήματ' ; Χείρων. ἔρω
πρὸς σε ἔκ ἀσιώστον ὄντα. ἔκ' ἐπὶ
ἡδ' ὅδ' ἀπολαύειν τῆ ἀθανασίας. Μενίπ. ἔχ
ἡδ' ἐπὶ, ζῶντα ὄραν τὸ Φῶς; Χείρων. ἔκ' ὦ
Μενίππε, τὸ γὰρ ἡδ' ὅδ', ἔχον γε ποικίλον τι
καὶ ἔκ' ἀπολουῖν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ γὰρ ζῶν
αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶ ὁμοίῳ, ἡλίῳ, Φω-
τὸς, τροφῆς, αἱ ὥραι γὰρ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γι-
γνώμματα ἅπαντα ἐξ ἧς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκθ-
λαθουῖται θάτερον θάτερον, ἐκαστὴ δ' ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ. ἔγ' ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ
καὶ ἐν τῷ μεταχεῖν ὅλως, τὸ περπνὸν ἐπὶ.
Μενίπ. ὦ λέγεις ὦ Χείρων, τὰ ἐν αἰδοῦ γὰρ
πῶς φέρεται, ἀφ' ἧς παρελόμεν αὐτὰ
ἡκεις; Χείρων. ἔκ' ἀηδ' ὡς ὦ Μενίππε ἡ γὰρ
ἴσθι.

MENIPPI ET CHIRONIS.

Equidem inaudivi Chiron, te Deus cum es-
ses tamen optasse mortem. **CH.** Vera ista
audisti o Menippe, planeq; mortuus sum, sicuti
vides, cum mihi licuerit immortalem esse. **M.**
At qu'enā te mortis cupido tenebat, rei videli-
cet quam vulgus hominū horreat? **CH.** Dicā
apud te, virum neutiquam stultum atq; im-
peritum. Iam mihi desierat esse jucundum im-
mortalitate frui. **M.** Quid? an injucundū erat
te vivere, lucemq; tueri? **CH.** Erat inquam
Menippe, nam quod jucundum vocant, id ego
neutiquam simplex, sed variū quiddam esse ar-
bitror. Verū cū ego semper viverē, atq; iis-
dem perpetuū rebus uterer, sole, luce, cibo, tūm
hora eadem recurrerent, reliqua item omnia,
quacūq; contingunt in vita, reciproco quodā
orbe redirent, atq; aliis aliā per vices succede-
rent, satietas videlicet eorum me cepit. Neq;
enim in eo voluptas est sita, si perpetuū fruaris
iisdem, sed omnind in permutando posita est.
ME. Probē loqueris Chiron. Caterum hac quā
apud inferos agitur vita, quinam tibi procedit,
posteaquā ad hanc tanquā ad potiorem te con-
tulisti? **CH.** Haud insuaviter Menippe, siquidē
aqua-

ισοπρίαι, πάντ' δημοτικόν, καὶ τὸ πρῶτον
 εἰδὲν ἔχει τὸ Διὰ Φορον εἰς Φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν
 σκότῳ. ἄλλως τε, εἰδὲ διψῶ ὡς περ αὐτῶν,
 ὅτε πῶν δῖα, ἀλλ' οὐκ ἐπιδείξω τέττω
 ἀπάντων ἐς μέν. Μένει. ὅρα ὦ χείρων, μή
 περὶ πίπης σταντῶ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ δό-
 γμ' ὡς περὶ τῆς. Χείρ. πῶς τέτο φῆς; Μέν.
 ὅτι εἰ τ' ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅριον ἀεὶ καὶ τῶν
 ἐγγύς τοι προσκορὲς, καὶ ἐν πᾶσι ὁμοίως
 ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως αὐτῷ γένοιτο, καὶ δειγ-
 σάμετα βολῶν γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐν τῷ γεν-
 ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμα ἀδύνατον. Χείρ. τί
 οὐκ αὐτῷ πάθοι τις ὦ Μένειπ; Μέν. ὅπερ
 οἶμα, καὶ φασί. αὐτὸν ὄντα, δέξομαι
 καὶ ἀγαπᾶν τῶν περὶ, καὶ μηδ' εἰ αὐτῶν
 ἀφ' ὅρητον οἶσθαι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣ-

ΘΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΑ-

ΤΗΤΟΣ.

ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ καὶ ΚΡΑΤΗΣ, ὁλοῦ ἀγο-
 μοι. ὥς τίς κ' ἀπὸ μὲν εὐθὺ τ' καθ',
 δ' ἀπὸ πρὸς ἡσυχίας, ἀψόμενοι τῆς καλῆς
 αἰῆς

æqualitas ipsa quiddam habet admodum populari. Nihil autem interest, utrum in luce
 quis agat, an in tenebris. Præterea neq; sitien-
 dum est nobis quemadmodum apud superos, neq;
 esuriendum: sed ejusmodi rerum omnium egen-
 tia caremus. **ME N.** Vide Chiron ne temeripse
 involvas, neve eodem tibi recidat oratio. **CH.**
 Quamobrem istuc ais? **ME N.** Nempe, si illud
 tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem
 similibusq; rebus utendum erat, cum hic itide
 similia sint omnia, eundem ad modum parient
 fastidium. At de integro tibi querenda erit vi-
 te commutatio, atq; hinc quopiam aliam in vi-
 tam demigrandum, id quod arbitror fieri non pos-
 se. **CH.** Quid igitur facitendum Menippe? **ME N.**
 Illud nimirum, ut sapiens cum sis, quemadmodum
 opinor, & vulgo prædicant, presentibus rebus
 sis contentus, boniq; consulas quod adest, neque
 quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

DIOGENIS, AN- TISTHENIS, ET CRATETIS.

O Cum nunc agimus, Antisthenes & tu
 Crates: quare, cur non obsecro imus de-
 ambulatum, recta ad ingressum & fauces orci
 ut ibi

οἰοί πῆρες εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;
 Ἀνίσ. ἀπίωμεν ὡς Διόγηνες, καὶ γὰρ αὐτὸς τί θεά-
 μα ἡδὴ γέροιο, σὺ μὲν δ' ἀκρύοντάς αὐτῶν
 ὄραν, σὺ δ' ἵκετ' ὄντας ἀφ' ἐθῆναι. εἰς αὐ-
 τὸν μάλισ κατόντας, καὶ Ἰππὶ τράχηλον ὡ-
 ρουῖτο τῷ Ἑρμῇ, ὅμως ἀντιβαίνοντας,
 καὶ ὑπὸ πίεσιν ἀντρεΐδοντας, ἐδὲν δεόν.
 Κράτ. ἐγὼ γουῦ καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ
 εἶδον, ὅποτε κατήειν κατὰ τὴν ὁδόν. Διογ.
 διήγησαι ὡς Κράτης. εἰκας γάρ τινα παγ-
 γέλοια εἶναι. Κράτ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ
 συγκατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δ' Ἰππίση-
 μοι, Ἰσμενώδωρος τε ὁ πλάσιος, καὶ ἡμέτε-
 ρος, καὶ Ἀρατίκης ὁ Μηθίας ὑπαρχὸς, καὶ
 Οροΐτης, ὁ δερμνίος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμενώδω-
 ρος, ἐπεφόνετο γὰρ ὑπὸ ὀληθῶν πρὸς τὸν
 Κισσηρῶνα, ἐς ἑλδὸς τῶν οἰκῶν βαδίζων,
 ἔσπενε πὶ καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖς χερσὶν εἶχε, καὶ
 τὰ παῖδια πᾶν νεογνὰ, ἀκατελελοίπη, αὐτὸν
 καλεῖτο, καὶ ἐαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν τολμῆς,
 ὅς Κισσηρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ πρὸς ταῖς
 ἑλδὸς θέραις χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῇ
 πολέμῳ, διαδιδόντων, δύο μόνους οἰκέτας ἐ-
 στήδειο, καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ
 κυμ-

ut ibi spectemus eos, qui descendunt, quinam
sint, & quid quisq; eorum agat? ANT. Eamius
Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum
fuerit, videre alios quidem ipsorum lachryma-
ri: alios autē ut dimitantur, supplicare: quos-
dam autem egrē descendere, & quanquam
cervicē urgente ac impellente Mercurio, re-
luctari tamen, & resupinos obniti, nulla neces-
sitate aut commodo suo. CRAT. Ego verò et-
iam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quan-
do huc descendebam. DIOG. Exponas licet,
Crates videris enim quædam omnino risu di-
gna dicturus esse. CRAT. Tūm alij multi no-
biscum descendebant, tūm verò inter ipsos ma-
ximè nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris,
& Arsaces Medorum præfectus, & Orætes Ar-
menius. Ismenodorus igitur (occisus enim fue-
rat à latronibus circa Citharonem, quando
Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & ge-
mebat, & vulnus in manibus præ se ferebat, li-
beros suos parvos, quos reliquerat, identidem
vocando, sibiq; ipsi ob audaciam succensendo,
qui cū Citharonem transisset, ac illa loca
circa Eleutheras deserta, ac bellis vastata per-
agrasset, non amplius quàm duos servos secum
adduxisset, idq; etiam cū phialas quinq; au-
reas,

κυμβία τέσσαρα μεθ' ἑαυτῶν ἔχων ὁ δ' Ἀρ-
 σάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί' ἐκ ἅσε-
 μιν. τὴν ὅλβην ἐς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο,
 καὶ ἠγωνάκει περὶ βαδίζων, καὶ ἤξει τ' ἵπ-
 πον αὐτῷ προσαχθῆναι. καὶ γὰρ οἶπώ
 αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέ-
 ροι Διαπείριτες ὑπὸ Θραξέος Ἰνός πελο-
 πονησῶν, ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν Ἀράξων ποταμῶν τῆς Καπ-
 πεδοκλήου Συμπλοκῇ ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης
 ἐπὶ ἡλαυσεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων
 προὔπεξορμήσας. ὑποσάς ὃ ὁ Θραξ, τῇ
 πέλτη τῇ ὑποδύς, ἀποσείεται τὸν Ἀρσά-
 κην κοντόν. ἔτι δ' ὃ ὑποθείς τὴν σάρεσ-
 σον, αὐτὸν τε Διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Αὐτ-
 ῶς εἶδόν τε, ὡς Κράτης, μιᾷ πληγῇ τῶν
 το γυνέων, Κράτ. ῥάσσει ὡς Ἀντίοχενος, ὁ μὲν
 γὰρ ἐπὶ ἡλαυσεν, ἐκθροάπηχυν πῖνα κοντόν
 προβεβλημένος, ὁ Θραξ δ' ἐπὶ δὴ τῇ πέλ-
 τη ἀπεκρέσσει τὴν προβολὴν, καὶ παρήλ-
 θεν αὐτὸν ἡ ἀκωνή, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχου-
 μεν τῇ σειράσῃ τὴν ἐπίλασιν, καὶ πτωσκει
 τ' ἵππον ὑπὸ τὸ σέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ (Φο-
 δρότῃ) ὃ ἑαυτὸν Διαπείρειν (α. διελαιύει)
 καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸ βυβῶνα Διαμπάξ.

ἀχρὶς

*rdas, & cymbia quatuor secum haberet. Arsaces autem (senior enim iam erat, & per Iovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeò inhonesti aut contemnenda) graviter ferebat atque indignabatur, quod pedibus increderet, volebatq; sibi equum suum adduci. Nam & equus quæ cum eo mortuus fuerat, unâ plaga ambo-
 bus transossus à Thracensi quodâ scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut quidem ipse narrabat, ante alios evectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo divertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illum transverberat. AN. Sed quò pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transverberaret? CR. Facillimè Antisthenes. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentum habens, Thrax autem ubi peltra objecta, plagâ excussisset, & jam cuspis ipsum prætervecta esset, in genu procumbens excipit sarissâ venientis impetum, ac equum sub pectore vulnerat, quo mox præfurore ac vehementia cursus se ipsum transadigente, eadem hasta
 etiam*

ἄχρες ὑπὸ τῷ πυγλώ. ὁρᾷς, αἰὼν τι ἐγχε-
 π, ἔξ' αὐδρὸς, ἀλλὰ ἔξ' ἵππου μάλλον τὸ
 ἔργον, ἢ γυνάκῃ ἢ ὄρμῳ, ὁμοίμ' ὧν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ ἡξίει πῶς κατέναι, ὁ δ' ἐγε-
 Οροίτης ὁ ἰδιώτης καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πό-
 δε, καὶ ἔδ' ἐστάναι χαμαὶ, ἔχ' ὅπως βαδί-
 ζαν ἐδιώατο. πάχιστα δ' αὐτὸ ἀπεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὶ λῶ δποβῶσι τῶν ἵππων,
 ὥσπερ οἱ Ἰππὶ τῶν ἀκανθῶν Ἰππιβαίνοντες
 ἀκροποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν. ὥς ἐπε-
 καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐκφο, καὶ ἔδεμξα μη-
 χανῇ αἰνισαῖς ἤτελσε, ὁ βέλεις Θ' Ερμῆς
 ἀράμει Θ' αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρει πρὸς τὸ
 πρῶμεϊον, ἐγὼ ἢ ἐγέλων. Αὐτ. καὶ γὰρ ἢ ὅτι
 κατήειν, ἔδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις,
 ἀλλ' ἀφῆς οἰμῶζοντας αὐτὰς, προσδρα-
 μῶν Ἰππὶ τὸ πρῶμεϊον, προσκατέλεθον χά-
 ραν, ὥς αὖ Ἰππιτῆ δείως σπλάτταμι. πρὸς
 τὸν πλοῦν ἢ, οἱ μὲν ἐδ' ἀκρυόν τε, καὶ ἐν-
 αὐτίων. ἐγὼ ἢ μάλα ἐπεπρόβην ἐν αὐ-
 τοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κροάτης καὶ ἀντίδοκτες,
 τοῖς τῶν ἐτυχέτε ξυνοῦσι πόρων. ἐμοὶ ἢ Βλε-
 ψίας τε ὁ δ' αὖτις, ὁ ἐν Παιραῖς, καὶ
 Λάμπης ὁ ἀκαρναῖος, ξυναγὼς ὦν, καὶ Δάμης
 ὁ πλάγ.

etiam Arsaces per inguina utringque ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligi nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam ceteri habebatur, volebatque eques descendere. Orætes autem, privatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque agere incendant. Quamobrem, cum per seipsum humi dejectus jaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam usque portavit, ego vero sequens ridebam. ANT. Et ego porro quando huc descendebam, neque admiscui meipsum ceteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, preoccupavi mihi locum, quo commodius navigarem. Inter navigandum vero, alij quidem lachrymabantur, alij autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum jolectabar. DIO. Tu quidem Crates, et tu Aristhenes hujusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille scenerator, ex

ὁπλᾶσι Θ. ἐκ Κορίνθου συγκατήεσθαι
 μετ' Δάμις ὑπὸ τοῦ πομποῦ ἐκ Φαρμακῶν
 Διοφανῶν. ὃ ὅ Δάμις διπλοῦ Φαξίς εἰς
 τόν. ὃ ὅ Βλεψίας λιμῶ ἀθλι Θ. ἐλέγετο
 ἀποκλήκεναι, καὶ ἐδήλως ὡχρὸς ἐκ τῶν
 Βολιῶν, καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκρεβέστετον
 Φαινόμεν Θ. ἐγὼ δὲ, καὶ περ εἰδὼς, ἀνέ-
 κεινον ὃν τρόπον ἀποθανοί. εἴτα τῷ μετ'
 Δάμιδι αἰτιωμένῳ τ' ἔχον, ἐκ ἀδικαμεν
 τοι ἐπιδες, ἔφην, ὑπὸ αὐτῶν, ὅς τ' αὐτῶν
 ἔχων ὁμῶς χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννε-
 νηκονταέτης ὢν, ὀκλῶ καὶ δεκαέτη νεανίσκῳ
 τέτταρας ὀβολὸς παρῆχες. σὺ ὅ ὦ ἀκαρο-
 ναί, ἔσενε γ' κακῶν Θ, π' αἰτιά σ' ἄλ-
 λας, σαυτὸν δὲ ἔ, ὅς σ' μετ' πολέμους
 ἔδ' ἐπώποτε ἔτρεπας, ἀλλὰ φιλόκιν δ' ἴα-
 νως ἡγωνίζεσθαι τῶν ἄλλων. ὑπὸ δ' ἐτῆς
 αἰσχρᾶς ἡδονῆς, ἐάλως ὁ γυναι Θ. ὁ μετ'
 γάρ Βλεψίας αὐτὸς, ἐαυτῶν κατηγορεῖ
 φθόρας, πολλὴν τὴν αἰοίαν, ὅτι χρημα-
 τα ἐφύλαττε τοῖς μηδ' αὖ προσήκουσι κλη-
 ρονάμοις, εἰς ἀν' βιώσασθαι ὁ μὲν ταί Θ. νομί-
 ζων. πολλὴν ἐμοί γε ἔ τὴν τυχεύσαν περ-
 πωλὴν παρέχον τότε σενόντες, ἀλλ' ἡδ' ἔ
 μετ'

Pirao, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductaverat, & Damis dives ille Corinthius, simul descendebat. Quorum Damis quidē à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem seipsum jugularat. Blepsias verò fame miser peruisse dicebatur, & apparebat sanè adhuc pallidus supra modum ac tenuis maxime. Ego verò quanquam antea noram, interrogabam tamen quo pacto quisq; mortuus esset. Ac Damidi quidē accusanti filiū, non injusta verò inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coacervata mille, ac ipse in deliciis viveres, annos 90. natus, adolescenti illi 18. annos nato, quatuor obolos suppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemebat enim & ille) quid alios accusas, & non potius te ipsum? qui hostes quidē haud unquā perhorrueris sed te ultro periculis offerendo, ante alios in præliū descenderis à turpi verò voluptate generosus ipse tu captus fueris. Nam Blepsias quidē ipse sese accusabat, ob nimiam stultitiā, quod pecuniā videlicet custodierit heredibus nulla necessitudine sibi conjunctis, dū in perpetuum victurū esse vanus ipse se putat. Verūm mihi quidem non vulgarem voluptatē præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed jam circa fauces sumus. Aspicere nos illuc oportet, atq;

μὲν ὅτι τῷ σωμαίῳ ἐσμεν. ὁποῦ βλέπων χρεὶς
 καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικνυμένας,
 βαβαὶ πολλοὶ γὰρ καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες
 δακρύοντες, πολλὰ τ' νεογνῶν τέτων καὶ νε-
 πίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γεγηρακότες ὁρῶ-
 ρονται, τί τῷτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτὰς ἔχει
 τὰ βίβ; τῷτον ἔν τὸν ὑπερβόλῃον ἔρεσθαι
 βέλομαι; τί δακρύεις τηλικῶτ' ὅτι ἀποθα-
 νών; τί ἀγανακτεῖς ὡ βέλπτε, καὶ ταῦτα,
 γέρον ἀφίγμεν; ἦ πῃ βασιλίδος ἡδ' αἰ;
 Πτω. ἔσθ' αὖτως. Διογ. ἀλλὰ σαπράτης;
 Πτω. ἔσθ' ἐτῷτο. Διογ. ἄρα ἔν' ἐωλ' αὐτῆς, εἴτε
 ἀνία σε τὸ πολλὸν τευφλὸν ἀπολιπέναι
 τεθάναι; Πτω. ἔσθ' αὖ τοιῷτον. ἀλλ' ἔτ-
 μὲν ἐμυθόεναι ἀμφὶ τὰ ἐννεήκοντα. βίον
 ἄπορον ὁποῦ καλὰ μὲν καὶ ὁρμῶς εἶχον, ἐ-
 ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἀτεκνός τε, καὶ
 προσέπιχλός, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο
 εἴτε τοιῷτ' ὅτι ὢν, ζῆν ἡθέλεις; Πτ. ναί. Ἡδ'
 γὰρ ὡ τὸ φῶς, καὶ τὸ τεθάναι δεινὸν καὶ
 φθικτόν. Διογ. ὦρα παῖς ὡ γέρον, καὶ
 μειρακιδία πρὸς τὸ χρεὶν, καὶ ταῦτα ἡλι-
 κιώτης ὢν τῷ πορθέως. τί ἔν' αὖ τις λέγ-
 ῃ τῶν νέων, ὅπως οἱ τηλικῶτοι φιλόζων
 εἰσιν

*At longe contemplari advenientes. Papa, multæ
certè, & varij, omnesq; lachrymantes, præter
recens natos istos & infantes. Quin & ætate
nimia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num
philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur de-
crepitum interrogare lubet, Quid ploras heus
tu, tam provectæ ætate mortuus? Quid indi-
gnaris bone vir, præsertim cum senex huc ad-
veneris? Eccubi rex fuisti? MEND. Haud-
quaquam. DIO. Verum satrapa. MEND. Ne-
que hoc. DIO. Num igitur dives fuisti, ideoq;
malè te habet, quod relictis multis deliciis ac
voluptatibus mori coactus fueris? MEND.
Nihil tale, sed annos quidem circiter nonagin-
ta natus fui, vitam avocum difficilè egì, arun-
dine & linèa victum queritans, ultra modum
egenus ac pauper, liberis carens, & præterea
claudus quoq; & parum oculis viciens. DI. Et
vivere cupiebas cum talis esses? MEND. Certè
quidem, dulcis enim erat lux, mori autè grave
& horrendum. DIOGEN. Deliras, ô senex,
& juveniliter te geris erga necessitatem, &
hoc, cum sis æqualis portitoris hujus. Proinde
quid jam de adolescentibus dicimus, quando
etiam decrepiti isti tantoperè vivere cupiunt?
quos decebat ipsam mortem etiam consèctari,*

130 LUCIANUS
είσιν; οὐδ' ἐχρ' αὖ διώκεν τ' θάνατον, ὡς
τῷ γῆρα κακῶν φάρμακον; ἀλλ' ἀπίω-
μεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπείδηται, ὡς διό-
δρασιν βελλόντας, ὁρῶν περὶ τὸ εἶμιον
εἰλημσίους.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑ- ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευ-
σας, ἐμέλιους ἢ καὶ ἡμᾶς ἀπάντας, τί
αἰτιά τὸν Οδυσσεά; ἐπρώτω ἔτε προσέει-
πε ψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντὰ δούμενος,
ἔτε προσεῖπεν ἡξίωσας αἰδοῖα θυγατρὶ
τῇ, καὶ ἐπαῖρον. ἀλλ' ὑπεροπικῶς μεγαί-
λα βαίνων, παρήλθες. Αἰ, εἰκότως ὦ Αγά-
μεμνον, αὐτὸς γάρ μοι τ' μακίας αἰτιᾷ
κατέστη, μόνῃ αἰτεζέσθαι εἰς Ἰπὶ τοῖς ὀ-
πλοῖς. Αἰαμ, ἡξίως δ' ἐάντα γῶνις
εἶαι, καὶ ἀκονιστὴ κρατεῖν ἀπάντων; Αἰα-
ναί, τί γε τοιαῦτα, οἰκεία γάρ μοι λῶ ἡ πα-
νοπλία, ἔαυεψί γε ἔσσι. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι
πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαθε τ' ἀγῶνα,
καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἀθλων. ὁ δ' εἰς
Δαέρτε,

~~remedium~~ remedium quoddam eorum malorum, quæ secum fert sepectus? Sed abeamus jam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hic nos oberrare viderit.

AIACIS ET AGAMEMNONIS.

SI tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te ipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncatis, deformasti, quid, quaeso, Vlysssem accusas? Ac paulo ante neq, aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc v. ites consulturus, neq, alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbè admodum ac grandi incedens gressu præteristi. **AI.** Merito Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus auctor extitit, ut qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. **AG.** An verò dignum censebas te, qui absq, adversario, & absq, pulvere, ut dicitur, superarès omnes? **AI.** Quid ni? in tali utiq, causa. Nam armatura ea, cognationis quodam jure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos ceteri, qui multò quàm ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certa-

Λαέρτη, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἐσώσω κτερόν-
 νδόντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῷ Φρυγῶν,
 Φμείνων ἡξίᾳ εἶναι, καὶ ὀπιτηδείοτερόν
 εἶχεν πᾶσι ὄπλαι. Ἀγαμέμνων αἰτιῶν ποιῶν ὥ-
 στρον αἶε τὴν Θέτιν, ἥ δ' ἐν σοὶ τὴν κληρονο-
 μίαν τῶν ὀπλῶν παρὰ δίδόναι. Συγγνώμη γε
 ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέβητο αἰτᾶ.
 Αἶα, ἔκ, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεῆα, ὃς αὖτε ποιήσῃ
 μόνον. Ἀγαμέμνων. Συγγνώμη ὦ Αἶαν, εἰ αὐθρο-
 πῶν, ὡρέχθῃ δ' ὀξυς ἡδ' ἰσχυρὰ πρᾶγμα
 τῶν, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδύ-
 νῶν ὑπομνήσῃ, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ
 ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικάσῃς. Αἶα. οἶδ' αὖ
 ἐγὼ, ἥ τις με κατεδίκασεν, ἀλλ' ἔθελμι
 λέγειν τι πρὸς τῶν θεῶν. τὸ γὰρ Ὀδυσσεῆα μὴ
 ἔχῃ μισεῖν ὅτι αὖθις δυνάμειν, ὦ Ἀχαιοί-
 μνον, ἔδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναίᾳ ἐπιτάττοι.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩ-

ΣΤΡΑΤΟΥ.

Ο μὲν ληστὴς ἔστ' ὁ Σώστρατος, ἐς
 τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθαι.
 ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῇ Χιμαίρᾳ δι-
 πασθήσῃ

minis præmia. Iste autem Laërta filius, quem ego non semel in summo periculo servavi, cum iam à Trojanis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur.

AGA. Accusa igitur ô generose Thetim, quæ cum tibi debuisset armorum successionem ac hereditatem, utpotè cognato, tradere, in me-

diū allata posuit ea. AIA. Haudquaquam, sed Vlyssēm, ut qui solus sese mihi opposuerit.

AGA. Ignoscendum ô Ajax est: si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cuius gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipuè quando & vicit te po-

stea, & hoc Trojanis ipsis iudiciis. AIA. Novi ego quæ me damnarit, sed fas non est, de diis aliquid dicere. Vlyssēm igitur aliud quàm odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

MINOIS ET SO- STRATI.

PRAE D O hic quidem Sostratus, in Pyriphlegethontem præcipitetur, sacrilegus autem ille à Chimæra discerpathr, Tyrannus vero iste, Mercuri, juxta Tityum in longum

απαοδήτω. ὁ δ' ἔτιραν, ὦ Ερμῆ, τὸ
 τ' Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τ' γυπῶν κει-
 ὠ καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δ' οἱ ἀγα-
 ῖα περὶ πάχ, ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, κα-
 τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, αὐτὸν
 δῖον ἄποινα ἐπιείτε τῷ βίον. Σωσ. ἀκ-
 σον ὦ Μίνως, εἴποι δῖον ἄποινα λέγει. Μιν-
 νῶ ἀκέσω αἰθῆς; ἔ γ' ἐξελέλεγξα ὦ
 Σώστρατε πονηρὸς ὢν, καὶ ποσὶν ἀπεκ-
 νῶς; Σω. ἐλέλεγξα μὲν, ἀλλ' ὄρα, εἰ-
 καίως κελαοδήσομαι. Μ. καὶ πάνυ, εἴγε δὲ
 τίνειν τ' ἀξίαν δῖον ἄποινα. Σωσ. ὅμως ἀποκρι-
 ναί μοι ὦ Μίνως. Βραχὺ γάρ τι εἰρήσομαι
 σε. Μιν. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
 τὰς ἄλλας διακρίνω μὲν ἤδη. Σωσ. ὅπου
 ἐπραστίον ἐν ᾧ βίω, πόσῃ ἐκὼν ἐπραστίον,
 ἢ ἐπεκεκλωσθὲ μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; Μιν.
 ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδὴ. Σωσ. σκόπου
 καὶ οἱ χρήσι ἀπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ σκο-
 πῆς ἡμῖς, ἐκείνη ὑπερτομῆς, ταῦτα
 δρῶμεν. Μιν. ναί, τῇ Κλωθῇ, ἢ ἐκάστῃ
 ἐπέταξε γυναικέντι τὰ πρᾶκτα. Σωστρατ.
 εἴ τις ἀναγκασθεῖς ὑπὸ ἄλλῃ φονίᾳ σφαι-
 ρῇ, ἐδωκάμεν αὐτὴν λέγειν ἐκείνην
 βία-

extentus, arrodendum & ipse hepar prebeat
 vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quā
 celeriter in campum Elysium, insulasq; beato-
 rum habitate, pro iis, quæ rectè ac justè in vita
 fecistis. **SOSTR.** Audi ô Minos, num tibi iusta
 dicere videar. **MIN.** An ego denuò nunc au-
 diam? an non convictus es Sostrate, quod &
 malus fueris, & tam multos occideris? **SOS.**
 Convictus quidem fui, sed vide, num justè ob id
 supplicio afficiar. **MIN.** Atq; admodum si mo-
 dò id iustum est pro merito quemque suo pœ-
 nam dependere. **SOSTR.** Attamen responde
 mihi ô Minos. Breve enim quiddam interroga-
 bo te. **MIN.** Dic, modò non prelixè, quod dein-
 cept & ceteros dijudicare possimus. **SOS.** Qua-
 cunque in vita egi, utrum volens ea feci, an ita
 à Parca destinatum mihi fuit? **MIN.** A Par-
 ca scilicet **SO.** Proinde & boni pariter omnes,
 & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum
 illi obsecundamus. **MIN.** Ita profecto, Clotho
 videlicet illi parentes, quæ unicuiq; injungit,
 cum primū natus est, quæ agenda ipsi sunt. **SO.**
 Si quis igitur vi compulsus ab alio, occiderit
 aliquem, cum non possit illi contradicere, à
 quo compescitur, ut, verbi gratia, si carnifex,

βιαζόμεσθα, οἷον δῆμιον ἢ δορυφό-
 ρον, ὁ μὲν δικαστὴν πειθεῖς, ὁ δὲ τυράννον,
 τίνα αἰτιάσῃ τῷ φόνῳ; Μιν. δῆλον
 εἰς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον, ἐπεὶ καὶ
 τὸ ξίφος αὐτό, ὑπερέκειν γὰρ τῷ τοῦ ὄργα-
 νου ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρὰ
 χόνῳ τὴν αἰτίαν. Σωσρ. ὦ μένως, ὅτι
 καὶ ἐπιδάψιλόν ἐστι τὸ παρὰ δέματι. λέ-
 γει δέ τις ἀποστείλαντά τῷ δεσπότῃ, ἢ καὶ
 αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνα τὴν
 χάριν ἰστέον, ἢ τίνα δεργέτην ἀνάγκη πί-
 ον; Μιν. τὸν πέμψαντα ὡς Σώστρατι. Δι-
 κων γὰρ ὁ κομίσας λέγει. Σωσρ. ἐνκοι-
 ῖν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς καλῶν ἡμᾶς,
 ὑπερέτας γυμνασίους, ὧν ἡ Κλωθὴ προ-
 σέταπτε, καὶ τέττας πρῶτον δὲ Διφκονησι-
 μείους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; καὶ γὰρ δὴ ἐκεῖνο
 εἰπεῖν ἔχοι τις αὐτῷ, ὡς αὐτὸν λέγειν διωκτὸν
 λέγει, τοῖς μὲν πάσης ἀνάγκης προσεβόαι-
 νοις. Μιν. ὦ Σώστρατι, πολλὰ ἰσθίεις αὐτῷ καὶ
 ἄλλα καὶ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκρο-
 βῶς ἐξετάζοις. πολλὴν ἄλλα σὺ τῷ ἀπο-
 λαύσει τῆς ἐπερωτήσεως, διότι καὶ ληστῆς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς.

aut satellites quispiam, alter judici parendo, alter tyranno, quemnam cadis istius ream ages?

MI. Quem alium, nisi judicem aut tyrannū? Quoniam neq; ipsum gladium accusare possumus, subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atq; furori accomodatus illius, qui primo caussum hanc praebeuit. SOS. T.

Recte sane o Minos, laudō quod hac etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurum vel argentum asserens, utri nam ea gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum est? MI. N.

Ei qui misit, Sostrate, nam ille qui attulit, minister tantum fuit.

SOS. Vides ne igitur, quā injusta facis, dum supplicio afflicis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quae Clotho nobis imperavit, & rursum, dū honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdā sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata de rectare licitum fuerit in iis, quae cum omni prorsum vi hac necessitate imperata fuere. MI. N. Multa, & Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quaestione hoc boni conse-

ἀπολύσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μὴ κέτι καλὰ
 ζέσθω. ὄρα ἢ μὴ καὶ τοῦ ἄλλου νεκρὸς ἐρῶ
 τὰν τὰ ὅμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΝΕ- ΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ω χαῖρε μέλαθρον, πύργον ἑ-
 σίας ἐμῆς. ὡς ἄσμενός σ' ἐσθλόν,
 ἐς Φάμολῶν Φι. ὃ Μένιππος ἕτος ἐστίν
 ὁ κύων; ἔμμενουν ἄλλῃ, εἰ μὴ ἐγὼ πῶρ
 βλέπω Μενίππου ὄλβου. τί δ' αὐτῷ βέλε-
 ται τὸ ἀλλόκοτον ἔσχηματος, πῖλος καὶ λυ-
 ρα καὶ λεοντῆ; περσιτέον ἢ ὅμως αὐτῷ.
 χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαις
 πολλῷ γὰρ χρόνον ἔπεφηναις ἐν τῇ πόλει.
 Μέν. Ηκὼ νεκρῶν καθύμνωσα, καὶ σκότῃ πυ-
 λας λιπῶν, ἐν ἁδῇ χωρὶς ὠκισαί γεῶν.
 Φιλ. ἡράκλεις. ἐλελήθει Μενίππῳ ἡ
 μᾶς ἀποθανόντων, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀνάβει
 βίωκεν; Μέν. ἔκ. ἄλλ' ἐτ' ἐμπνοῶν αἰδῆς
 μ' ἐδέξατο. Φιλ. τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς κα-
 νῆς καὶ πῶρ δόξῃ ταύτης ἀποδημίας;
 Μενίππ.

queris, quandoquidem non prædo solum, verum etiam Sophista quidam esse videris. Solve ipsum Mercuri, ne deinceps amplius puniatur. Caterum illud vide, ne & ceteros manes similia interrogare doceas.

MENIPPUS SEU NECYOMANTIA.

MENIPPUS, PHILONIDES.

SALVE atrium, domusq; vestibulum mea, ut te lubens aspicio luci redditus. **PHIL.** Num hic Menippus est canis ille? Non hercle alius, nisi ego fortè ad Menippos omnes hallucinor. At quid sibi vult habitus hujus insolentia, clava, & lyra, & leonis exuvia? Adeundus tamen est. Salve Menippe, unde nobis advenisti? diu est quod te in urbe non vidimus. **MBNIP.** Adsum reversus mortuorum è latibulis, Foribusq; tristium tenebrarum nigris, Manes ubi inferni manent superis procul. **PH.** O Hercules clam nobis Menippus visa functus est, revixitq; denuò. **MBN.** Non, sed me adhuc vivum recepit Tartarus. **PHIL.** Quenam causa tibi fuit nova hujus atque incredibilis via? **MENIP.**

Μένιπα. νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος, τῷ
 τοῦ πλεόν. Φιλ. παῦσαι μακάριε τραγῶ-
 δῶν, καὶ λέγε ἕτωσί πως ἀπλῶς, κατὰ
 βᾶς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι τ'
 κάτω πορείας ἐδῆσεν; ἄλλως γὰρ ἔχῃ δ' εἰ-
 πς, ἔδ' ἐκαστάσι, ἢ ὁδός. Μέν. ὦ Φιλώ-
 τῃς, χεῖρόν με κατήγαγον εἰς αἰθέρα, ψυχῇ
 χρησόμενον θηβαίῃς Τφρεσίῃ. Φ. ἕτος; ἀλλ'
 ἢ πῶς παίδς. ἔ γὰρ αὖ ἕτως ἐμμέτρως ἐρ-
 ρηψώδης πρὸς ἀνδρας Φίλῃς. Μέν. μή
 θανμάσης ὥς ταῦρε. νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ
 Ομήρῳ (συγχρόμενος, σὺν οἷδ' ὅπως αἰε-
 τωλήσῃ τοῦ ἐπῶν, καὶ αὐτόματα μοι, τὰ μέ-
 τρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχε'). ἀτὰρ εἰπέ μοι πῶς
 τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχῃ, καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει;
 Φιλ. κακὸν ἔδ' αἰ, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸς ἔ, ἀρπα-
 ζουσιν, ἴππορ κῆσι, τοκογλυφῶσιν, ὁβολοφω-
 γῶσιν. Μ. ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες. ἔ γὰρ ἴσα-
 σιν, οἷα ἐναγχεῖ κεκύρω) πῶς τοῖς κά-
 τω, καὶ οἷα κεχέροτόνηται τὰ ψηφισματα
 καὶ τ' πλεονείων, ἀ μὰ τ' κέρβερον, ἔδ' ἐμίας
 μηχανῇ τ' ἀφ' οὐ γαίῃ αὐτὰς. Φί. τί φῆς;
 δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω πρὸς τ' ἐν-
 θάδ' εἰ; Μέν. νῆ Δία καὶ πολλὰ, ἀλλ' ἔθ' ἔμεις
 ἐκ-

MENIP. Iuventa me incitavit, atq; audacia, quam pro iuventa, haud paululum impotentior. **PHIL.** Siste ô beate, Tragica, & ab lambris descendens, sic potius simpliciter eloquere, quænam hæc vestis, quæ caussa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neque jucunda, neque delectabilis sit via? **MENIP.** Res, dilecte, gra-

vis me infernas egit ad umbras, Consulerem manes ut vatis Tiresiai. **PH.** Ille? atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. **ME.** Ne mireris, amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os sua sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humana hic se habent in terris? & quid nam in urbe agitur? **PHILON.** Nihil novi. Sed quemad-

modum prius actitabant, rapiunt, peierant, scenerantur, usuras colligunt. **MENIP.** O miseri atque infelices. Nesciunt enim, qualia de nostris rebus nuper apud inferos decreta sunt, qualesq; sorte jacti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. **PH.** Quid ais? Novi ne aliquid apud inferos nostris de rebus decretum est? **M.** Per Iovem, & quidem multa, verum prodere non licet,

neq;

ἐκφύγην αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ἡδὲ
 διπόρηται ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμῶν
 γραψέῃ γραφὴν ἀσεβείας ὅτι ἔρασαν
 μαίητος. φίλ. μὴ δ' ἀμῶς ὦ Μενέπωε πρὸς
 ἔΔιός, μὴ φθονήσης τ' λόγων φίλῳ ἀν-
 δρί. πρὸς γὰρ εἰδότεσι πάντες ταῦτ' ἄλ-
 λα, καὶ πρὸς μνηστήρων. Μ. χαλεπὸν μοι
 ὅτι τά τις τὸ πίπταγμα, καὶ ἔσται πάντῃ ἀσφα-
 λές. πῶλόν ἀλλὰ σὺ γένευκα τολμητέον.
 εἶδοξε δ' ἡ γυνὴ πλυσίς τε τέχης καὶ πολυχρη-
 μάτης, καὶ τὸ χρυσίον κατὰ κλέψεν, ὥσπερ
 τ' Δανάην φυλάττοντας. φίλ. μὴ πρότε-
 ρον εἶπης ὦ γαῖε τὰ δεδουγμένα, πρὶν ἐ-
 κείνα διελθεῖν, ἀμάλις' αὖτ' ἡδέως ἀκρόα-
 μίς γε, ἥ τις αἰτία σοι τ' καθόδ' ἐγγύετο, τίς
 ᾗ δ' ἔσται πορείας ἡγεμών. εἰδ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄ-
 τε ἡκέουσ, παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δ' ἡ φίλῳ
 καλὸν ὄντα σε, μὴ δ' ἐν τ' ἀξίων θεῶν ἢ ἀκοῆς
 πρᾶξιπῆν. Μεν. ὑπερβητέον καὶ ταῦτά σοι.
 τί γὰρ αὖ καὶ πάθοις, ὅποτε φίλος αἰήρ βιά-
 ζοιτο; καὶ δ' ἡ πρῶτά σοι δῖεμι τ' γνώμην
 ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὁρμήθην πρὸς τ' κατάβασιν.
 ἐγὼ γὰρ ἄχρε μὲν ἐν παῖσιν ἦν, ἀκῶν Ομή-
 ρου καὶ Ἡσίοδ' ἐπὶ πολέμας καὶ σάσεις διηγ-
 μένων,

neque arcana quæ sunt, revalere, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHILON. Nequaquam ô Menippe, per Iovem, ne inideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi gnarum, & initiatum præterea sacris edifferes. MENIPP. Dura profectò jubes, & neutiquam tuta, verùm tua gratia tamen audendum est. Decretum est ergo, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaen servantes abstrusum. PHILONID. Ne prius, ô beate, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensus caussa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illis videris, & quæ audieris omnia. Virisimile est enim te, cum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum Janè tibi expediam, quæ res animum meum adhuc descensum impulerit. Ego igitur, cum ad huc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semideorum modò, sed & ipsorum

etiam

μένων, ἔμνον τ' ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αἰσθη-
 ῖν τ' θεῶν, ἐπ' ἣ καὶ μοιχείαι αὐτῶν καὶ
 βίαις καὶ ἀρπαγαῖς καὶ δίκαις, καὶ πατέραν
 ἐξελάσας, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα
 παρ' ἡγέμεναι εἶναι καλὰ, καὶ ἔπαρέρχου
 ἐκινέμεναι πρὸς αὐτοὺς. ἐπεὶ ἣ εἰς αἰδοῦναι π-
 λειν ἡρξάμεναι, πάλιν αὖ ἐν ταῷδε ἡκιστὸν
 νόμων τ' ἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελύοντων,
 μήτε μοιχεύειν, μήτε στυγιάζειν, μήτε ἀρ-
 παύειν. ἐν μεγάλῃ δ' ἐν καθεστῆκεν ἀμφιβο-
 λία, ὅτε εἰδὼς ὅτι χρησάμεναι ἐμαυτῷ, ἔτι
 γὰρ τοῦ θεοῦ αὐτὸ ποτε ἡγέμεναι μοιχεύειν,
 καὶ στυγιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς πρὸς
 καλῶν τέτων ἐγνώσκον, ἔτι αὖ τοῦ νομο-
 θέτου τ' ἀναντία τέτοις παραινέειν, εἰ μὴ λυ-
 σιτελεῖν ὑπελάμβανον. ἐπεὶ ἣ διηπόρουν,
 εἰδοῦς μοι ἐλθόντα πρὸς τοῦ καλεσμένους
 τέττας φιλοσόφους, ἐγχαίρειναι τε ἐμαυτὸν
 καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρησάμεναι μοι, ὅτι βέλαιον
 το, καὶ πνα ὁδὸν ἀπλῆν καὶ βεβαίαν ὑπο-
 δεῖξαι ἔβρι. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προ-
 σήκον αὐτοῖς, ἐλελήθην δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτοὺς
 φασι, τὸ πύρρον ἔκ' ἀκαπνὴ βιαζομένη. ὅ-
 τινι γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὖρισκον ὅτι

σκοπῶν

etiam Deorum, adhuc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, & fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulchrâque putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem perveneram, hic leges rursus jubentes audio Poëtus adprimè contraria, neque videlicet adulteria committere, neque seditiones movere neque rapinas exercere. Hic igitur hæsitabundus constitui, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi moechaturos, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicassent. Neque rursus legumlatores his adversa jussuros, nisi id conducere existimarent. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi Philosophos istos adire, atq; his me in manus dedere rogareque uti me, utcunque liberet, uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quod me ex fumo (ut ajunt) in flammam conjicerem. Apud hos enim maximè diligenter observans summam reperi
igno-

σκοπῶν τ' ἄγνοισαν· ἡ δ' ἀπορίαν πολλήν
 ὥστε μοι τέχιστα χρηστὸν ἀπεδείξαν· ἔπειτα
 τ' ἰδιωτῶν βίον, ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτὸ παρή-
 νη τὸ παντὸς εὖ, καὶ μόνον τ' ἔτι ἐκ πάντος
 μελίεναι, τ' ἔτι γὰρ εἶναι τὸ δ' αἰμιον, ὁ δ' ἐπε-
 ἔμπαλι, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ
 σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶνται καὶ αὐ-
 χμῶντα, καὶ πᾶσι δυσταρεσθῆτα, καὶ λοιδορίας
 μενον, σιωπῆς ἰππύρα ψωδῶν τὰ πάνδη-
 μα ἐκῆνα δ' ἡσίοδ' οὐ πεί τ' ἀρετῆς ἐπὶ, καὶ
 τ' ἰδρῶται, καὶ πῶς ἰππὶ τὸ ἄκρον αἰάθασιν,
 ἀλλ' οὐ καταφρονεῖν χρημάτων παρεκε-
 λῆτο, καὶ ἀδιάφορον οἰεῖται τ' κλησιν αὐτῶν.
 ὁ δ' ἐπεὶ αὐτὸν πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τ' ὡλῆται
 αὐτὸν ἀπεφαίνετο, πεί μὲν γὰρ δ' ἐχόσμεν
 χρητὴ καὶ λέγειν, ὅς γε ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ
 αἰόματα καὶ κενά, καὶ τοιούτων ἵνα ὄχλον ὀνομα-
 τῶν ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκέρων ἐναντίων,
 καὶ τὸ πάντων δ' ἐνὶ αὐτῶν ἀποπύπτων, ὅτι πεί τ'
 ἐναντιωτάτων ἑκάστος αὐτῶν λέγων, (φύ-
 δρα νικῶντας καὶ πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο,
 ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέ-
 γοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, αὐτὸ λέγειν ἔχον, καὶ
 ταῦτα εἰδότες σαφῶς, ὡς ἐκ αὐτοῦ θερμὸν
 ἦ εἴη

ignorantiam, omniaq; magis incerta, adeò ut præ his ilico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim soli me jussit voluptati studere, atq; ad eum scopum universum vite cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omninò laborare, corpusq; siti, vigiliis, ac squalore subige, miserè semper adfectum, contumeliisq; obnoxium assidue, Hesiodi sedulò inculcans celebra illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere jubet pecunias, earumq; possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam divitias esse pronunciat. De mundo verò quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maximè fuit absurdissimum, de contrariis unusquisq; cùm diceret, invincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, cùm tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem

πειρήν καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. ἀπεχόμενοι
 ἔνθα παχὺν τοῖς νυκτέζουσι ἴστοις ὁμοιον, ἀνέ-
 μιν, Ἰπινδῶν, ἄρλι ἦ, ἀνάνδων ἐμπαλιν.
 ἐπὶ ἦ πολλῶν τέτοισκείωνων ἀλοπώτερον, εὖ
 ἦ αὐτὰς τέτας, εὐελσκον Ἰππητρῶν, εὐελ-
 πτώταται τοῖς αὐτῶν λόγοις Ἰππητρῶν Δουίλας.
 εὖ γοῦν καταφρονεῖν παλαιῶντας, χρη-
 μάτων, ἐώρων ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ
 πάλιν τῶν Διφρομομένων, καὶ Ἰππητρῶν
 παλαιῶν Δουίλας, καὶ πάντων ἐνεκα τέτων ἐπο-
 μένωντας. τὰς τε τ' ὁξάν ἀποβαλλομένους
 αὐτῆς ἐνεκα πάντων Ἰππητρῶν Δουίλας, ἡδονῆς
 τε αὐχέδ' ὄν ἀπαντας κατηγορεῖντας, ἰδὼν
 ἦ μόνη ταύτη προσήρημενους. (Φαλεις καὶ
 καὶ ταύτης τ' ἐλπίδ' ὅ, ἐπὶ μάλλον ἐδ' ὕψι
 ραινον, ἡρέμα πρὸς ἀμυθέμεν (ὅ, ἐμαυτὸν
 ὅτι μὲ πολλῶν καὶ (οφῶν, καὶ (φόδρα ἐπὶ (ο
 νέστ' Διφρομομένων αὐθιγὸς τε εἶμαι, καὶ πρὸς
 ληθές ἐπὶ ἀγνοῶν πρὸς εἰρχομαι. καὶ μοί πο-
 τε Διφρομομένῳ τέτων ἐνεκα, ἐδ' ὁξάν
 βαθυλῶνα ἐλθόντα, δεηθῆναί τιν' ὅ, τῶν
 μάγων, τῶν ζωροάστρων μαθητῶν καὶ Διφ-
 ρόχων. ἡκρον δ' αὐτὰς ἐπ' ὁδῶν τε καὶ πρὸς
 λεπτῆς πισκαιοίαν τε τὰ ἄδ' εἰς πύλας

eadem res calida simul frigidaque fit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multò erat istis absurdius, vitam eorum diligenter observans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisque summopere pugnare. Eos enim qui spernendam censebant pecuniam, avidissimè conspexi colligendis divitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia deniq; nummorum gratia tolerantes. Ii verò qui gloriam verbis aspernabantur, omnem vitæ suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rursus omnes ferè palam incessebant, clanculum verò ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoq; spe frustratus, magis adhunc egrè molesteq; tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod unà cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque verè adhuc ignarus oberrarem. Pervigilanti mihi tandem, atq; hisce de rebus mecum cogitanti venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus convenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam

καὶ κατάγν' ὃν αἰ βέλονται ἀσπίδα
 ὀπίσω αὐτὶς ἀναπέμψην. ἄριστον γὰρ
 μέλω ἵναι, πῶδ' ἂν τιν' ὅ τέτων λατρεῖται
 μένον τ' ἀπαλασθῇ, ἐλθόντα πῶδ' ἴφρα
 αὐτ' ὁ Βοιωτὸν, μαθεῖν παρ' αὐτῶν, ἀπὸ μὲν
 πῶς καὶ σοφῶ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὅτι
 πρὸς ἐλοιτο δ' ἄφρονων. καὶ δὲ αἰαπήθη
 ὡς εἶχον τάχους, ἔτφον δ' ἐθὺ βαρυλῶν
 ἐλθὼν δ', συγγίνομαι τινὶ τῶν Χαλδαιῶν
 σοφῶ αἰδρι καὶ θεασασίῳ τῇ τέχνῃ πηλὴ
 μεν τῷ κόμῳ, γῆριον δ' μάλα σεμνὸν κα-
 θμείω, τένομα δ' ἐκ αὐτῶ μινθροβαρζά-
 νης. δεηθεὶς δ' καὶ καδικελεύσεις, μόλις ἐπα-
 χον παρ' αὐτῶ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ
 κατηγήσασθαι μοι τ' ὁ δ'. πῶδα λαβὼν
 δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννεα καὶ
 εἴκοσι ἅμα τῇ σελήνῃ δέξασθαι ὅσον
 κατάγων ἵππ' ἡ φράτην, ἔωθεν πρὸς ἀ-
 νατέλλοντα τ' ἡλίου, ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπε-
 λέγων, ἥ δ' ἑσπέρῃ κατήκεν. ὥσπερ γὰρ οἱ
 φαῦλοι τ' ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἵππ' ἵππο-
 χόν τι καὶ ἀσπίδες ἐφ' ἑγγετο, πλὴν ἀλλ'
 ἐώκει γέ τινας ἵππικα λείοντα δαίμονας. μὲν
 γὰρ τ' ἐπ' ὡδὴν τρεῖς αἶμα πρὸς τὸ πρῶτον

ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optimè ergo me facturum putavi, si cum horum quopiam de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoque perdiscerem (quippe qui vates fuerit, & sapiens) quæ vita sit optima, quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit. Ac statim quidem exiliens quam poteram celerrimè Babylonem recta contendi. Quo cùm venio, diversor apud Chaldaeorum quendam hominem certè sapientem, atque arte mirabilem, coma quidem canum, admodumquæ promissa barba venerabilem, nomen autem illi fuit Mitrobarzanes. Orans igitur obsecransquæ vix exoravi, ut quavis mercede vellet, in illam me viam deduceret. Suscipiens verò me vir primum quidem dies novem ac viginti cum luna simul incipiens ad Euphratem, manè solem Orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mussitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quod quosdam visus est invocare demones. Post illam igitur

πον λυοπίυσαις, ἐπανήθη πάλιν, ἐκείναις
 ἀπάντων προσβλέπων, καὶ σιτία μὲν ἡμῶν
 τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα ἐμελίπρατα,
 ἐπὶ τῷ χοάσῳ ὕδωρ. Ὡν δὲ ἡ ὑπαίθρια
 ἦν τὸ πᾶς ἐπεὶ ἡ ἄλις εἶχε τὴν προδιαίτη-
 σεως περὶ μέσας νύκτας ἦν τὸ τίχεται το-
 παμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τε με ἐκ ἀπέμα-
 ξε, καὶ παρήγεισε διαδιδέσκειν, ἐκείναις
 πλείουσιν, ἅμα δὲ τὴν ἐπώδην ἐκείνῳ ὑπο-
 τὸν θυρούσαις, εἶπε ὅλον με καταμαγδύσαις,
 ἐκείνῳ λῶν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν
 φαντασμάτων, ἐπανάγχε τὴν οἰκίαν, ὡς
 εἶχον ἀναποδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφι-
 πλῆν εἶχομεν. αὐτὸς μὲν ἔνι μαγικὴν τινὴν
 ἐδύσθη, τὰ πολλὰ εὐκῆα τῇ μηδικῇ. ἐμὲ
 δὲ τῶν τοιούτων φέρων ἐνεσκόλασε τῷ πύλῳ ἐπὶ τῇ
 λεοντῇ, ἐπὶ τῇ λύρᾳ, ἐπαρεκελεύ-
 σαιτο, λέων τις ἐρητῶν με τένομα, Μένιππον
 μὲν μὴ λέγειν. Ἡρακλέα δὲ ἡ Ὀδυσσεὺς ἡ
 Ὀρφέας. φ. ὡς δὲ τὸ πᾶς ὡς Μένιππος, ἐγὼ
 σωίημι τὴν αἰτίαν ἔτε δὲ ὀχλήματος, ἔτε δὲ ὀνο-
 μάτων. Με. ἐμὴν περὶ δηλὸν γε τὸ, καὶ ἐ-
 πανελεῶς ἀπὸ ῥήτον. ἐπεὶ γὰρ ἔστι πρὸς ἡμῶν
 ζῶντες ἐς ἄδ' ἀκαπληλύθεσαν, ἡ γὰρ
 εἴ με

incantationem ter mihi in vultum spuens rediit rursus, oculos nusquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Coasspi lymphæ, lectus verò in herba sub dio fuit. At postquam jam præparati satis hæc dieta sumus, medio noctis silentio ad Tigretum me fluvium ducens, purgavit simul atque absterxit, facemque lustravit ac squilla, cum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me jam incantans, ac ne à spectris laderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem. ac reliqua noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his quæ vides, ornavit, clava videlicet, leonis exuviis, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomen si quis me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem, aut Vlysssem, aut Orpheum. PHILONID. Quid ita o Menippe? neque enim causam aut habitas, aut nominis intelligo. MENIPP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad inferos olim vivi descenderunt, putavit,

εἰ με ἀπὸ κἀσθεν αὐτοῖς, ῥα εἰς αὐτὸν
Αἰανὲς Φρυγᾶν Διφραθέειν, καὶ ἀπὸ τῆς
παρελθεῖν, ἅτε σιωπῆς ἐστὶν τραγικῆς, καὶ
λα ὡς ἀπεμπόμενον ὑπὸ τῆς ἀχίμας, ἡ δὲ
δ' ἔν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθὼν ἵστατο
τὸ πλοῖον, πρὶ ἀναγωγὴν ἐγγυόμενος
παρεσκόβαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱέρεια
καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὸ πλοῖον
χρήσιμα ἐμβαλόμενοι ἔν ἅπαντα ταῖς
μεσκόβασμένα, ἔτω δ' ἡ καὶ αὐτοὶ βαίτοντες
καχύνουσι, θαλερὸν καὶ δ' ἀκρυ χέοντες ποτα
μὲν χερσὶ μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ
μῶ. εἴτα δ' ἔσεπλῶσαι μὲν ἐς τὸ ἔλος καὶ εἰς
λίμνην, ἐς ἣν ὁ Διφραθῆς ἀφαιρᾷ, περὶ
ωθέντες ὅ καὶ πύτην, ἀφικνέμεθα ἐς ἡλι
ρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνηλιον, ἐς ὃ δὲ πο
ταύτης, ἡ γαίη δ' ὁ Μίροβαρζάνης. Βότρυον
τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ
τὸ αἷμα πρὶ τὸ βότρον ἐσπίοισαμεν. ὁ δ' ἡμα
ρος ἐν τοσούτῳ δ' αὖ δ' αὖ κακομνήην ἔχων, ἀπὸ
ἐτ' ἡρεμία τῇ φωνῇ, παμμέγεθες ὅπως αἶος
τε ἦν ἀνακραγὼν, δαίμονας τε ὅμῃ πάντας
ἐπιδοῶτο, καὶ ποινὰς καὶ ἐριννύας, καὶ νυχίους
Εκάτην καὶ αἰπὴν Περσεφόνειαν, ὡς ἀρε
γνύς.

si me his assimilaret, fore ut facilius Aeci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus. Iam igitur dies apparuit, cum nos ad flumen ingressi in recessum incumbimus. parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsæ, & in id mysterium denique quibuscunque opuserit. Imponentes ergo omnia preparata, ita jam & ipsi ingredimur tristes, lachrymisque implemur obortis. Atque aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in sylvam delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque transmissio, in regionem quandam pervenimus solam, sylvestrem atque opacam, in quam descendentes (præbat verò Mitrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamur, & foveam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens, haud amplius jam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, demones simul omnes convocat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque po-

γνύς ἄμα βαρβαρικά τῶα καὶ ἀνὰ
 μάτῃ καὶ πολυσύλλαβα. αὐτὸς ἐν τῇ
 κείνῃ ἐσαλῶετο, καὶ ὑπὸ τ' ἐπωδ' ἤρπασεν
 φος ἀνερρήγνυτο, ἔῃ ὑλακῆς κέρβερος
 ῥωθεν ἠκέστο, ἔτ' οὐ πρᾶγμα ὑπερκατα
 ἦν ἔσκυθρῶπὸν. ἔσθ' ὄφσεν δ' ὑπένερθεν
 ἐνέρων αἰδ'ωνόος. καίεφαίνετο γὰρ ἡ
 πλῆϊστα, ἔῃ λίμνη, ἔῃ πυριφλεγέθων, ἔῃ
 Πλάτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ'
 μως διὰ τ' χάσμαθες, τ' μὲν Ραδ' αἰμαλὴ
 ἔντρομεν πεθνεῶτα μικρῶ δ' εἶν ὑπὸ τῷ
 ὃ ἡ κέρβερος ὑλάκησεν μένται, ἔπαρεκ
 σελαχὺ δ' ἐμῃ κρέσσειατος τὴν λύραν, ἔπα
 χρῆμα ἐκομήθη ὑπὸ τῷ μέλῃ. ἐπεὶ ἡ
 τ' λίμνην ἤλθομεν, μικρῶ μὲν ἔσθ' ἐπερ
 θημεν. ἦν γὰρ ἡδ' ἡ πλῆρες τὸ προθμῆιον, κα
 μῶγῃς αὐάπλεων. τραυματῖαι ἡ πᾶν
 ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλ', ὁ ἡ τὴν κεφα
 λῶν, ὁ ἡ ἄλλοι σεντετριμμέν'. ἐμοὶ δ'
 κεῖν ἐκ τιν' πολέμῃ παρόντες. ὁ μὲν δ'
 ὁ βέλπιδος Χάρων, ὡς εἶδε πλὴν λεοντῶν,
 σιηθείς με τ' ἡρακλέα εἶναι ἐσεδ' ἔξαπ' ἡ
 οὐλοπόρθμοσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποδᾶσι
 σήμαθ' ἡ ἀτραπὸν. ἐπεὶ ἡ ἡμεν ἐν τῷ σκοτῷ

lysyllaba quedam nomina barbara atque igno-
ra commiscet. Statim ergo tremere omnia,
& rimas ex carmine solum ducere, ac pro-
cul Cerberi latratus audiri, & jam res planè
tristis fuit ac mœsta. Umbrarum at timidis
rex imis sedibus Orcus. Ac protinus quidem
inferorum patebant pleraq₃, lacus, Pyriphle-
gethon, ac Plutonis regia. Tum per illum
descendentes hiatum, Rhadamanthum pro-
pemodum metu reperimus extinctum. At
Cerberus primum quidem latrabat, commo-
vitque sese. At cum ego lyram celerrimè
correptam pulsassem, cantu statim sopitus,
obdormivit: deinde posteaquam ad lacum ve-
nimus, tranare ferè non licuit. Iam enim
onustum erat navigium, & ejulatu certè ple-
num. Vulnerati quippe in eo navigabant o-
mnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam
membro luxatus, usq₃ adeò, ut multi certè ex
bello quopiam adesse viderentur. At optimus
Charon, cum leonis videret exuvias, esse me-
ratus Herculem, recepit, transq₃ vixit libens,
tum exeuntibus quoq₃ nobis monstravit semi-
tam. Sed quoniam jam eramus in tenebris,

παρὴν μὲν ὁ μύθροβαρζάνης, ὅτι
 γὰρ καλὸν ἐχόμενος αὐτῷ ἔως
 μῶνα μέγιστον ἀφικνήμεθα τῷ ἀντι-
 λω καλᾷ φύλον, ἔνθα δὴ παρὲν πόντον
 πῆρι γυῖαι τῶν νεκρῶν αἰσικαί, κατ' ὀλίγον
 παρὶόντες, παρελθόμεθα πρὸς τὸν μέγιστον
 δικαστήριον. ἐτύγχανε ὅ μὲν ἐπὶ θρόνῳ
 νὸς ὑψηλῶς καθήμενος, παρὰ τῆς κλισίας
 αὐτῶν ποινὰς καὶ ἀλάστορας, καὶ ἐρινύες, ἐτίμα-
 ρεν ὅ προσήγοντο πολλοὶ ἴνες ἐφεξῆς αὐτοῦ
 μακρὰ δ' ἐδεμένοι. ἐλέγοντο ὅτι εἶναι μισοῦ-
 καὶ πορνοδοσκοὶ, καὶ ἑλῶναι, καὶ κόλακες, καὶ
 κροφᾶν, καὶ τοῦτο ὁμιλος τῶν πάντων κωμω-
 λων ἐν τῷ εἶω, χωρὶς ὅτι πολλοὶ καὶ τῶν
 γλυφοὶ παρὸς ἦσαν, ὡχρεὶ, καὶ παρὰ τοὺς
 καὶ ποδαρχοὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κάραι
 διττά λαβὼν ἐπικείμενος. ἐφ' ὧς ἐν ἡμέρᾳ
 ἐωρῶ μὲν τε τὰ γινόμενα, καὶ ἡκιστα
 ἀπολογισμένων κατηγορεῖν ὅ αὐτῶν κωμικοὶ
 τινες καὶ ὡρᾶ δ' ὅσοι ῥήτορες. Φιλ. τίς ἐστι
 πρὸς διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τὸ ἐπ' αὐ-
 μέν. οἷά π' αὖτα τοῖς πρὸς τὴν αἰ-
 ἀποπλεμείας σκιάς ἀπὸ τῶν ζωμῶν
 Φι. πάντο μὲν ἐν. Μέν. αὐτὰ τοῖνυν ἐπ' αὐ-
 ἀποπ

placedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhareo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodelo confitum, ubi certè circumfusa undique mortuorum stridula nos sequantur umbræ. Tum paulò procedentes longius, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio forte quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, mali Genij, Furia. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo sune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quodvis in vita patrantium. Scorsim autem divites ac sceneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspiciamus, & quæ pro defensione dicuntur, auscultamus. Accusant autem novi quidam atque admirabiles Rhetores. PHILON. Quinam ergo hi, per Iovem, sunt, ac ne isthuc quidem te pigeat dicere. MEN. Vinctas ne unquam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora? PH. Omnino quidem igitur. MEN. Hæ nos

ἀποθάνωμεν καθ' ἡγορᾶσί τι, καὶ κατὰ
 τυρᾶσι καὶ διελέγχουσι. τὰ περὶ αὐτῶν
 ἡμῖν πρὸς τὸ βίον, καὶ ζφώρα τινὲς αὐτῶν
 ἀξιοπίστοι δοκῶσιν, ἅτε αἰεζωοῦσιν καὶ
 μηδέποτε ἀφιστάμεσθαι τὸ ζωμάτων. καὶ
 ἐν Μίνως. Ἰππελῶς ἐξετάζων ἀπὸ πύργου
 πέντε καὶ ἑκατὸν ἐς τὸν τὸ ἀσεβῶν χώρον, δίκην
 ὑφείκοντα κατ' ἀξίαν τὸ τεταλμημένον.
 μάλιστα ἐκείνων ἡπείτο τῶν Ἰππὶ πλάττοι
 τε καὶ δεχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονόμων
 καὶ περὶ κωιδῶν. πρὸς τὸν ὅλον
 γοργόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπε
 ροψίαν μουσιπόμενον, καὶ ὅτι μὴ ἐμεμνη
 το, θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν
 πετυχηκότες. οἱ ὅτι ἀπὸ δυσάμενοι τὰ λατ
 ρεῖα ἐκείνα πάντα, πλάττει λέγω καὶ γὰρ
 καὶ δυνάστεας, γυμνοὶ κάτω νενδύκότες
 παρθένηκτον, ὡς ἐρῖνα ὄνδρον αὐτῶν
 παζόμενοι τὸ παρ' ἡμῖν δόδαιμονίαν, ὡς
 ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν, ὑπερέχαιρον καὶ εὐτὶς
 γνωρίσασθαι αὐτῶν, περὶ αὐτῶν αὐτῶν πρὸς
 ὑπεμμένεσκον, οἱ ὅτι ἦν πρὸς τὸ βίον, καὶ
 ἡλίκον ἐφύσαστό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἐσθλῶν
 Ἰππὶ τῶν περὶ φύρων παρὲς ἡκείων, τὴν
 περὶ φύρων

igitur cum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus, sanè quadam ex his dignè admodum fide videntur, utpotè nobiscum versata semper nostrisque nusquam digressa corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans, impiorum relegabat in cœtum, pœnis ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incendiatur, quos opes dum viverent, ac dignitates inflaverant, quippe adorari se ferè expectabant, nimirum brevi perituram eorum superbiam fastumque detestatus, quippe qui non meminissent mortales ipsi cum sint, sese bona quoque mortalia consequutos. At nunc splendida illa exuti omnia, divitias, inquam, genus, munia, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò ut hæc dum conspicerer nimis quàm delectatus fuerim. Et si quem eorum fortè agnoveram, accedens quiete aliquo modo submonui, qualis in vita fuerat, quantoperèque fuerat inflatus, tum cum plurimi mane fores ejus obsidentes, pulsique inter exclusique à famulis,

πρὸς δὲ αὐτῶν φειμένοντες, ὡς θέμενοι τε
 ἀποκλειόμενοι πρὸς τὰ οἰκετῶν. ὁ δὲ μόλις
 αὐτοῖς ἀνὰ βίβλους αὐτοῖς πορφύρας τις, ἢ
 ποίχης ἢ ἀλκυονίδος, ἀδαιμόνατος
 ὡς τοῦ μακαρίου ἀποφαίνοντος, ὅτι πρὸς
 πόλιν, ἢ τὸ σῆμα ἢ τὴν δεξιὰν πρὸς τῶν
 διοὶ κατὰ φιλεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἐν ἡνιῶντο ἀ-
 κρόντες, τῶν δὲ Μίνωι μίαντες καὶ πρὸς χάριν
 ἐδικάσθη δίκη. τὸ γὰρ τοιοῦτον Διὶ
 νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ Δίωνος κατη-
 γορηθέντα, ἐκ τῶν κατὰ μαρτυρηθέν-
 τα παρελθὼν Ἀρίστιππον ὁ κυριώτατος
 (ἄγχοι δ' αὐτὸν ἐν ἡμῇ, ἐκ δὲ δύναμις) μέγιστον
 ἐν τοῖς καλῶν μικρὸν δὲ ἐν τῇ χιμαίρᾳ προσ-
 δεχθέντα, παρέλυσε τὴν κατὰ δίκης, λέγων
 πολλοῖς αὐτὸν τὸ πεπονημένον πρὸς δε-
 γύριον ἡμέρας δεξιόν. ἀποστάντες δὲ ὅμως τῇ
 δικαστηρίᾳ πρὸς κοιλάσθητον ἀφικνέμεθα
 ἐνθα δὴ ὡς φίλε πολλὰ καὶ ἐλεγεῖν ἦν ἀκρόα-
 τε καὶ ἰδεῖν. μασίγων τε γὰρ ὁμῶς ψόφῳ ἢ
 κέετο, καὶ οἰμωγὴν τὴν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπιωμένων
 καὶ σπένδων, καὶ κύφωνες, καὶ τροχαί, ἐκ χιμαί-
 ρας ἐσπέραι, ἐκ δὲ κέρβερος ἐδάρεδαι, ἐκ
 ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δὲ

illud expectabant egressum. At ipse vix-
dem illis exoricens, puniceus, aureus, aut ver-
ficolor, felices ac beatos se facturam salu-
tantes putabat, si pectus dexteramque porri-
gens, permetteret osculandam. Illi verè au-
dientes ista moleste ferebant. At Minos quid-
dam etiam judicavit in gratiam. Quippe
Dionysium Sicilia tyrannum multis & atro-
cibus criminibus, & à Dione accusatum, &
atrocibus criminibus & à Dione accusatum,
& gravi Stoicorum testimonio convictum,
Cyreneus Aristippus interveniens (nam illum
valde suspiciunt inferi, ejusque plurimum
ibi valet autoritas) ferme jam Chimera al-
ligatum absolvit à pœna, asserens illum eru-
ditorum nonnullos olim jurisse pecunia. Tum
nos à tribunali discedentes, ad supplicij lo-
cum pervenimus. Vbi amice, multa & mi-
seranda audire simul, ac spectare licuit.
Nam simul ac flagrorum sonus auditur, &
ejulatus hominum in igne flagrantium, tum
rota & tormenta, Cyrene, Cerberus lace-
rat, & Chimera dilaniat, cruciabantur-
que pariter omnes captivi, reges, præfecti,
pau-

λαι, σιζράπα, πένηες, πλάστοι, πῶς
 μέεμελε πᾶσι τ' τεπλημηνίων. ἐνὶ δὲ
 αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποιοι ἦσαν
 τ' ἐναγχοι τετελευτηκότων. οἱ δ' ἐνεκαλὺ-
 πνοντο καὶ ἀπεσρέφοντο. εἰ δ' καὶ προσβλέ-
 ποιον, μάλα δ' ἔλοπρεπές τι καὶ κολακω-
 κόν. καὶ ταῦτα, πῶς εἴη, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπε-
 ρόπτοι ὡς τ' ἐβίον. τοῖς μὲν τοι πείησιν ἡ-
 μιτέλφα τ' κακῶν ἐδέδοτο, καὶ διαναπαύο-
 μενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὲν κακῶν
 να εἶδον τὰ μυθώδη, τ' Ἰξίονα, καὶ τ' Σίονα
 φον, καὶ τ' Φρύγα Τάϊαλον χαλεπῶς ἐ-
 χοντα, καὶ τ' γηγῆν Τίτυόν. ἡράκλεις ὅσοι
 ἔκφτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. διελθόντες δὲ
 καὶ τὰς τρεῖς, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχε-
 ρέσιον, ὁρίσσομεν αὐτόθι τὰς ἡμιθέας καὶ
 καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τ' ἄλλον ὄμιλον τ' νεκρῶν
 καὶ ἔθνη καὶ φυλά διαιωμένους, ἴδμεν πα-
 λαιὰς τινὰς καὶ ἑρωϊῶντας, καὶ ὡς φησὶ
 Ὀμηροῦ, ἀμεινύς ἐστ' ἡ νεαλεῖς καὶ
 σιωπηλότης, καὶ μάλιστα τὰς Αἰγυπτίων αὐ-
 τὰς, διὰ τὸ πολυαρκὲς τ' παριχεῖας. τὸ μὲν
 τι διαγνώσκειν ἕκαστον, ὃ πάνυ ἦν ῥάδι-
 ον. ἀπαντες γὰρ ἀπὸ χυῶς ἀλλήλοις γίνονται
 ὅμοιοι,

pauperes, mendici, divites, & jam scelera
omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eo-
rum, dum intuemur, agnovimus, videlicet
qui nuper è vitâ discesserant. At hi puden-
tes sese tum occulebant, nostrôq; subtrahebant
aspectui, aut si nos aliquando respiciebant,
id serviliter admodum abjectèque faciebant.
atque hi quidem quàm olim putas, onerosi fa-
stusque in vita? At pauperibus malorum di-
midium remittebatur, & cùm interquievif-
sent, denuò repetebantur ad pœnam. Sed
illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi,
Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque graviter
affectum Tantulum, genitumque terra Ti-
tyum, Dii boni, quantum? Integrum stratus
agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes,
in campum venimus Acherusium, invenimusq;
ibi semideos, heroinasq; & aliam simul mor-
tuum turbam, in gentes tribusq; disposi-
tam, alios quidem vetulos quosdam ac mar-
cidos, atq; (ut Homerus ait) evanidos, alios
verò juveniles, & integros & hoc potissimum
ob illam condiendi efficaciam Aegyptios. Ve-
rum dignoscere quemlibet haud proclive fuit,
adeo nudatis ossibus omnes erant invicem
similes.

ομοιοι τ' ὅσων γε γυμνωμένων, πλὴν ῥα
 Διὰ πολλὰ ἀναθεωρῶντες αὐτὰς ἐγ
 σκομεν. ἐκφυγὼ δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροῦ
 ἄσημοι, ἔσδ' ἐν ἐπὶ τ' παρ' ἡμῖν καλῶν
 λάττοντες, ὥστε πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν
 κημένων, ἔ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ
 διάκενον γε δορκέτων, ἔ γυμνὰς τὰς ὁδούς
 τας περ ραινόων, ἡ πόρην πρὸς ἐμαυτὸν ἔω
 ἵνι διακρίναμι τὴν Θερσίτην ἀπὸ τ' καλῆς
 Νιρέως, ἡ τ' μετὰ τὴν Ἴρον ἀπὸ τ' Φαιάκων
 Βασιλέως, ἡ Πυρρίαν τ' μάχρον ἀπὸ τ' Αἰ
 γαιέμεκκος. ἔσδ' ἐν γὰρ ἐπὶ τ' παλαιῶν γνωρί
 σμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ
 ὅσα ἦν, ἀδήλα ἔσδ' ἐπὶ γράφα, ἔ ὑπ' ἔσδ' ἐ
 νὸς ἐπὶ διακρίνεσθαι διωάμενα. τοι γάρ τοι
 ἐκείνα ὁρῶντι, ἔσδ' ὅκ' μοι ὅ τ' ἀνθρώπων εἶος
 πομπῇ ἵνι μακρὰ περσοικεῖναι, χορηγεῖν
 ἢ διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα ἔ ποι
 κίλα τοῖς πομπευταῖς χημάλα περσάττει
 σα. τ' μὲν γὰρ λαβῆσαι ἡ τύχη, βασιλικῶς
 διεσκέδασε, πᾶραυτε ἐπιθεῖσαι, ἔ δορυφό
 ρας πρὸς δῶσαι, ἔ τὴν κεφαλὴν σέψασαι
 τῷ διαδήματι. ἴω ἢ οἰκέτ' ἡ χημα πείεθη
 κε, τ' δ' εἴ τίνα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ

*similes, nisi quod vix tandem eos diu inten-
dentes agnovimus. Quippe conferti conside-
ant obscuri atque ignobiles, nullumque ser-
vantes amplius pristinae formae vestigium. Cum
igitur multi simul ossei consisterent, invicem
minimò similes, qui terrificum quiddam per
lavos oculorum orbes transpicerent dentesque
nudos ostenderent, haesitabam certè mecum,
quonam signo Therstem à Nireo illo formoso
discernerem, aut mendicum Irum à Phaeacum
rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone.
Nihil enim amplius veterum indiciorum eis
permansit, sed ossa fuerunt inter se similia, in-
cognibilia, nullis inscripta titulis, nullique un-
quam dignoscenda. Hac igitur spectanti mi-
hi, persimilis hominum vita pompa cuiuspiam
longe videbatur cui praesit ac disponat quaque
fortuna, ex his qui pompam agunt, diversos
variosque, cuique habitus accommodans. Alium
quidem fortuna delicens, regis ornat insti-
gibus, & tiaram imponens, & satellites ad-
iens, & caput diademate coronans. Alium ser-
vatus ornatum induit, hunc formosum effi-
git, hunc deformem atque deridiculum fingit,
nam omnigenum, ut opinor, debet esse specta-
culum.*

ἄλορφον ἐμλοῖον παρεσκέδασε. καὶ
 δαπὴν γ' οἶμα δ' εἶν χυεῖς τ' ἴεαν. πάλιν
 κίς ἢ διὰ μέσης τ' πομπῆς μετέβαλε πᾶσι
 ὧν χήματα, ἐκ ἐῷσαι ἐς τέλος διαποιεῖται
 σαι, ὡς ἐπ' αὖτις, ἀλλὰ μεταμφιεσθῆναι
 μὲν Κρεῖσσον ἠνάγκασε τ' τῶ οἰκέτῃ καὶ αὖ
 χμοιλότῃ σκῶλῃν αἰαλαβεῖν, τ' ἢ Μαισά
 ριον, πῶς ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὸ
 Πολυκράτης τυραννίδα μετενέδθησε, καὶ
 μέγρι μὲν ἵνος εἶασε χρεῖας τῶ χήματι
 ἐπ' αὖτ' ὅτ' πομπῆς καμρὸς παρελθῇ, καὶ
 νικαῦται ἕκαστος. ἀπὸ δ' ἐς τὴν σκῶλῃν, καὶ
 ἀπὸ δ' ὑσάμεν. τὸ χήμα μὲν τῶ ζώματι
 τῶ, ὡς περ ἦν πρὸ τῶ, γίνεταί, μηδ' αὖ
 πᾶσι. ἀφ' ὧν ἐνίοι δ' ὑπὸ ἀγνοίας
 σωῆς, ἐπ' αὖτ' ἀπαλῇ τ' κόσμον θηιστῶν
 ἴσχυι, ἄχθοντάς τε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὡς
 οἰκείων ἱνῶν, περισκόμενοι, καὶ ἐκ αὖ
 ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμα ἢ
 τ' σκῶλῃς πολλάκις ἐώρακέναι τὰς τραγῳ
 κὰς ὑποκριτὰς τὰς πρὸς τὰς χρεῖας
 δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρεόντας, ἐνίοτε ἢ
 Πριάμους γιγνομένους, ἢ Αἰακίαντας. καὶ
 αὐτοὺς, εἰ τύχοι μικρὸν ἐμπεσθῆναι μάλα
 σπουδῶς, τὸ τῶ Κέρκωπος ἢ Εὐρυχλιδῶς χήματι

lum. Quin habitus quorundam plerumque
in media quoque pompa demutat, neque per-
petuo eodem sunt ordine cultuque progredi,
quo prodierant, sed ornatu commutato, Cræ-
sum quidem coëgit servi captivi, & vestes in-
duere; Maandrium autem antè inter servos
incedentem, Polycratis tyrannide ornat. Et
aliquantisper quidem eo cultu permittit uti,
verum ubi jam pompæ tempus præterit ap-
paratum quisque restituens, & cum corpore
simul exutus amictu, qualis antè fuit, effici-
tur, nihilo à vicino differens. Quidam ta-
men ob inscitiam, cum suos fortuna cultus ex-
igit, agere ferunt atque indignantur, tanquam
propriis quibusdam bonis privati, ac non po-
tius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti.
Quin in scena quoque vidisse te plerumque pu-
to histriones istos tragicos, qui (ut fabula
tatio pascit) modò Creontes, modò Priami
sunt, aut Agamemnones. Idemquæ (si sors
iulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut
Erechthei formam imitatus, paulò post ser-
vum, poëta iubente, progreditur. At cum fabu-
læ jam finis affuerit, quisque auratas illas ve-
stes exutus, personam deponens, & descendens
à crepi-

μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης ποσὴ
 γεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκελεύσμενος. ἤδη ὅμως
 ρας ἔχοντος τῷ δράματι, ἀποδυσάμενος
 καὶ οὐτῶν τὸ χρυσόπασον ἐκείνην ἐδ' ἦτο
 ἐπὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθίμενος, ἐκ καταβά
 ὑπὸ τῷ ἐμβολῶν, πένης ἐκ ταπηνὸς περὶ
 τα, ἔκ τε Ἀγαμέμνων ὁ Ἀλκίνοος, ἔκ τε Κρέων
 ὁ Μυρμιδόνος, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆος (ὁ
 νιδίος ὀνομαζόμενος, ἡ Σάτυρος ὁ Θεογείτο
 νος μαρτυρῶντος, τοιαῦτα ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ
 πρᾶγματα ἐστίν, ὡς τότε μοι ὁρῶντος ἐδόξε
 φιλ. εἰπέ μοι ὦ Μένιππε, οἱ ὅτι τῷ πολυτε
 λείῳ τῷ τῷ. ἐπὶ ψηλῆς τάφου ἔχοντες ὑ
 πὲρ γῆς, ἐπὶ ἡλίας, ἐπὶ εἰκόνας, ἐπὶ πικρά
 ματα ἔκ τε τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῷ
 ἰδωτῶν νεκρῶν; Μέν. ληρεῖς ὦ ἄνθρωπε. εἰ γὰρ
 ἐθεάσω τὸ Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω ὅτι τὸ κα
 ρα τὸ ἐκ τῆς τάφου περὶ βόητον, οὐ οἶδα, ὅτι
 οὐκ αὖ ἐπαύσω γελῶν, ἔγωγε ταπηνῶς ἐρρί
 πθ' ἐν τῷ τῷ πρὸς λαοῦ τῶν ἐν τῷ λοι
 πῷ δήμῳ τῷ νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτον ἀ
 πολαύων τῷ μνήμῳ, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο
 τηλικῶτον ἄχος ἐπικείμεν. ἐπεὶ δ' αὖ γὰρ
 ὦ ἐταῖρε ὁ Αἰακὸς ἀπομείρησεν ἐκάστω τὸ

à crepidis, pauper atque humilis obambulat, haud amplius Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœcei filius Chariclei Samiensis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortalium res habent, quemadmodum mihi tum spectanti videbatur.

PHILOPID. Dic mihi Menippe, isti qui magnificos aliosque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos nihilone sunt apud inferos plebeis quibuslibet umbris honoratiores? MENIPP. Nugaris inquam. Nam si vidisses Mausolum, Carum illum dico Pyramide celebrem, sat scio, nunquam ridere desisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abjectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam cum Eacus, ô amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum haud amplius pedem) neceesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses, opinor, si reges hosce no-
stros, satrapasque vidisses apud eos mendicantes, & aut salsamenta vendentes, aut
pri-

πον, δίδωσι ἢ τὸ μέγιστον ἔσπερον ποσόν,
 ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι, πρὸς μέ-
 τρον σωεσσελμείον. πολλῶ δ' αὖ, οἶμαι,
 μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω εὖ παρ' ἡμῶν
 βασιλέας καὶ σατράπας, πτωχίστους
 παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταριχοπωλῆντας ὑπ'
 ἀπόρίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμ-
 ματα, καὶ ὑπὸ τῶν τυχόντων ὑβριζομένους,
 καὶ κέρους παιομένους, ὥσπερ τ' ἀνδραπώ-
 δων τὰ ἀκρότατα. φίλιππον γὰρ τ' μακε-
 δόνα ἐγὼ θεάσασθαι, ἔνθα ἡ κρατεῖν ἐμει-
 νῶν δόνατος ἐῖς, ἐδείχθη δ' ἐμοὶ ἐν γωνιδίῳ
 πινί, μισθ' ἔσθ' ἀκρότατος τὰ σαυτὰ τ' ὑποδου-
 λείων. πολλὰς ἢ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν τῇ
 τριόδῳ μετατιθέντας. Ξέρξας λέγω, καὶ
 Δαρείους, καὶ Πολυκράτης. φίλ. ἀτοπαδη-
 γῇ τὰ πρὸ τῶν βασιλέων, καὶ μικρὰ δ' εἶναι
 πιστά τί ἢ ὁ Σωκράτης ἐπρατίε, καὶ Διογέ-
 νης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν
 Σωκράτης καὶ κεῖ πειρᾶται διελέγχων
 πάντας, σώφει δ' αὐτῷ. Παλαμήδης καὶ
 Ὀδυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος
 λόλος νεκρὸς. ἔτι μὲν τοι ἐπεφύσθητο αὐ-
 τῷ, καὶ δὴ δέηκεν τῷ φαρμακῶσι

τὰ σκέ-

primas ipsas literas urgente inopia profitentes,
& quemadmodum contumeliis à quovis affi-
ciantur, atque in faciem cadantur, perinde at-
que vilissima mancipia. Itaque Philippum
Macedonem conspiciatus, continere me certè
non potui: ostensus est mihi in angulo quo-
dam: detritos calceos mercede resarciens.
Quin alios præterea multos erat videre men-
dicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios,
ac Polycrates. PHILON. Admiranda narras
ista de regibus, penèque incredibilia. Socra-
tes autem quid facit ac Diogenes, & si quis est
sapiens alius? M. Socrates profectò etiam ibi
obversatur, omnesque redarguit, versantur
autem cum illo Palamedes, & Vlysses & Ne-
stor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc
equidem inflata sunt illi, & intumescunt ex-
hausto veneno crura. At optimus Diogenes
Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæq; Phrygio,
atque aliis item pluribus ex istorum sumptuo-
sorum numero manet, quos cum ejulantes au-
dit, veteris fortune magnitudinem recogitan-
tes, & ridet & delectatur, ac supinus cubans
ut plurimum cantat, aspera nimis atque inju-
tunda voce illorum ejulatus obscurans, adeò ut
id agrè ferentes, nec Diogenem ferre valentes,

τὰ σκέλη. ὁ ἦ βέλτερος Διογῆρης παροικεῖ
 μὲν Σαρδ' ἀναπάλλω τῷ Ἀσυρίῳ, καὶ Μίδ' α
 τῷ Φρύγῃ, καὶ ἄλλοις ποσὶ τ' πολυτελῶν. ἀ-
 κῶν ἦ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τ' παλαιὰν
 τύχην ἀδ' ἀμείβεσθαι, γὰρ τε, καὶ τέρπει),
 καὶ τὰ πολλὰ ὑπὲρ ὧ καὶ ἀκρίβειαν, ἅδ' α
 μάλα τραχέα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωίῃ, ταῖς οἰ-
 μωγαῖς αὐτῶν ὀπικαλύπτων, ὥστε αἰτῶσθαι
 τὰς ἀνδράς καὶ διασκεπτεῖσθαι μέλοι καὶ, ἔφ' ε
 ρονίας τ' Διογῆρη. φ. ταυτὶ μὲν ἰκανῶς. τί ἦ
 τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν δ' εὐχῇ ἔλεγες κε-
 κύρωσθαι καὶ τ' πλεονεξίας; Μ. ὦ γὰρ ὑπέμνη-
 σαι. ἔφ' εὐχὴν ὅπως πρὸς τὰς λέξαντες πρὸς
 μὲν ὧ, παμπόλιν ἀπεπλανήθην ἔργου.
 Διατρέξοντες γάρ με παρ' αὐτοῖς, πρὸς
 οἱ πρὸς τὰς ἐκκλησίαν πρὸς τῶν κοινῇ
 συμφερόντων ἰδὼν ἐν πολλὰς συζητούντας,
 ἀναμίσξας ἐμὲν τὸν τοῖς νεκροῖς, ἀθὺς εἰς καὶ
 αὐτὸς ἐν τ' ἐκκλησιασίων. διακλήθη μὲν ἐν
 καὶ ἄλλα, τελευτῶν ἦ τὸ πρὸς τ' πλεονεξίας.
 ἐπ' ἡ γὰρ αὐτῶν κατηγορητο πολλὰ καὶ δ' εὐχὰ,
 βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερψία καὶ ἀδι-
 κία, τέλ' ὧ αἰαστάς τις τ' δημαγωγῶν
 ἀέγνω ψήφισμα τοῖςτο.

de mutanda sede deliberent. PHIL. De his jam satis quidem, ceterum quod nam illud decretum est, quod initio dixeras adversus divites esse sancitum? MBN. Benè admones, nescio enim quo pacto, cum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem advocaverunt his videlicet de rebus, quæ in commune conducere. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim & ipse unus eram de numero eorum, qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò verò de divitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent objecta, violentia, superbia, fastus, injurie, assurgens tandem ex populo primas quidam hujusmodi decretum legit.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΕΠΙΔὲ πολλὰ καὶ πῶδ' ἄνομα οἱ πλά-
 σοι δρῶσι πῶδ' ἢ τὸ βίον, ἀρπάζοντες
 καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τὸ πενή-
 των καταφρονεῖντες, δ' ἐδοκ' ἢ τῇ βελῇ καὶ τῷ
 δήμῳ, ἐπιδ' αὖ δόποθ' ἵκνῃσι, τὰ μὲν ζώμα-
 τα αὐτῶν ἐλάττωσιν, κατὰ περ καὶ τὰ τ' ἄλ-
 λων πονηρῶν, τὰς δ' ἢ ψυχὰς ἀναπεμφθεί-
 σαις ἀπὸ τοῦ βίου, καταλύουσιν ἐς τοῦ ὄντος,
 ἄχρ' αὖ ἐν τῷ τοιούτῳ διαγαίγῃσι μυριά-
 δας ἐτῶν πέντε καὶ ἑκατὶν, ὅνοι ἐξ ὄνων γι-
 γνόμενοι, καὶ ἀχθοφορεῖντες, καὶ ὑπὸ τῷ πενή-
 των ἐλαιωόμενοι. Ἰδὲ νῦν δὲ λοιπὸν ἐξέσθαι
 αὐτοῖς δόποθ' ἵκνῃν. εἶπε τὸ γνώμην Κρατίων
 σκελετίων, νεκυσίδος, φυλῆς ἀλιβαν-
 πιάδος. τέττε ἀναγνώσθαι τὸ ψήφί-
 σματος, εἶπε ψήφισαν μὲν αἱ δ' ἄρχαι, ἐπε-
 χέροτόνησε δ' τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσα-
 το ἡ Βερμὼ, καὶ ὑλάκησεν ὁ κέρβερος. ἔτω
 γὰρ ἐκτελέσθαι, καὶ κύματα, τὰ ἀνεγνω-
 σμένα. ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ.
 ἐγὼ δ' ἢ ὑπερ' ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ

DECRETUM.

QVONIAM, inquit, multa divites per-
petrant in vita, rapientes ac vim infe-
rentes, inopesque omni modo despectui habentes,
visum est Senatui populoque, ut cum sancti
vita fuerint, corpora quidem eorum poenas
cum aliis sceleratorum corporibus luant, ani-
ma vero sursum remissa in vitam, in asinos
demigrent, donec in tali rerum statu quin-
quies ac vicies decem annorum millia transe-
gerint, asini semper ex asinis renati, onera se-
rentes, atque à pauperibus agitati. deinde ut
liceat illis à vita excedere. Hanc sententiam
dixit Calvarius patre Aridello, patria Mani-
censis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decre-
to, approbaverunt principes, scivit plebs,
adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus.
Sic enim rata, quæ inferi statuunt, authenti-
cæque fiunt. Quæ igitur in concione ageban-
tur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cujus
gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi

προσελθὼν, ἐκέτευον αὐτὴν τὰ πάντα διηγη-
 σάμενος, εἰπείς πρὸς με, ποῖόν τινα ἡγείτο τὸ
 ἄριστον βίον. ὃ ἤ γε λάσας, ἔστι ἡ τυφλὸν τε
 γερόνιον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὡς τέκνον,
 φησί, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σε τὴν δὲ διορίαν,
 ὅτι πρὶν τὸ σοφῶν ἐγγύετο, καὶ τὰ αὐτὰ γι-
 γνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ καὶ θέμις λέγαν
 πρὸς σε, ὡς πείρη) γὰρ ὑπὸ τοῦ Ραδάμανθυος.
 μηδ' αὖτως, ἔφην, ὡς πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ
 μὴ πειρίδης με σὺ τυφλότερον πειρίοντα
 ἐν τῷ βίῳ. ὃ ἤ, δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πάλιν
 τὴν ἄλλων διορῶσάς, ἡρέμα προσκύψας
 πρὸς τὸ ἕξ, φησὶν, ὅ τ' ἰδιωτῶν ἄριστος
 βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τὴν ἀφροσύνης
 παυσάμενος καὶ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ
 δεχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπύσαι τὸ σο-
 φῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα
 λῆρον ἡγησάμενος τὸ μόνον ἐξάπασις
 θηρόση. ὅπως τὸ παρὸν τοῦ θέμιος, πρὶν
 δράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πειρῶν ἐν
 ἑσθ' ἀκῶς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ'
 ασφοδέλῳ λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ
 ἤδη ὀψέλει, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη.
 φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ σὺ ἐπιμένῃ
 αἰ. δις

re, uti erat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi deceret, quodnam optimum vite genus putaret. Hic verò subridens (est autem seneculus quispiam cecus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem invicem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamantibus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule, sed dic amabo, neque me contemnas, qui in vita etiam ipso cecior obero. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum privatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugis aestimans, hoc solum in tota vita persequere, ut presentibus benè compositis minimè curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq; traducas. Hæc cum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) age, inquam, ô Methrobartzane, quid cunctamur?

αὐθις ἐς τὸ βίον; ὃ ᾧ πρὸς ταῦτα, γάρρ' ἔρε
 Φησὶν ὦ Μοσιππε, ταχέϊαν γάρ σοι καὶ ἀ-
 πράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν. καὶ δὴ ἀπα-
 γαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῆ αὐλῆς ζεφου-
 ρώτερον δείξας τῇ χειρὶ πέρρωθεν ἀμμου-
 ρόν τι καὶ λεπτόν ὥσπερ διὰ κληθείας
 ἐσθλὸν Φῶς, ἐκείνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τῆ τρο-
 φωνίης, καὶ κείθεν κατέρχονται οἱ δαπὼ Βοιω-
 τίας. ταύτῃ ἔν αὐτῇ, καὶ ὁ θυς ἐστὶ τῆ
 τῆ ἐλλάδος. ἡ δ' αὖτις ᾧ τοῖς ἐρημνίοις ἐγὼ,
 καὶ τὸ μάγον ἀσπασίμην, χαλεπῶς
 μάλα διὰ τῆ συμίας αἰερπύους, ὅς κ' οἶδ'
 ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γήνομαι.

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟ- ΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΤΙ γὰρ ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ προθυμῶν;
 δαπνιπῶν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν
 παρεῖσθαι ἡμέραν, καὶ πάνυ εἰωθὼς τῇ χω-
 ριάζῃ τῶν ἀνὼ πράγμασι; Κά. ἐπεθύμη-
 σα ὦ Ερμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ
 ἀπράγῃ.

ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, brevem quippe facilémq; tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenuéque, ac velut perrimam influens lumen, illud, inquit, Trophonij templum est, atq; illac ad inferos è Bœotia descenditur, hac ascendes atque illico eris in Grecia. Ego igitur hoc sermone gavisus, salutato Mago, difficile admodum per angustas antri fauces sursum repens nescio quo pacto in Lebadiam perveni.

CHARON, SIVE CONTEMPLANTES.

MERCURIUS.

Quid rides, ô Charon? aut quid deserto navigio in hanc lucem advenisti non admodum assuetus Superum rebus interesse?

CHAR. Cupido me cepit, ô Mercuri, videndi, & quenam in vita geratur negotia, & quibus studiis teneantur: tum etiã quibus bonis exuri

αὐὰ πρᾶτῃσιν οἱ ἀνθρώποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων
 στρέμειοι, πάντες οἰκώζουσι καὶ ἰοντες παρ'
 ἡμᾶς. ὃς εἰς γὰρ αὐτῶν ἀδ' ἀκρυτι διέπλυν-
 σεν. αἰτησάμενος οὖν παῖδα ἕαδ' αὐτὸν καὶ αὐτὸς
 ὥσπερ καὶ ὁ θετῆαλὸς ἐκείνος νεανίσκος, μίαν
 ἡμέραν λήπνεως γῆρας, ἀνελήλυθα εἰς τὸ
 φῶς, καὶ μοι δοκῶ εἰς θεὸν ἐν πετυχηκέναι
 σοι. ξεναγήσῃς γὰρ ὅς οἱ δ' ὄλ' με συμπενο-
 τῶν, καὶ δέξῃς ἐκαστε, ὡς αὐτὸς εἶδ' ὡς ἀπαντᾷ.
 Ερμ. ὃς οὐχ ὅλ' μοι ὦ παρθμεύ. ἀπέρχομαι
 γάρ τι διακονησόμεναι τῷ ἄνω Διὶ τῶν
 ἀνθρωπικῶν. ὃς ὁ ξύθυμός τέ ἐστι καὶ δέ δια
 μὴ βραδυώαντάς με, ὅλον ὑμέτερον εἶσθ' ἔ-
 ναι, παῖδα δ' εἰς τῷ ζῶφω ἢ ὅπερ τ' Ἡφαι-
 σον πρῶτον ἐποίησε, ῥίψῃ καὶ με πεταγῶς εἰς
 ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεοῦ εἰς ἐβηλᾷ, ὡς ὑποσκά-
 ζων, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν.
 Χάρ. παρὶς ψῆς ἐν με ἄλλως πλανώμενον
 ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα, ἐπάρῃ καὶ ξύμπλως καὶ
 σιωδῆα κίρορος ὦν; ἔμην καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ
 μαίαις, ἐκείνων γὰρ σε μεμνήσθαι, ὅτι μὴ ἔ-
 πάπο τέ σε ἢ αὐτὸ λείν ἐκέλευσε, ἢ προσκω-
 πον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἵππ' τῆς κα-
 ταπρώματ' ἐκτεθεῖς, ὦμους ἔτω καρ-
 τεράς ἔχων, ἢ, εἰ τινα ἄλλον νεκρὸν εὐροῖς,

plorent omnes ubi ad nos descenderint. Neque enim ex ipsis quaquā citra lachrymas trajecit. Quare exemplo illius Theſſali adolescentis cōmeatu à Nite impetrato, ut unū saltē diem à nave abesse liceret, in lucē ascēdi ac mihi videor in ipso planē tempore in te incedisse. Nā peregrinus cūm sim, sat scio te non gravari, quin obambulando me ducas, singulaq; demonstres, ut qui universa jā habeas comperta. M. Nō est otium ō portitor Nā ab eo jam nunc negotium quoddā quod ad mortaliū statū pertinet, à lo-ve summo datū, expediturus. Ille autē ad irascundiā propensior est, ut planē verear, ne cunctantē me vel torū vestre sortis esse permittat, caligini videlicet addictū: vel quemadmodum nuper Vulcanū, ita & me correpto pede è summo dejiciat cælo, nimirū quo & ipse pollicatorio munere fungens, claudicando risus moveā. CH. Despicies ergo me temerē & indecore in terra oberrantē, presertim amicus & navigationis socius, tū & nostre Reip. ex parte legatus? Atqui conveniret, ō Maje proles, illorū te etiamnū meminisse, quod te vel sentinā exhañrire, vel remū agitare ne unquā quidem jasserim. Quin tu interim, quanquā adeo robustus es humeris, in navigij dorso porrectus stertis,

ἐκείνῳ παρ' ὅλον τ' ὡλουῦ διχαλέγη. ἐγὼ
 ᾗ πρεσβύτης ὢν τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέ-
 τω μόν^Θ. ἀλλὰ πρὸς ἔπατρός, ὦ Φίλ-
 πατον Ερμήδιον, μὴ καταλίπης με, πει-
 ρησάμην ᾗ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἀπαντα, ὥς τι κ' ἰδὼν
 ἐπαέλθοιμι. ὡς λέω με σὺ ἀφῆς, ἔδεν τ'
 πυφλῶν διοίσω. κατὰ περ γὰρ ἐκείνοι.
 (Φάλλον) διολιδομένης ἐν τῷ σκότῳ, ἔ-
 τω δὴ καὶ γώ σοι πάλιν ἀμβλυώτῃω πρὸς.
 τὸ Φῶς ἀλλὰ δὸς ὦ κυλλήνιέ μοι ἐς αἰ-
 μεμνησομένη τ' χάριν. Ε. τί τὸ πρᾶγμα
 πλεονάζον αἴτιον καταστήσειτά μοι. ὁρῶ γὰρ
 ἡδὴ τ' μισθὸν τ' πειρηγήσεως. οὐκ ἀκόνδου-
 λον παντάπασιν ἡμῶν ἐσόμενον. ὑπερβη-
 τὸν ᾗ ὁμως. τί γὰρ αὐτὸ κ' πάθη τις, ὅποτε Φί-
 λος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἔχουσιν ἰδεῖν
 καὶ εἰς αὐτὸν ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν ὦ
 πορθμεύ. πολλῶν γὰρ αὐτῶν ἡ διχαστρίδι γέ-
 νοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν ἀποκηρύττειται δέήσει,
 κατὰ περ ἀποδράται ὑπὸ τῷ Διός. σὲ δὲ
 καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανά-
 τῳ ἐργα καὶ τὴν τῷ Πλάτων^Θ δόχμῳ ζη-
 μιουῦ, μὴ νεκρογωγῆται πολλοῦ τῷ χρο-
 νῷ. καὶ ὁ πελώνης Αἰακὸς ἀθανακτήσει,
 μηδ'

aut si quam sortè ex umbris loquacem offenderis, cum inter navigandum perpetuò confabularis. Ego verò quantumvis senex remigium agens duplex solus remigo. At te patrem obsecro ô charissime Mercuriole, ne me deseras, sed ut novo aliquo conspecto redeam, indica quamnam in vita geruntur. Quod si tu me neglexeris, nihil planè ab ipsis cecis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu per caliginem titubant, ita rursus ego ad lucem tibi ballucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuo memori futuro. MER. Hac profectò res verberum mihi causâ existet, aded ut jam hinc commonstrationis hujus mercedem non sine tuberibus nobis fore prospiciam: obsequendum tamen. Quid enim facias uti amicorum quispiam impellat? Principio ergo ut omnia singulatim & examussum conspicias, frustra laboras, oportet; nam hoc multorum annorum fuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Iove. Tibi verò quo minus mortis munia peragere posses fuerit impedimento. neque non Ditis imperio detraxerit, cum videlicet longo aded tempore umbras adveheres nullas. Postremò & Aeacus, qui portorio colligendo praefectus est,

μηδ' ὁβολὸν ἀποπολῶν. ὥς ᾧ πρὸ κεφαλῆαι
 τ' ἡγενομένων ἰδοῖς, τῷτ' ἤδη σκεπήσον, Χά.
 αὐτὸς ὦ Ἑρμῇ Ἰπινόε' τὸ βέλτερον. ἐγὼ ᾧ ἔ-
 δει οἶδα τ' ὑπὲρ γῆς, ξένῳ ὦν. Ερμ. τὸ
 μεν ὅλον ὦ Χάρων, ὑψηλὸν ἔστιν ἡμῖν ἔδρα
 χωρεῖς, ὥς ἀπ' ὀκείνης πάντ' ἰδοῖς. σὺ ᾧ ἔ-
 μὲν ἐς τ' ἐργάρον ἀνελθεῖν δυνάμετον ἦν, σὺ
 αὖ ἐκαμνόν. σὺ περὶ πῆς γὰρ αὖ ἀκροβῶς
 ἅπαντα καθεύδεις. ἐπεὶ ᾧ ἔξέμεις εἰδῶ-
 λοις αἰεὶ ξυνόντα ἐπιβάλλει τ' βασιλείων
 Διὸς, ὡρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὅρος περικο-
 πεῖν. Χά. οἶδα ὦ Ἑρμῇ ἅπερ εἶωθα λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπεὶ αὖ πλεῖν; ὅπο-
 ταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίγῃ, πλάγια τῇ
 ὁδῷ ἐμπίσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρῇ,
 τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ ἀγνοίας κελύεσθε τὴν
 ὁδὸν ἐκείλαι, ἡ δὲ οὐρανὸς ἀλίγον τῷ ποδῷ,
 ἡ σωεκδραμεῖν τῷ πνέματι. ἐγὼ ᾧ, τίς
 ἡσυχία ἔστιν ὡς κελύομαι ὑμῖν αὐ-
 τὸς γὰρ εἰδέναι πρὸ βελτίω. καὶ ταῦτα δὴ
 καὶ σὺ πρᾶπτε, ἐπὶ σὺ καλῶς ἔχῃ νομίζεις
 κυβερνήτης νυῦ γὰρ ὦν. ἐγὼ ᾧ ὡς περ Ἰπ-
 νόε' νόμος, σιωπῇ καθεδῆμαι, πάν-
 τα περὶ μου κελύοντί σοι. Ερ. ὀρθῶς
 λέγεις,

stomachabitur, ut qui tanto tempore ne obolum quidem lucrifecerit. Verum qua via ipsa rerum capita videre possis, jam consilium erit nobis captandum, CH. Ipse, ô Mercuri, quod optimū factū fuerit videris: ego verò peregrinus cū sim in terra, quid rerū hīc agatur, nescio. ME. Breviter, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut inde cuncta queas prospicere. Ceteram si in cœlū subvolare tibi foret facultas, non laborarē, nam inde quasi ex specula omnia despiceres accurate. Cū autem tibi, cui semper cum mortuorū simulachris commercium est, in Iovis regiā ascendere minimè liceat, jā tempus fuerit excelsum aliquē montem disquirere. CH. Nosti, ô Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere consueverim? Siquidē ubi & procellosus ventorū flatus obliquo velo incubuerit, ut sublimē tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra imperitia, jubetis vel velum contrahere, vel pedē paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursum sectari. At ego quietē vos agere jubeo: ego enim, quid optimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo & tu, cū sis gubernator, quæ tibi cōvenire visa fuerint, facito. Ego verò ut est vectorum conditio, tacitus sedebō per omnia tibi jubenti obsecundans. MERG. Rectē admones, ô Cha-

λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσθαι τί ποιητέον, καὶ ἔγω-
 γήσω. τὴν ἱκανὴν σκοπεῖν. ἄρ' ἔν' οὐ καί και-
 ρος Ἰππιδάει; ὃ, ἢ ὁ Παρινασὸς ὑψηλότε-
 ρος, ἢ ἁμφοῖν ὁ Ολύμπος ἐκφανοτέρη; καὶ τοὶ ἔ-
 Φαῦλόν τι αὐεμένησθην εἰς τὸν Ολύμπον ἀπι-
 δών. Συγκαμῶν δ' ἐπικαὶ ὑπεργήσας καὶ
 σὲ δ' εἰ. Χάρ, πρὸς ταῦτα. ὑπεργήσω γὰρ ὅσα
 διωατά. Ερμ. Ομηρ. ὁ ποιητής Φησὶ τὰς
 Ἀλφειῶς ἡέας δύο καὶ αὐτὰς ὄντας, ἐπὶ παῖ-
 δας ἐβελήσασθαι ποτὶ τὸ Ὀσσαν ἐκ βάθρων
 αἰασιπύουσι, Ἰππιδάει τὸν Ολύμπω· ἐπὶ
 ταῦτα Πήλιον ἐπὶ αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτῃ κλί-
 μακα ἔξφιν οἰομένους καὶ πρὸς δάσιν πρὸς τὸ
 ἔργον. ἐκείνῳ μὲν ἔν τῳ μετρηκίῳ, ἀτα-
 ράλῳ γὰρ ἦσθην, δίκας ἐπιστάτην. νῶ γ' ἔγωγε
 Ἰππὶ κακῶ τ' Ἰεῶν ταῦτα βελεύομεν, τί ἔ-
 χειροῖκα δ' οὐκ ἔμεν καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ αὐτὰ ἐπικυ-
 λικθῆντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν
 ἀφ' ἡψηλοτέρων ἀκριβετέραν τὴν σκοπεῖν;
 Χ. καὶ δυνήσομεθα ὧ. Ερμῇ δ' ὄντες αἰαθρο-
 ῶται, ἀργάμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὀσσαν; Ερ.
 Διὰ τί δ' εἶπ' αὐτῶ χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς
 ἀγνοετέρας εἶναι τοῖν βρέφυλλοῖν ἐκείνοι;
 καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντες; Χάρ, ἔκ. ἀλλὰ
 τὸ

ô Charon, ipse enim quid facto opus sit sciero, ac speculam nobis idoneam invencero. Num ergo Caucasus idoneus, aut hoc altior Parnassus aut utroque eminentior Olympus ille? Atque in Olympum mihi intuenti non contemnendi cujusdam consilij in mentem venia. Verum ad hanc rem tuo & labore & obsequio pariter erit opus. CHAR. Tuum ergo fuerit imperare, ô Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor. MER. Homerus poeta dicit, Aloeï filios, cum & ipsi duo essent ad hac pueri, stituisse olim unâ cum radicibus Ossam evulsam Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, quod arbitrarentur hoc pacto sufficientem ~~se~~ gradum & ascensum in cœlum habituros. Verum hi adolescentuli, cum impij essent, audacia sua pœnas dederunt: nos autem qui hac in Deorum injuriam minimè molumur, cur non & ipsi eadem via adificemus montem monti adglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum. CHAR. Et duobus nobis, ô Mercuri, vires suffecerint ad loco movendum vel Pelion, vel etiam Ossam? MERC. Quid ni, ô Charon? an tu nos abjectiores, magisq; imbecillos infantulis illis judicas, maxime cum si-

mus.

τό πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν ἵνα τῷ με-
 γαλουργίαν ἔχῃ. Ε. εἰκότως. ἰδιώτης γὰρ εἰ ὦ
 χάρων, καὶ ἡκιστα ποιητικός. ὃ δὲ γυνάδας Ὀ-
 μηρος ἀπὸ δυοῖν εἰχοῖν ἀυλικά ἡμῖν ἀμβα-
 λτοῖ ἐποίησε τὸ ἔργον, ἔτω ῥαδίως συνήθεις
 τὰ ὄρη, καὶ θαυμάζω εἶσαι ταῦτα τεράσια εἶ-
 ναι δοκεῖ, τὸ Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδῶν, ὅς τ'
 πῶλον αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, αἰέχων ἡμᾶς ἀ-
 παύλας. ἀκέραι, ὃ ἴσως καὶ ἔμῃ ἀδελφῷ
 πέρι, ἔρρακλέος, ὡς διαδέχοιτο ποτε αὐ-
 τὸν ἐκείνους τὸ Ἀτλαντα καὶ ἀναπαύσκει πρὸς
 ὀλίγον τῷ ἄχθας, ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῷ φορ-
 τῷ. Χ. ἀκέραι ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθὴς ἐστὶ, σὺ αὖ
 ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. Εὐαλθέμετα
 ὦ Χάρων. ἢ τίς ἐνεκα σοφοῖ ἀνδρες,
 ἐψάλλοντο αὐτῷ, ὥστε ἀναμοχλᾶμεν τὴν
 οὐσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηρεῖται τὴ
 ἐπὶ καὶ δεξιτέκλων Ὀμηρ. Αὐτὰρ ἐπ'
 οὐστὴ Πήλιον εἰνεσίφυλλον. ὁρᾷς, ὅπως ῥα,
 δῖος ἄμει καὶ ποιητικῶς ἐξήρρασόμεθα;
 φέρε οὐκ ἀναβάς ἴδω, ἢ καὶ ταῦτα ἱκανά,
 ἢ ἐπικροτομεῖν ἐτι δεήσῃ. Παπαί. κέρτω ἐπὶ
 ἐσμέν ἐν τῇ ὑπὸ ῥαίᾳ τῷ ἔργῳ. ἀπὸ μὲν
 γὰρ τῶν ἐόντων, μόλις Ἰωνία καὶ Λυδία
 φαίνε-

mus Dŷ? CHARON. Nequaquam, sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MERCUR. Non injuria, imperitus enim es, & in elegantia poëtica minimè versatus. At egregius Homerus duobus statim versibus accessum nobis paravit in cœlum, adeò facile congestis montibus. Porro admiror hac tibi prodigiosa videri, cum tamen Atlanta non ignoras, qui vel solus cœlum ipsum fert, universos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipseque se oneri tantisper, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHAR. Audio sanè hujusmodi: an autem vera sint, tu & Poëta videritis. MERCUR. Verissima, ô Charon, alioqui cujus gratia viri illi sapientes ementirentur? Itaque primum Ossam vectibus eruamus, quemadmodum cœrmen prescribit & ipse architectus Homerus: at super Ossam Pelion arboribus densum. Vides, quàm citra negotiū pariter, & quàm poëticè effecerimus? Age hac mole confecta dispiciā, num aut hac faciant satis, aut plura superstruere oporteat. PAPA. quid hoc? Heremus adhuc ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia & Lydie
con-

φαίνεται, ἀπὸ ᾧ τ' ἐσπέρεις, ἃ πλέον Ἰτα-
 λίας καὶ Σικελίας. ἀπὸ ᾧ τ' ἀρκύων, καὶ
 Ἰπὶ τὰς δ' ἑξ ἰσχυρά μόνον. κακῆθεν ἡ Κρήτη ἃ
 πάνυ σαφῶς, μετακινήτεια ἡμῖν ὦ περθμεδ,
 καὶ ἡ Οἰτή ὡς εἴχεν. εἶπε ὁ Παρνασσὸς Ἰπὶ
 πᾶσιν. Χάρ. ἔγω πτώμεν, ὄρε μόνον μὴ λε-
 πτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπαμη-
 κύνοντες πέρε. ἔπειθ' εἶπε (ὕγκαπερ-
 ριφθέντες αὐτῷ πικρᾷ τ' Ομήρου οἰκοδο-
 μητικῆς πῆρα θῶμεν, ζωτρεῖς δὲ τ' κρα-
 νίων. Ερ. γὰρ ῥῆ, ἀσφαλῶς γὰρ ἐξ ἅπαντα,
 μετατίθῃ τὴν Οἰτῶν, Ἰπικυλινδείδω καὶ
 ὁ Παρνασσὸς. ἰδ' ἃ ἐπ' ἀνέμι αὐθις, ὅς ἔχει,
 πάντα ὄρω. ἀναβαίνει ἡ δὴ καὶ σὺ. Χάρ. ὄρε-
 ξον ὦ Ερμῇ πῶν χεῖρα. ἃ γὰρ Ἰπὶ μικρὰν
 μεταόττω τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. Ερ.
 εἶγε καὶ ἰδ' εἶν ἐθέλεις ὦ Χάρων ἅπαντα. ἃ κ
 ἐνὶ ᾧ ἄμφω, καὶ ἀφ' αὐτῇ, καὶ φιλοθεάμο-
 να εἶναι ἀλλ' ἔχουσιν τ' δεξιᾶς, καὶ φείδ' ἃ
 μὴ καὶ τῆς ὀλισθηρᾶ πατῶν. ὅς γε ἀνελήλυ-
 θας καὶ σὺ. καὶ ἐπεὶ περ δὴ κόρυμβος ὁ Παρνασ-
 σὸς ἐστὶ, μίαν ἐκάτερος ἄκραν Ἰπὶ λαβόμε-
 νοι, καθεζώμεθα σὺ δέ μοι ἡ δὴ ἐν κύκλω
 περιβλέπων ἐπισκόπη ἅπαντα, Χάρ. ὄρω
 γὰρ

conspiciuntur: Ab occidente verò non amplius quam Italia & Sicilia. Porro à Septentrione ea solum, quæ Istro adjacent, apparent. Illinc autem Creta: neq; hæc admodum aperte. Quare, sicuti videtur, & Oetam transponere oportet, postremò omnibus superimponendus Parnassus. CH. Sic faciamus. At hoc solum vide ne plus aquo attenuando opus ipsum tenuius fragiliusq; reddamus, ita ut tandem unà cum ipsa mole deturbati, Hamericam illam adificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum calvariis ex casu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit, tu Oetã transpone, advolvatur & Parnassus. En iterum conscendam, benè habet, cuncta jam conspicio: & tu nunc ascende. CH. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq; enim parvam ac humilem molem me facis ascendere. MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, discrimini te committas oportet. Non enim ita comparatum est, ut simul extra periculum sis constitutus, & tamē, quæ cupis liceat spectare. Verū hac mea dextra nitere, ac pedetentim scandendo, ne in lubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res benè se habent, cum & tu superaris. Iam verò quoniam bicipiti vertice prominet Parnassus, uter-

γυνὴ πολλὴν καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περὶ-
 ῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς, τὰ κωκυλῶ, καὶ Πυ-
 ριφλεγέγοντος μερίζοντας, καὶ αἰθρώπους πάν-
 τας μικροὺς, καὶ τινὰς Φωλεὰς αὐτῶν. Ερ. πό-
 λεις ἐκεῖναί εἰσιν, ὅς Φωλεὰς εἶναι νομίζεις.
 Χάρ. οἶομαι ὡς Ἐρμῆ, ὡς ἔδ' ἐν ἡμῖν πέπρεακ')
 ἀλλὰ μάτην τὸν παρνασσὸν αὐτῇ κασαι-
 λίσ, καὶ τὴν Οἰτῶν, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινή-
 σαι. Ερ. ὅτι; Χάρ. ἔδ' ἐν ἀκροβέε, ἔγω-
 γε ἀπὸ τῶ ὑψηλῶ ὄρῳ ἐβελόμην ἢ ὅς πό-
 λεις, καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥπερ ἐν γραφεῖς
 ὄρῃν, ἀλλὰ οὐδ' αἰθρώπους αὐτὰς, καὶ ἀ-
 πράγησι, καὶ οἷα λέγουσιν, ὥπερ ὅτε με το-
 πρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελαῶντα, καὶ ἦρα με,
 ὅ, ἡ γελάω ἀκρόασις γάρ ἐστιν ὡς ἡδύαι ἐς
 ὑπερβολήν. Ερμ. τί ἦ τὸ ἦν; Χάρ. Ἰππὶ
 δεῖπνον οἶμαι κληθεῖς ὑπὸ Ἰνῶ τῷ Φί-
 λων, ἐς τὴν σέραϊα μάλισσα ἤξω ἔφη, καὶ
 μελαξὺ λέγοντος ἀπὸ τῆς τέγης κεραμὶς ἐπι-
 πτεῖται, οὐκ οἶδ' ὅτε κινήσας, ἀπέκλει-
 νεν αὐτὴν ἐγέλασα ἔν ὅκ' Ἰππὶ τελέσσει τῷ
 τῷ ὑπὸ χρεσὶν ἔοικα ἢ καὶ νῦν ὑποκατα-
 βήσεσθαι, ὡς μάλλιν, βλεποίμι καὶ ἀκρόοιμι.

interq; altero occupato confideamus. Tu autem
nunc oculis in orbem ductis intueri universa.

CHAR. Tertiam video amplam, ac paludem
quandam ingentem, quæ undiq; terram circū-
fluit. Tum montes ac fluvios & Cocyto, &
Phlegetonte ampliores. Ad hæc homines ad-
modum exiles, & horum nidulos quosdam.

MER. Urbes illæ sunt, quos tu nidos arbitraris.

CHAR. Vides, quàm nihil nobis tanto labore
sit effectum? Quin frustra sede movimus Par-
nassum unà cum Castalio, tum & Oëtam, ca-
terasq; montes omnes. MER. Quid ita? CH.

Equidem è sublimi exactè despicio nihil. Desi-
derium autem erat non urbes solum, neq; mō-
tes ipsos tanquam in tabula depictos intueri,
verū & homines ipsos, tum quæ faciant, quæq;
loquantur exaudire haud secus ac prius, cū
tu obvius mihi factus ridentem conspiceres, ac
quidnam riderem, percunctarēris. Nam cū
ridiculum quiddam audirem, mirum in modū
delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA.

Cū quidam ab amicorum quopiam ad cœnā,
opinor, vocatus esset, in posterum inquit, diem
veniā maximè. Atq; interim dum hæc diceret
regula quedam, nescio quò deturbante, à recto
in caput huic irruens, ipsum necavit. Risi ergo

homi-

Ερ ἔχ' ἀτρέμας· καὶ τὸ γ' ἐγὼ ἰάσομαι
 σοι, καὶ ὅξυδερκέσαστον ἐν βραχὺ ἀποφα-
 νῶ, παρ' Ομήρου πινὰ καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ
 δὴν λαβὼν, καὶ πρὸς αὐτοῖς ἐπὶ μέμνη-
 σου μηκέτι ἀμελῶ τίς, ἀλλὰ σαφῶς πάν-
 τα ὁρᾶν. Χάρ. λέγε μόνον. Ερμ.

Αχλὺ δ' αὖτοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλουν
 ἢ πρὶν ἐπῆεν.

Ὅφρ' αὖ γινώσκῃς ἡμεῖς θεὸν ἡδὲ καὶ
 αὐτοῖς.

Χαρ. τί ἐστιν; Ερμ. ἡδὲ ὁρᾶς; Χα. ὑπερ-
 φῶς γέ. τυφλὸς ὁ λυγκῶς ἐκείνῳ, ὡς
 πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τῷ πρὸς ἰδέ-
 σκέ με, καὶ ἀποκρίνεῖς ἐρωτῶντι, ἀλλὰ βέ-
 λος καὶ τὸ Ὀμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μά-
 θης ἔσθ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα με τὸ Ὀμήρου; Ερ.
 καὶ πόθεν σὺ ἔχεις ἡ τὸ ἐκείνῳ εἰδέναι, ναύτης
 αἰεὶ καὶ πρόσκωπ ὢν; Χάρ. ὁρᾶς, ὁνδρι-
 στικὸν τὸ ἐς τὴν τέχνην, ἐγὼ ὅποτε διε-
 πόρθμενον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ρα-
 ψώδου ἔκρινεν, ἐνίων ἔτι μέμνημα.
 καὶ τοὶ χαμῶν ἡμᾶς ἕμιχρος τότε κατέ-
 λαβον, ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἕκαστον αἰ-
 σίον πινὰ ὡδὶ τῶν παλαιοῖν, ὡς ὁ Ποσειδῶν
 Σιωή.

hominem ut qui promissa minimè præstaret. Sed & nunc quo magis audiam, magisq; videam, descendendum mihi censeo. **MERCUR.** Quætuus sis. Nam & huic malo remedium inveniæro, atque incantatione quadam ab Homero accepta videndi aciem acutissimam tibi vel brevi reddidero. At posteaquam pronuntiavero carmina ipsa, memor sis non amplius hallucinari, verum aperte cuncta intueri. **CH.** Dic solùm: **MER.**

Dimove nubem, visum quæ texerat antè,
Ut tandem agnoscas qui sint homines hæc
Deiæ.

CHAR. Quid est? **MER.** Annon jam vides?

CHAR. Mirum in modum. cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaq; deinceps hoc primum me velim doceas, mihiq; percurantanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quo videlicet intelligas, neq; ipsum me ab Homeri elegantia abhorrere? **MER.** Vnde tu, quæso, illius aliquid scire posses, nauta cum sis, & cum remis rem habeas? **CHAR.** Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cum illum vita jam sumptum trajicerem, multa carmina recitantes audiui, quorum nonnulla adhuc in memoria

συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐπέσχε τὸν
πόντον, ὥσπερ πορῶν τινὰ ἐμβολῶν
τὴν τρεῖσαναν, καὶ πάσαις τὰς θύελλαις ὡ-
ρόθυσε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θά-
λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειρὸν ἄφνει
καὶ γνώφῃ ἐμπιστῶν, ὀλίγῃ δὲ πρὸς
τρεψῶ ἡμῖν τὴν ναυῦ. ὅτι περ καὶ ναυ-
πιάσις ἐκένῃ ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν
ταῖς πολλαῖς αὐτῇ σκύλλῃ, καὶ χαρῦθ' εἰ,
καὶ Κύκλωπι. Ερμ. ἔχ' χαλεπὸν ἐν λεῖ ἐκ
ποσάτῃ ἐμέτῃ ὀλίγα γὰρ Διὰ φυλάττειν.
Χαρ. εἰπέ γάρ μοι.

Τίς γὰρ ὅσ' ἐστὶ πάχιστ' αὐτῇ ἤ τις π-
μέγας τε,

Εξοχ' ἀνθρώπων κεφαλῇ καὶ ὡ-
ρέας ὡμῶς.

Ερμ. Μίλων ἔτ' ὅσ' ἐκ Κρότων' ἀθλη-
τῆς. Σπικροτῶσι δ' αὐτῶ οἱ Εὐκλείδης, ὅτι
τὸν ταῦρον ἀράμεν φέρει Διὰ τῆς
δὲ μέσθ'. Χάρ. καὶ πόσω δεικνυόμερον αὐ-
τῷ ὡς Ερμῇ, ἐπαρνεῖται, ὅς αὐτὸν οἶσι τὸν Μί-
λωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβῶν ἐνήσσομαι ἐς
τὸ σκαφίδιον, ὅπῃται ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ

haerent. Porro tempestas non mediocriter tum nobis incubuit. Etenim posteaquam cantilenam quandam navigantibus non admodum prosperam neque salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes convocavit, atque tridente velut torynâ (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitur inter coquendum) injecto, cum fluctuum procellas excitavit, tum aliis multis turbis universum miscebat mare, adeo ut parum absuerit, quin tempestas, quae una tum densa caligine imminēbat, navem nobis subvertisset. Tum ergo & ille nauseabundus bonam carminum partem Scylla & Charybdi evomuit, sed & Cyclopi. MER. Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reservare. CH. At dic mihi: Crassus & ille quis est vir magnus conspicuusque, Vertice sublimi atque humeris latissimus amplis.

ME. Milo Crotoniat. hic est athleta, applaudunt autē ei Graeci, quod taurū sublatum solū per medium ferat stadium. CH. At quanto iustiori causa, si Mercuri, ipsum me laudibus eberent, qui paulo post ipsum tibi Milonem, quantum est, correptum in naviculā imponam:

τῷ ἀμαχαντάτου τῶν αὐταγχευῶν κα-
 ταπαλαιοθεῖς τῷ θανάτῳ, μηδὲ ζῶντες
 ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει καὶ τα σιμῶξοι
 ἡμῖν δηλαδὴ μεμνημένοι τῶν σεφαιῶν
 τέτων, καὶ τῷ κρότῳ. νῦν δὲ μέγα φροῦ-
 θαυμαζόμενοι πρὸς τῇ τῷ ταύρῳ φορᾷ.
 τί οὐκ οἶσθ' ὦμεν, ἄρα ἐλπίζει αὐτὸν καὶ
 τεθνήξεσθαι ποτε; Εἰμ. πόθεν σκεῖν θά-
 νατον νῦν μετ' ἐμὸν αὐτὸν ἐν ἀκμῇ τοσού-
 τη; Χάρ. ἔα τῷτον σκεῖς μακρὰν γέλωτα
 ἡμῖν παρέχοντα, ὅπου αὐτὸν πλεῖν, μηδὲ ἐμὴ
 πίστις, ἔχ' ὅπως ταύρον ἐπὶ ἄρα οὐκ ὀνομά-
 μεν σὺ δὲ μοι σκεῖν εἰπέ, τίς τε ἄρ' ὁ
 ἀλλ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' ἔλλειψεν εἰς ἐμὴν
 ἀπὸ γὰρ τῆς σολῆς. Εἰμ. κῆρ' ὦ χά-
 ρων ὁ καμύσας; ὅς τινι δόχμῳ πύλας
 Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίη-
 σεν εἶναι. καὶ Ασσυρίαν ἐναγχεύσας ἐκρά-
 τησε, καὶ Βαβυλῶνα παρέστησεν. καὶ νῦν
 ἐλασείοντι πρὸς Λυδίας εἰσέρχονται, ὡς καὶ
 λῶν τὸν Κροῖσον, ἄρχοντα πάντων. Χάρ.
 ὁ Κροῖος δὲ πᾶσι ποτε καὶ κείνός ἐστιν; Εἰμ.
 ὁ κείνός ἐστιν ὁ Κροῖος ἐς τὴν μεγάλην ἀκρό-
 πολιν

nempe ubi à morte invictissimo adversario lu-
cta superatus ad nos venerit, quando nec ipse
planè intelliget quâ cruri implicandi ratione
sit dejectus. Tum præfecto nobis plorabit re-
cordatus & harum coronarum, & hujus ap-
plausus. Nunc autem quia, propterea quod
taurum gestavit, est admirationi, grandia sa-
piti, ac mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso
arbitrabimur? Num quod mortem etiam ali-
quando sibi imminere speret? MERC. Quid?
ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA.
Missum hunc fac, ô Mercari, risum nobis haud
ita multò post exhibiturum, quando videlicet
nobiscum navigans ne culicem quidem am-
plius, nedum taurum ferre poterit. Sed illud
tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis
ac severitate quadam verendus, nec tamen
Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici
potest? MERC. Cyrus, ô Charon, Cambyfis
filius, qui imperium, quod olim Medi obtine-
bant, ad Persas transtulit. Atq; idem Assyrios
nuper devicit, & Babylonem expugnavit. Et
nunc exercitum in Lydiam traducere jam pa-
rat, hoc jam in animo destinans, ut Crasso su-
perato imperium habeat in omnes. CHA. At

πολλὴν καὶ τὸ τοιαύτῳ τείχεσσι. Σάδρις
 σκείνομαι καὶ τὸν Κροῖον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη
 ἐπὶ κλίνῃς χερούσι καθήμενον, Σόλωνι τῷ
 Ἀθηναίῳ διαλεχόμενον· βάλαι ἅκμα
 σώματι αὐτῶν ὁ, πῶς λέγεις; Χάρ. πάνυ
 μὲν οὖν. Κροῖ. ὦ ξένη Ἀθηνάϊε εἶδες γάρ
 με τὸν πολέτην καὶ τοῦ θνητοῦ, καὶ ὅσους
 αἴσχησιν χερούσι ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλαν
 πολυτέλειαν, εἶπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάν-
 των ἀνθρώπων δαδαιμονέστατον εἶναι. Χάρ.
 τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Εὐμ. θάρρει· ἔδ' αὖ
 ἀγνός ὦ Χάρων. Σολ. ὦ Κροῖε, ὀλίγοι
 μοι δαδαιμονεστάτης γινέσθαι, τοῦ τῆς
 ἱερείας πῦδος. Χάρ. τῆς δερόμεν φησὶν
 ἔτι, τοῦ ἅμα πρώτου ἀποφανόντας, ἐπὶ
 τῷ μητέρῳ ὑποδυνάτης εἰλκυσσῶν ἐπὶ τῷ
 ἀπλύνῃ ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. Κροῖ. ἔγω.
 ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα σκείνοι τῆς δαδαιμο-
 νίας. ὁ δ' ἔπειτα ἢ τίς αὖ εἴη; Σολ. Τέλ-
 λ' ὁ Ἀθηνάϊος, ὃς δὲ πέβίω, καὶ ἀπέ-
 θανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Κροῖ. ἐγὼ ἢ
 κάθαρμα, ἔσσι δοκῶ δαδαιμων εἶναι;
 Εὐμ. ἔδ' ἐγὼ οἶδα Κροῖε, μὴ πρὸς τὸ
 τέλ'

Cræsus ubi tandem ille? MBR. Illosum oculos
 deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici
 muro est septa. Sardis illa. Annon Cræsum ipsū
 vides in aureo sedentē solio, ac cum Solone illo
 Atheniensi differentem? Vis auscultemus qua de
 re verba faciant? CH. Volo, ô Mercuri. CA.
 ô hospes Atheniensis, qui jam divitias nostras
 vidisti, thesauros scilicet & quantū nobis auri
 sit rudis, tum & aliā suppellectilem preciosam,
 dic mihi quemnam omnium hominum felicis-
 simum arbitraris? CHA. Quid tandem dicer
 Solon? MBR. Bono sis animo, nihil abjecti, &
 Charon. SOL. Felices quidem admodum pau-
 ci. Veram ex his, quos ego novi, Cleobim & Bi-
 ronem sacerdotis filios arbitror felicissimos
 extitisse. CH. Argiva sacerdotis hic dicit, qui
 nuper postquam matrem vehiculo insidentem
 ad sacrarium usq; ipsi jugum subeuntes addu-
 xissent, è vivis statim excesserunt. CA. Esto,
 habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit
 secundas? SOL. Tellus Atheniensis, qui præ-
 terquam quod bene vixit, mortem etiam pro
 patria obire non recusavit. CROES. Ego ve-
 rò, ô scelus, non tibi videor felix esse? SOL.
 Nondum, ô Cræse statui, quod necdum ad vita-

πέλῃ ἀφίκη τῷ βίῃ. ὃ γὰρ θάνατος ἀ-
 κριβής ἐλεγχὼ τῶν ποιῶν, καὶ τὸ ἀ-
 χρεὸς πρὸς τὸ τέρας δ' ἀδαιμόνως διαβιῶ-
 ναι. Χάρ. κάλλιστο ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ὥσπερ
 ἐπιλέλησται, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιού-
 ῃς γίνεσθαι πρὸς τῶν ποιῶν κρίσιν. ἀλλὰ
 τίνας ἐκείνους ὁ κροῖστος ἐκπέμπει; ἢ τί
 καὶ Ἰππὶ τῶν ὤμων φέρουσιν; Ερμ. πλὴν θύ-
 τῳ Πυθίῳ χρυσῆς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν
 χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείπεται μικρὸν
 ὕστερον φιλόμαντις ἢ ἀνὴρ ἐκλόπως. Χάρ.
 ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσοῦς τὸ λαμπρὸν, ὃ
 ἀποσίλλει τὸ ὑπὸ χρὸν μετ' ἐρυθρήματι.
 νῦν γὰρ πρῶτον κείδον, ἀκύνει αἰεὶ. Ερμ. ἐκεῖ-
 νο ὦ Χάρων τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ πει-
 μάχητον. Χάρ. καὶ μὲν ἔχ' ὁρῶ ὃ, π' ἀγα-
 θὸν αὐτῷ πρόσθεν, εἰμὴ ἄρα τῶτον μόνον,
 ὅτε βάρυνοντα οἱ φέροντες αὐτό. Ερμ. ἔγ' οἶ-
 οῖσθα ὅσοι πόλεμοι διατῆτο, καὶ Ἰππιδε-
 λαί, καὶ ληστῆραί, καὶ Ἰππορκίαι, καὶ
 φόνοι, καὶ δεσμά, καὶ πλεῖς μακρὸς, καὶ
 ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι; Χάρ. διατῆτο
 ὦ Ερμῇ τὸ μὴ πολὺ τῷ χαλκῷ διαφέρει;

οἶδα

metam perveneris. Rectissimus enim ejus rei index ac certissimus mors ipsa existit, & vita ad finem usque feliciter perducta. CHAR. Optime facis, ô Solon, quod nostri non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus judicare censes. Sed quinam illi, quos Crœsus emittit? aut quid humeris gestant? MER. Aureus Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulò post peribit. Est enim vir ille mirum in modum vatibus deditus. CHAR. Et illud est aurum, splendidum scilicet, quodque subpallidum resulget rubore: nunc enim, cum antè jam sæpe de eo audierim, ipsum primum videro. MERC. Hoc celebre illud est nomen, cujus gratia tantoperè pugnatur. CHAR. Atqui non video quonam precio commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quod qui ferunt, eo gravantur. MERC. Annon intelligis quot hujus gratia bella, quot insidia, quot latrocinia, quot perjuria, quot cades, quot vincula, quamque longinqua navigatio, quot mercature, quot servitutes? CHAR. Propter hoc ne, ô Mercuri, quod parum ipsi ari præstat?

οἶδ' αὖ γὰρ τὸν χαλκόν, ὁβολὸν ὥς οἶδ' αὖ
 ὡς αὖ τῶν καταπλεόντων ἐκάστ' ἐκλέ-
 γων. Ερμ. καί. ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πλὺς
 ὥστε ἔπ' ἀνὺ πωρδ' ἀζέται ὑπὸ αὐτῷ, τῷ περ
 ἢ ὀλίγον ὅκ' πολλῷ τῷ βάθους οἱ μετατε-
 λουέντες αἰορύττειται. πάλιν, ἀλλ' ἐκ τῆς
 γῆς, καὶ ἔστι, ὡς περὶ ὁ μέλιθ' ἔστι, καὶ
 τὰλλα. Χάρ. δ' ἐρωτώ τινα λέγεις τῶν αἰ-
 θρώπων τῶν ἀβελτηρίων, οἱ ποσῶτον ἐρω-
 τῶν ἐρῶσιν ὡς ἔστι, καὶ βάρεως κήματ' ἔστι.
 Ερμ. ἀλλ' ἔσ' ὁλίων γὰρ ἐκείν' ἔστι ὡς Χάρων
 ἐρῶν, αὐτὸ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς. καταγε-
 λᾶ γὰρ τῷ Κροῖστ' καὶ τῆς μεγαλαυχίας
 τῷ βαρβάρῳ. καὶ μοι δοκεῖν ἔρεσθαι π
 βῆλεται σκεπτόν. ἐπακρούσωμεν οὖν. Σολ.
 εἰπέ μοι Κροῖστ'. οἶδ' γάρ τι δ' εἶδαι ἔστι πάλιν
 ὧν τέτων τὸν Πύθιον; Κροῖ. νῆ Δί', ἔ
 γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθυμα ἔσ' αὖ
 ποιῶτον. Σολ. ὅκ' οὖν μακάριον οἶκ' ὅκ' τὸν
 θεὸν διποφαίνειν, εἰ κήματ' ἐν ταῖς ἄλλοις,
 καὶ πλῆθος χρυσῆς; Κροῖ. πῶς γὰρ ἔστι;
 Σολ. πολλῶν μοι λέγεις ὡς Κροῖστ', πενίαν
 ὡς ἔστιν, ἢ ἐκ αὐδίας μετατέλλεσθαι
 τι

Nam arnovi, ut qui à singulis vectoribus, quod
& tu ipse non ignoras, obolum exigam.

MERCUR. Est ita ut dicis; ô Charon. Verum as, quia magna est ejus copia, non est in pretio. Aurum verò, & hujus quidem parum; hi qui terræ venas scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. Attamen ex terra provenit, quemadmodum plumbum; & reliqua metalla.

CHARON. Insignem quandam hominum stultitiam narras, qui tanto amore prosequuntur rem tum pallidam, tum etiam gravem. MERCUR. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & planè vides. Nam cum Cræsum ipsum, tum verò maximè hominis barbari jactantiam deridet, adeò ut videatur etiam mihi hac ipsa de re Cræsum velle percunctari. Quamobrem auscultemus.

SOL. Dic mihi, ô Cræse, putas ne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Iovem, nullum enim ipsi est donarium Delphis suspensum tam magnificum. SOL. Arbitraris ergo te Deum beatum reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres possideat? CR. Quidni? SOL. Magnam mihi

πρὸ χρυσίον δέησά αὐτὰς, λέω Πριθυμήσωσι.
 Κροῖ. πᾶ γὰρ ποῦτ' αὐτὰ ἤματα χρυσὸς
 ὅσ' αὐτὰ παρ' ἡμῖν; Σολ. εἰπέ μοι, σιδῆρ' ἢ
 ἢ Φύεται ὀν λυδία; Κροῖ. πάνυ τι. Σολ. ἢ
 Βελτίον αὐτὰ ἐν δέεισσι. Κροῖ. πῶς ἀ-
 μείνων ὁ σιδῆρ' χρυσίῳ; Σολ. λέω ἀπὸ
 κέρ: ἡ μὲν γὰρ ἀγωνοκλήων, μάθοις αὐτὰ; Κρ.
 ἐρώτα ὦ Σόλων. Σολ. πότερον ἀμείνων οἱ
 ζῶντες πινας, ἢ οἱ ζῶμενοι πρὸς αὐ-
 τῶν; Κρ. οἱ ζῶντες δηλαδὴ. Σο. ἀρ' οὐκ
 ἐν Κόρ', ὡς λογοποιῶσινες, Πίη λυ-
 δοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας τὸ ποιήσῃ τῶ στρα-
 τῶ, ἢ σιδῆρ' αἰαγκαῖ τῶ; Κροῖ. ὁ
 σιδῆρ' δηλαδὴ. Σολ. καὶ εἴ γε μὴ τῶ-
 τον ὁρᾷσθαι, οἷχοιτο αὐτοὶ ὁ χρυσὸς
 εἰς Πέρσας αἰχμάλωτ'. Κροῖ. ὦ Φήμαι
 ὦ ἄνθρωπε. Σολ. μὴ γήροιο μεν οὐκ ἔγω-
 γαῖται. Φαίνει δὲ οὐκ ἀμείνω τὸν σιδῆρον
 ἡμολογῶν. Κροῖ. εὖ καὶ καὶ τῶ θεῶ κε-
 λεύεις σιδῆρ' ἀπλίνθας ἀναπνεῖναι με,
 τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῶν ἀνακαλεῖν;
 Σολ. ἔδ' εἰ σιδῆρον ἐκείνός γε δέησεται
 ἀλλ' ἐγὼ π χαλκόν, λέω π χρυσὸν ἀναθῆς,
 ἄλλοις

paupertatem narras in cælo, ô Cræse, si Deos, cum sortè desiderent aurum, ex Lydia advehere oportebit. CROES. Vbi enim alibi aurum proveniret tantum quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur? CROES. Non admodum. SOL. Potiori ergo re indigi estis. CROES. Quinam ferrum præstantius auro? SOLON. Si citra stomachum respondere velis, facile quidem intellexeris. CROES. Interroga tu modò ô Solon. SOLON. Vtri præstantiores, an qui servant ac defendunt, an qui servantur ac defenduntur? CROES. Qui servant profectò. SOLON. Ergò si quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureos ne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CROES. ferro sanè, ferro. SOL. Et si huius copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum ad Persas abeat. CROES. Bona verba, ô homo. SOL. Nûc meliora velint, quàm ut hæc hoc modo fiant. Verùm tu hac via videris ferrum auro nobilius fateri. CROES. Ferreos ergo lateres Deo me consecrare jubes, aurum autem revocare? SOL. Neq, ferro ille indiguerit: Sed sive

ἄλλοις μὲν ποτὶ κλῆμα καὶ ἐρμαιοῦσιν ἀ-
 ναπαύκως, Φωκεύσιν, ἢ Βιωταῖς, ἢ Δελ-
 φοῖς αὐταῖς, ἢ τιμὴν τυράννων λήσῃ· τῷ δὲ
 θεῷ ὀλίγον μὲν τῶν σῶν χρυσουπιῶν. Κρ.
 αἰεὶ σὺ μετὰ τῷ πλεῖστῳ παρολομεῖς, καὶ
 φθονεῖς. Ερμ. & Φέρει ὁ λυδὸς, ὦ χάρων,
 τιμὴν παρρησίαν, καὶ τιμὴν ἀλήθειαν τῶν λό-
 γων. ἀλλὰ ἔστίον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα,
 πένης αὐθροπῶν, εἶναι ὑποπλήστων, τὸ δὲ
 περιστάμενον ἐλπίδερως λέγων. μεμνή-
 σται δὲ οὐδὲ μικρὰν ὑστερον ἔξ Σόλων. ὅταν
 αὐτὸν δέη ἀλόντας ἵππῃ τὴν πύριν ὑπὸ
 ἔξ Κύρου ἀναχθῆναι. ἤκουσεν γὰρ τὴν Κλωθῆς
 πρῶτον ἀναγνωσκέσθαι καὶ ἐκάστῳ ἵππικα
 κλωσμένα. ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγράψας,
 Κροῖσόν μετ' ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ
 αὐτὸν ὑπὸ σκηνῇσι τῆς Μασσαγέτιδος
 ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα τὴν ἔπῳκα ἔξ
 λυκῆς ἐξελαύνουσαν; Χόρ. νῆ Δία. Ερ. τῶ-
 μυες ἐκείνη ἐπὶ, καὶ τὴν κεφαλὴν μετὰ π-
 μῶσα ἔξ Κύρου αὐτὴν ἐς ἀσπὸν ἐμβαλεῖ πλή-
 ρη αἵματι. ὁρᾷς ἢ καὶ τὸν αὐτὸν τὴν νεανί-
 σκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. ἔτ' βασι-
 λεύσῃ

at si ve aurum dicaris, aliis sane futuram
pradam, ac possessionem suspenderis, & id qui-
dem aut Phoenicibus, aut Bæotiis, aut Delphiis
ipsis, aut etiam pradoni alicui tyranno. Deus
autem artifices tuos planè nihil moratur.

CROB. Semper tu quidem divitias mihi in-
vides, & oppugnas. MER. Non fert delicatus
hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem,
& veritatem: quin ei peregrina, & nova qua-
dam res videtur, hominem obscuro loco na-
tum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè
dicere. Atqui haud ita multò post Solanis re-
cordabitur, nimirum quando eum à Cyro ca-
ptum in constructum rogam oportebit con-
scendere. Nam quæ cuique Parcarum suso sint
decreta, ipsam Clotho nuper legentem audiui,
in quibus & hæc erant scripta: Cræsum quidè
à Cyro captivum duci, ipsum autem Cyrum à
Massagetide illa necari Viden' Scythicam illam
fœminam candido vehentem equo? CHAR.
Per lovent. MER. Tomyris est, quæ sua ipsius
manu Cyri caput detruncatum in utrem cruo-
re refertum intruder. Sed & filium Cyri vides,
adolescens? Cæbyfes ille est. Is patre defuncto,

λέσθαι μὲν τὸν πατέρα, καὶ μυρία (Φα-
 λῆς ἐντε λυβύῃ καὶ Αἰθιοπία, τὸ πλεον-
 τῶν μανεῖς δοποθαινεῖται, ἀποκλείνας τὴν
 Ἀπικ. Χάρ. ὡ πολλὰ γέλωτ Θ. ἀλλὰ νῦν
 τίς αὖ αὐτὸς προσβλέψειν ἔτιως ὑπο-
 φρονεῖν ἵας τ' ἄλλων; ἢ τίς αὖ πιστεύσει, ὡς
 μετ' ὀλίγον ἔτις μεν αἰχμαλώτος ἔσαι,
 ἔτις ᾗ τ' κεφαλὴν ἐξήεν ἀσκήν αἵματος;
 ἐκεῖν Θ. ἢ τίς ἐστὶν ὧ Ἑρμῇ ὁ τῶν πορφυρέων
 ἐφεσρίδ' αἰμυροπρημενός, ὁ τὸ Διγδο-
 μα, ὡ τ' ἀκίβυλιον ὁ μάχρος ἀναδιδώσει
 τῶν ἰχθύν ἀνατεμῶν νήσω ἐν ἀμφιρρύτῃ;
 βασιλεύς δ' ἐπιστρέφει εἶναι. Ε. ὦ γε πα-
 ρωθεῖς ὧ Χάρων, ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς
 τῶν Σαμίων τύραννον δ' αἰμόνα εἰόμενον
 εἶναι. ἀπὸρ καὶ ἔτ' Θ. αὐτὸς ὑπὸ τῷ πα-
 ρεσῶτ' Θ. οἰκέτε μεμαδρίε προσδοθεῖς
 Οροίτη τῷ (αὐτράπῃ, ἀνασκολλοπιδήσε-
 ται, ἀθλι Θ. ἐκπεσῶν τῆς ἀδαιμονίας ἐν
 ἀπαρεῖ τῷ χέρον. καὶ πάντα γὰρ τ' κλωθεῖς
 ἐπήκτου. Χάρ. ὦ γε ὧ κλωθεῖ, γυνικῶς
 καὶ αὐτὸς ὧ βελτίστη, καὶ πᾶς κεφαλὰς
 ἀπότμνε, καὶ ἀνασκολλόπιζε, ὡς εἰδῶσιν
 αὐτοὶ.

in imperium succedet, ac ubi mille modis erravit & in Lybia, & in Aethiopia, tandem insania correptus, occiso à se Api, migrabit è vita.

CHAR. ô rem valde ridiculam. Sed num quis vel aspicere sustineat ipsos aded sibi præceteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò post fore captivum? hunc autem caput in utre sanguine pleno habituram? At quisnam is est, ô Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit? quem corona adornat, cui cocus, piscis ventre dissecto, amulum exhibet, ingente mari septa, regis se nomine jactet? MERC.

Belle, ô Charon, quod interim occidit. Ceteram Polyxaram Sanniorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Veram & hic tandem ab assistente famulo Meandrio Oræta Sarrapa proditus in crucem suffigetur. Miser sanè, qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit. nam

& hac nuper ex Clotho audiui. CHAR. Preclare, ô Clotho, ita & ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè detrunca, quo se homines tandem agnoscant. Sed & tuo bene.

αὐθροῦσι ὄντες, ἐν ποσάτῳ ἢ ἐπαγρέοιται,
 ὡς αὐτὰρ ὕψηλοτέρῃ ἀλγυρότερον καθεύ-
 πεσμέναι. ἐγὼ ἢ μελάσσομαι τότε γυναι-
 κείους αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφί-
 δίῳ, μή τι πορφυρίδα, πάρειν, ἢ κλίνην
 χρυσὴν κομίζοντας. Εἰ καὶ τὰ μὲν τέτων
 ὧδε ἔξει. τὴν ἢ πληθύνῃ ὧ Χάρων ὄρας,
 τοῦ πλεόντας αὐτῶν, τοῦ πολεμῶντας,
 τοῦ δικαζομένους, τοῦ γεωργῶντας, τοῦ
 δανείζοντας, τοῦ προσηγνῶντας; Χάρ. ὁρῶ
 περικίλιν πινὰ τύρβην, καὶ μεσὸν ταραχῆς
 τὸν βίον. καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εὐοικίας
 τοῖς ἑλκύεσιν, ἐν αἷς ἅπας μὲν ἰδίῳ το
 κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ. ὁλέ-
 ζοι δέ τινες ὥσπερ ἑφῆκες ἄγασσι, καὶ φέ-
 ρουσι τὸν ὑποδέετον, ὃ ἢ περιπιτόμε-
 νος αὐτὰς ἐκ τὰ φανός ἐστι, ὅχλος,
 τίνες εἰσίν; Εἰμ. ἐλπίδες ὧ Χάρων, καὶ
 θάματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ φυ-
 λαργυραὶ, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ πλε-
 οῦτα τέτων ἢ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυνα-
 ναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεσθαι
 γε νῆ Διὰ, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ
 ζηλο-

beneficio in sublime aded ferantur, nimirum
ut postea quanto altiori ruina, tanto graviori
dolore decidant. Porro quod ad me attinet,
quemcunq; horum vidum in navigio agnoxe-
ro, eum maxime ridebo, quando neque purpu-
ram, neq; regum capitis regmen, neq; lectum
secum adferat aureum. MBR. Et horum qui-
dem fortuna sic se habebit. Sed vidésne vastam
quandam multitudinem, atq; ex hac alios na-
vigantes, alios belli gerentes alios in foro liti-
gantes, alios terram aratro proscindētes, alios
foenerantes, postremo alios mendicantes? CH.
Video variam quandam turbam, ac promiscu-
am. & vitam perturbationum plenam. Ad hac
civitates conspicio apud examiniibus similes,
in quibus proprium quendam, peculiaremque
habent singuli aculeum, quo sibi vicinos pun-
gunt. Quidam autem ex ipsis velut crabrones
aguntq; feruntq; imbecilliores. At agmē illud
quod ex improvviso illos circumvolitat, quinā
sunt? MBR. Spes, & Charon, & metus, & amē-
tia, tum voluptas, avaritia, ira, odium, atque
id genus alia. Ex his autem ignorantia infi-
ma turba est permista, atque per Iovem in
eandem cum ipsis Republica degit odium, ira,
ambula-

ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φυ-
 λαργυρία. ὁ Φόβος ὅτι καὶ ἐπίδες ὑπερ-
 νω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων, ἐκωλήθη,
 ἐνίσπε καὶ ὑποπῆσεν ποιῆ. αἰδ' ἐλπίδες
 ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρέμεται, ὅπου αὖ
 μάλιστα οἴηται τις ὀπίληψαται αὐτῶν, ἀ-
 ναπλάμεται οἰχόμεναι, κεκρηνότες, αὐτὰς
 ἀπολιπῶσαι, ὅπερ καὶ τὸν πάνταλον κάτω
 πύχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τῷ ὕδατι. ὡς δὲ
 ἀπενίσσης, κατὰ ψα καὶ μοίρας ἄνω ὀπι-
 κλωθῆσαι ἐκάστω τὸν ἀτρακίον, ἀφ' ἧρ-
 τῆσθαι ζυμβεβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπίων
 νημάτων. ὁρᾷς κεῖται περὶ ἀράχινιά τινα
 καὶ ἐβαίνοντες φ' ἐκαστον δὲ τῶν ἀτρακ-
 κίων; Χάρ. ὁρῶ πάνυ λεπτόν ἐκάστω νῆμα
 ὀπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλά. τέττο μὲν
 ἐκείνω, ἐκείνο δὲ ἄλλω. Εἰρμ. ἐκόντως ὦ
 Πορθμεύ, εἴμαρ' ὅτι ἐκείνω μὲν ὑπὸ τῷ
 τέττῳ φονδύθῃναι, τέττῳ δὲ ὑπὸ ἄλλω καὶ
 κληρονομήσά γε τέττον μὲν ἐκείνω, ὅτι αὖ
 ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δὲ αὖ, τέττα.
 τοιόνδε γάρ τι ἢ ὀπιπεπλοκή· δηλοῖ. ὁρᾷς
 εἰ ἐν ὑπὸ λεπῶν κρεμαμένους ἅπαντας;

καὶ

ambulatio, cum & imperitia, hesitantia, avaritia. Porro metus & spes ipsos supervolitantibus, ille quidem horrorem incutit, aliquando verò tantum trepidare facit; hæ autem supra caput in altum vergentes, ubi quispiam apprehendere conatur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis, quod ipsum & Tantalum apud inferos ab aqua pati vides. Quod si aciem intenderis, conspicias in alto, & Parcas ipsas expenso singulis adnere tenuia quadam fila, quibus universum mortalium genus subnixum dependet, vidēsne quasi quosdam araneorum nexus ab ipsis suis in singulos demissos? CHAR. Video equidem filum ut plurimum admodum tenue ac fragile cuique è sublimi innexum: hoc quidem illi, illud verò alijs. MERCUR. Rectè vides, & portitor. Nam ab ipso fato imminet interitus illi ab hoc; huic autem ab alio. Atque hunc heredem fore ejus, cujuscunque filum fragilius fuerit, rursus autem illum hujus. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos? Atque hic quidem ex ipsis in altum subtractus,
sub

καὶ ἔτ' ὅτι μὲν ἀνασπασθεὶς αὖτις μετέω-
 ρός ἐστι, καὶ κ' μικρὸν κατὰ πτεσὼν ἀπορρέα-
 σθ' ὅτι τῷ λίνῃ, ἐπεὶ αὖτε καὶ πρὸς αὐτὴν
 πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργά-
 σεται. ἔτ' ὅτι ὁ λίγος δὲ τὸ γῆς αἰωρᾶμεν
 νῦν, ἢ καὶ πέση ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις
 καὶ τοῖς γέινουσιν ἐξακασθ' ὅτι τῷ πῶ-
 ματι. Χάρ. παγέλοισι παῖσι ὦ Ερμῆ.
 Ερμ. καὶ μὲν ἔσθ' εἰπεῖν ἔχοις αὖ κ' τῷ
 ἄξιαν ὅπως ἐστὶ κατὰ γέλασα ὦ Χάρων. καὶ
 μάλισται αἱ ἄγαν σπασθεὶς αὐτῶν, καὶ τὸ
 μέλας τῶν ἐλπίδων οἴχεσθ' ἀσπράττας
 γυνομένης ὑπὸ τῷ βελήσῃ θανάτῃ.
 ἄγγελοι ὅτι αὐτῶν, καὶ ὑπερήματα μάλα πολ-
 λοὶ ὡς ὄρεας, ἠπίαλοι καὶ πυρετοὶ, καὶ Φθόαι,
 καὶ περὶ πνέμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λυσήρια,
 καὶ κώνειοι, καὶ δικασταί, καὶ τύραννοι, καὶ
 τέτων ἔσθ' ὅπως αὐτὰς εἰσέρχεται, ἐς αὐ-
 τὰ πράττωσι. ὅταν ὅτι φασγῶσι, πολὺ τὸ
 ὀπίσθι, καὶ αἰ. αἰ. καὶ ὦ μοι μοι ἐστὶ ὄθις
 ἐξ ἀρχῆς ὁμοῦ ὅτι θνητοὶ τέ ἐστιν αὐτοὶ,
 καὶ ὁ λίγος τῶν χρόνων ἴπιδ' ἡμῶν περὶ τῷ
 βίῳ, ἀπίστω, ὡς περὶ ἐξ ὀνείρατ', πάντα
 ὑπὲρ

sublimis est, verum paulò post, ubi ponderi tanto sustinendo non amplius par fuerit, filo disrupto decidens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem qui paululum tantum à terra fuerit subductus, tametsi cadat, citra tamen strepitum jacebit, aded ut ruina vix ipsi audiant vicini. CHAR. Nimis quam ridicula hæc sunt, ô Mercuri. MERCUR. Atqui ne verbis quidem illa pro dignitate consequi possis, quàm sint ridicula, maxime ardua illorum studia, & quod nonnunquam, interea dum multa spe aluntur, intereunt ab optima scilicet abrepti. Cujus nuncq; & ministri, ut cernis, admodum sunt multi, puta febres, tum frigide, tum fervide (Latinis veteribus quercere dictæ) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladius, latrocinia, cicuta, judices quoque atque tyranni. Et horum nihil omnino mentem eorum subis tantisper sanè, dum eorum conatus feliciter processerint. At si quando sua se spe falsos senserint, tum illud ohe frequens in ore, pariter & eheu, & eheu, & heu mihi. Quod si jam inde ab initio secum perpenderent, mortales se esse, ac posteaquam paululum hoc temporis in vita fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis

ὡς ἐρῇς ἀφέντες, ἐζώκετε αὐτοφρονέει-
 ρον, καὶ ἡτίον ἡνιῶντο ἀποθανόντες, νῦν ᾧ ἔ-
 σαι ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπι-
 δαύσῃσι δὲ ὡς καλῇ, καὶ ἀπά-
 γῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἡ τῇ Φθόγῃ, ἀνα-
 νακῆσαι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἔποτε πρὸς
 δεκῆσαι ἀποσφάττεισθαι αὐτῶν. ἡ τί
 γὰρ οὐκ αὐτοποίησθε ἐκείνος, ὃ τ' οἰκίαν σπασ-
 θῇ οἰκοδομήμενον, καὶ οὐτοὶ ἐργάτας ἴπ-
 πων ἐρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μὲν, ἐξ ἧς τέλος αὐτῷ.
 ὃ δ', ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροφον, ἀπίσι, τῷ κλη-
 ρονόμῳ κατὰ λιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐ-
 τὸς μὲν δὲ δειπνήσας ἀθλιὸς ἐν αὐτῇ· ἐκεῖ-
 νος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα
 ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλος διὰ τῆς
 ἐστῶν, καὶ τέκνομα τῷ πατρός τιθέμενος, εἰ
 ἡπίστατο ὡς ἐπ' ἑτέρας γυναικὸς ὁ παῖς πεθνή-
 ξε, ἄρα αὐτοὶ δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γε-
 νομείῳ; ἀλλὰ τὸ αἶτιον, ὅτι τὸν μὲν δι-
 τυχόντα ἴππῃ τῷ πατρὶ ἐκείνον ὄρα, τὸν τῷ
 ἀθλήτῃ πατέρα, τὸν οὐλύμπια νενικηκέντα,
 τὸν γείπνα ᾧ τ' ἐκκαμίζονται τὸ πατρῷον
 ἔχοντες, ἔδ' ἐοῖδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ κρόκης

ἐκρίν

terrenis rebus omnibus, velut è somno migraturos, profecto & praevalentius, circumspectiusque vitam ducerent, & cum emoriendum esset, minus angerentur. Nunc autem quia praesenti rerum statu usuros se perpetuo sperant, cum minister aut vocarit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renitentur, propterea sanè, quod abstrahendos se à bonis praesentibus ne expectarint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magno studio edificando operarios urget, si intellexerit eam quidem finem habituram, ipsum autem se, cum iam saefigium imposuerit, discessurum, domo ita relicta heredi, ut us fruatur, ipse autem miser ne semel quidem in ea coequet? Iam qui stirpe virili auctus, convivio excipit amicos, patris nomen, nempe suum, puero imponit, si praesciret puerum septem annos natum, emoriturum, nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verum in causa est quod in eum quidem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrem esse contingit, vel athletea, vel ejus, qui vicerit Olympia: vicinum autem, qui natum cremandum effere,

ἑκρέματο, τοῦ μὲν γὰρ παρὰ τῶν ὄρων Διφ-
 φερομένης ὁράς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοῦ ξυναγεί-
 ρονταί, τὰ χεῖματα, εἶτα πρὶν ἀπολαῦσαι
 αὐτῶν καλῶμενάς, ὃν ὦν εἶπον, Ὡς πάντων
 ἀγγέλων καὶ ὑποφρετῶν, Χάρ. ὁρῶ πάντα
 ταῦτα, καὶ παρὰ ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ
 ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκκείνους.
 ἢ στρέμμενοι ἀγανακτῶσιν. Ερ. καὶ γὰρ τοῦ
 βασιλέως ἴδης αὐτῶν, οἵπερ δὲ δαιμονέ-
 σατοι εἶναι δοκῶσιν, ἐξω δ' ἀβεβαίαι, καὶ ὡς
 φῆς, ἀμφιβόλαι τὴν τύχης, πλείω τ' ἡδέων
 τὰ αἰνὰ ἀδύρησά περσύνει αὐτοῖς, φόβος
 καὶ περὶ χάς, καὶ μίσση, καὶ ὀπίθελας, καὶ
 ὀργαίς, καὶ κατακείας. τέτοις γὰρ ἅπαντες
 ζυῖσκουσιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ
 ἰσχυμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπου
 τὰ τέτων πονηρὰ λογίζεσθαι καὶ ἄλλοις οἷα τὰ
 τῶν ἰδωτῶν αὐτῶν. Χαρ. ἐθέλω γοῦν σοὶ ὦ
 Ἑρμῇ εἰπεῖν, ὥστιν εἰσκένομαι μοι ἐδοξαυοί
 ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἡδὺ πο-
 τὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω παρὰ
 κρουῶντι καταρράπτοντι αἰνισμένης,
 καὶ φυσικῶς λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγεί-

non inspicit, neque novit, quo funiculo quam-
que tenet sibi sit suspensus. Quin & eorum,
qui de sinibus digladiantur, quanta sit turba
vides, & quàm multi coacervent pecunias, qui
tamen antequam ipsis frui liceat, ab imminen-
tibus, quos dixi, tum nunciis, tum ministris
avocantur. CHARON. Video isthac omnia,
& mecum ipse cogito, quidnam jucundum eis
in vita sit, aut quid tandem sit illud, quo spo-
liati tantoperè stomachentur. MERC. Quin
etiam si ipsorum reges, quos vel omnium feli-
cissimos esse apparet, introspeciat quissiam di-
ligenter, nimirum praterquam quod instabili
& ancipiti fortunæ ludæ jactantur, invenerit
eis inherere tristitia longè plura jucundis: tot
adulationibus miseri illi involvuntur. Præter-
mitto & luctus, & morbos, tum & affectus,
qui ex æquo tum vulgo & his dominantur,
usque adeò ut non minoris fuerit & temporis
& negotij, horum hic recensere mala, quam
& privatorum. CHAR. Tibi ergo, ô Mercuri,
dicere volo, cuinam mortales similes mihi vi-
deantur, atque horum vitæ omnis. Vidistim
aliquando bullas illas in aqua, torrente ali-
quo cum strepitu scaturiente, existentes?

μετα ὁ ἄφρος; ἐκείνων ποίνω αἰ μὲν ἴνες
 μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκθαγῆσαι, ἀ-
 πέσθουσιν. αἰ δ' Ἰπὶ πλέων διαρκεῖσι, καὶ
 παροχαραουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων, αὐταὶ
 ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἰρου-
 νται. εἶτα μὲν τοὶ κακῆναι πάντως ἐξ ῥρά-
 γησιν ποτε. ἔ γ' αἰὼν τε ἄλλως γινέσθαι. τῷ
 τὸ ἐστὶν ὁ αἰθρώπων βίβη. ἅπαντες ὑπὸ
 πνέματι ἐμτ ἐμπεφυσμένοι, οἱ
 μὲν μέγας, οἱ δ' ἐλάττω καὶ οἱ μὲν ὀλιγο-
 χρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, αἱ
 δ' ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπάρουσι. πᾶσι δ'
 οὐδ' ἀπὸ ῥαγῶν ἀναγκαῖον. Εὐμ. ἔδ' ἐν
 χεῖρόν σου ἔ' Ομήρου εἰκαστας ὡς Χάρων, ἐν
 φύλλοις τὸ γ' αὐτῶν ὁμοιοῖ. Χάρ. καὶ
 ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους δεχῶν
 πέρι, καὶ πρῶν, καὶ κήσεων ἀμιλλώμενοι,
 ἅπερ ἅπαντα κατὰ λιπύντας αὐτὰς. δ' ἐπὶ
 ἓνα ὁβολὸν ἔχοντας, ἤκειν παρ' ἡμᾶς βε-
 λαιοὺς ἐπέπερ' ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀνα-
 βοήσας παμμέγεθες, παραινέσω αὐτοῖς,
 ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων ζῆν δ'
 αἰετ' θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας,
 λέγων

Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur spuma. h. i. rum sanè quædam sunt parvæ & exiles, quæ statim dissolutæ evanescent alie verò diutius durant; atque aliis ad se coactis vehementer inflantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem & hæ dissolvuntur omnino pereuntquæ. Ne hæ enim secus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita. singuli flatu tumescunt, ita ut alij sint majores, alij autem minores: postremo alij quidem momentaneam, moxquæ deficientem sentiant inflationem, alij verò prius deficient, quam omnino constituantur. At omnes destrui & evanescere necesse est. MERCUR. Nihil tu quidem infelicius hominum naturam similitudine expressisti, quam vel ipse Homerus, qui universum mortalium genus arborum foliis comparat. CHAR. At cum tam fragilis sit eorum conditio, vides tamen, ut inter se avidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibusq; certando, cum tamen ipsos, universis his post se relictis, unico tantum obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quam possum magna voce acclamando eos adhorter: primum quidem, ut

λέγων· ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδαίετε τὰ
 ταῦτα· παύσατε καί μινοντες. ἔ γ' ἐς ἀν-
 θρώπων ἐστιν. ἔδ' αὖ τῶν ἐν ταῦτα ζευκῶν αἰ-
 διώνεςιν. ἔδ' αὖ ἀπάγοι πρὸς αὐτῶν πρὸς
 αὐτῶν ἀποθανόντων. ἀλλ' ἀνάγκη τὴν μεν γυ-
 μνὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν δὲ καὶ τὸν ἀγρόν,
 καὶ τὸ χρευσίον αἰετῶν εἶναι, καὶ μελα-
 βάλλειν σὺν δεισιπτοῖς, εἰ ταῦτα, καὶ τὰ
 ποιαῦτα ἐξ ἐπικράτου ἐμβοήσονται αὐτοῖς, ἔκ
 αὐτῶν οἱ μέγα ὠφελήθῃσι τὸ βίον, καὶ ζω-
 φρονεσέμεν αὐτῶν γινώσκοντες πόλιν; Εὐμ-
 ῶ μακάρε, σὺ οἶδας ὅπως αὐτῶν ἡ ἀ-
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μήδ'
 αὐτῶν τρυπάνω ἐπὶ διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ
 ὧτα, πρὸς τὴν κηρὸν ἐξυπακούειν αὐτοῖς, οἷον περ
 Ὀδυσσεὺς σὺν ἐπὶ τῶν ἐδράσε δέξεται Σει-
 ρεύων ἀκροάσεως· πέθει οὐκ αὐτῶν ἐκείνοι
 διωκθεῖσιν ἀκῆσται, ὡς καὶ σὺ κεκραγὼς
 διαόραγῃς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη
 διώκει, τὴν ἐν ταῦτα ἡ ἀγνοια ἐργάζεσθαι.
 ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι καὶ πόλιν δέ-
 δεγμένους τὸν κηρὸν ἐστὰ ὧτα, πρὸς τὴν
 ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅς γ' ἐδορκήσας ἐς
 τὰ

incomatibne & stultis & vanis abstineant: deinde ut mortem semper præ oculis habentes, hunc vite cursum transigant, in hanc sententiam verba proclamans: ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neque enim perpetuò viveris. Nihil ex his, quæ hic præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cum moriendum est, secum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, domum autem atq; agrum, & aurum, in aliorum transire manus, semperque dominum mutare. Hæc atque ejusmodi alia, si, unde exaudiri possint, ipsis inclamarem, annon putas vita eorum magna fore vilitati, ita, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant? **MERCUR.** ô beate, nescis quantopere eos tum ignorantia, tum error occupaverit, adeo ut eorum aures, ne terebro quidem amplius aperire queas, tanta obturarunt cera, haud aliter ac faciorum aures & Vlysses veritus ne Sirenuncantus exaudirent. At quinam audire potuerint, etiamsi vocem in tantum intēdas, ut rumparis? Nempe quod apud vos oblivionis fons potest, idem hic præstat ignorūtia. Quamquam

τὰ πρᾶγματα, καὶ κατεγνωκότις εἶναι
 Χάρ. οὐκ ἔν σκείνοις γὰρ ἐμβόησταιμεν; Ερμ.
 πείτιον τὸ λέγειν πρὸς αὐτὰς ἁ ἰουσι.
 οὐαὶ ὅπως ἀποστάντες τῶν πολλῶν, κατα-
 γελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἔδαμῃ ἔδα-
 μῶς δρέσκονται αὐταῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι
 δρασμὸν ἤδη βυλβόοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ
 τῆ βίης; καὶ γὰρ καὶ μισθὸν) ἐλέγχοντες αὐ-
 τῶν τὰς ἀμαθίας. Χάρ. Οὐ γὰρ ὦ γυνάδαι.
 πολλὸν πάνυ ὀλίγοι εἰσιν ὦ Ερμῆ. Ερμ. ἰκα-
 ρὸν καὶ ἔτοι. ἀλλὰ κατῴμεν ἤδη. Χάρ. ἐν ἔτι
 ἐπόθεν εἶδέναι ὦ Ερμῆ. καί μοι δείξας αὐ-
 τὸ, ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περὶ ἡγῆσιν πεποιηκώς.
 τίς ἀποθήκας τῶν ζωμάτων, ἵνα κατε-
 τρύγησι, θάσασθαι. Ερμ. ἡρία ὦ Χάρων,
 καὶ τύμβος, καὶ τάφος καλεῖται τὰ τοιαῦτα.
 πολλὸν πὲρ τῶν πόλεων ἐκείνα τὰ χώ-
 ματα οὐαὶ, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυραμίδας;
 ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ ζωματοφυ-
 λάκιά ἐστι. Χάρ. τί ἔν ἐκεῖνοι ἐμφανῶσι
 εἶναι λίθους, καὶ χρεῖσι μύρω; οἱ δ', καὶ πυρὸν
 νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βοθρον τι-
 νὰ ὀρύξαντες, καί οἱ τε ταυτὶ τὰ πολυελεῆ
 εἰπὼν,

sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam cer-
ram in aures nō accipiunt, ad veritatem ipsam
declinant, atque in ipsis rebus cernentes acu-
tum, quales sint agnoscant. CHAR. Vel illis
ergo solis acclamarem. MERC. Supervaca-
neum fuerit, ea quae sciunt ad eos dicere. Vides
quomodo à vulgi turba semoti rideant, qua
alii factitarint, & neutiquam conveniat ipsis
cum vulgo, aded ut iam appareat ipsos fugam
ē vita ad nos adornare. Verū omnibus odiosi
sunt, eo quod istorum imperitiam redarguunt.

CHAR. Belle, ô generosi vos, tametsi pauci.

MERC. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc de-
scendamus. CHAR. Vnum adhuc discere desi-
derium est, quod ubi docueris, perfectam sanē
doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in
quae cadavera reponant, dum in terram defo-
diunt. MERC. Sepulchra, conditoria & mo-
numenta haec vocant, ceterū tumulos illos
ante urbes vides, tum columnas, & pyrami-
des. Omnia illa mortuorum sunt receptacu-
la, cadaverumq; custodia. CHAR. Quid ergo
saxa illa coronant, unguentisque inungunt?
alii praetumulis constructo rogo, ac fovea
effossa, sumptuosas illas exurant coenas, &

δ' εἶπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον, καὶ μελί-
 κρατον, ὡς γούῃ εἰκάσαι, ἐγχεύουσιν. Ερμ.
 οὐκ οἶδα ὦ Πορθμεύ, τί ταῦτα πρὸς τὸ
 ἐν ἅδῃ. πεπις δ' ἔκασι δ' οἴῳ τὰς ψυχὰς
 ἀναπεμπομένης. κάτῃθεν, δειπνῆν μοι
 ὡς οἶόντε περιπετομένης τὴν κνίσσαν, καὶ τὴν
 καπνὸν, πίνῃν δ' ἀπὸ τῆς βόβρης τὴν μελίκρα-
 τον. Χάρ. ὁκείνης ἐπὶ πίνῃν ἢ ἐσθίειν, ὦν τὰ
 κρανία ξυρότατα; καὶ τοὶ γαλοῖος εἰμί σοι
 λέγων ταῦτα, ὁσημέρω κατὰ γέντι αὐτῆς.
 οἷός τ' ἔν εἰ δλωαίτ' αὖ ἐπὶ ἀνελθεῖν ἀπ' αὐ-
 τῶν χθόνιοι ὑρόμενοι. ἐπεὶ τοὶ καὶ παγγε-
 λοῖα αἰὲν Ἐρμῇ ἔπαχον, καὶ ὀλίγα πρᾶγ-
 ματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατὰ γέντι μόνον αὐ-
 τῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ἀνάγην πομμένης, ὦ μά-
 ταιοι, τὴν ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις
 (Δακέερε;) τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πρᾶγ-
 ματα, καὶ οἷα παρ' ἡμῖν ἐστὶ. καὶ ὅτι κατὰ γέντι
 ὅμως ὅ, τ' αὐτοῖς ἀνὴρ ὅς' ἔλαχε τύμ-
 βος. ἐνδὲ ἰῆ τιμῇ ἱερῶν κρείωντ' Ἀγασμέ-
 μνων. Θερσίτη δ' ἰσθ' ὅτι παῖς
 ὑπὸ μοιο. πάντες δ' εἰσὶν ὅμως νεκρῶν
 ἀμεινῶν κάρκωα. γυμνοὶ πλεῖστοί τε καὶ
 ἀσφο-

vnu
 davis
 dunt
 quid
 vnu
 vedu
 cum
 tem
 adhu
 sunt
 dicer
 nosti
 post
 Qui
 gori
 cere
 vell
 Non
 tui
 paci
 est
 qui
 bon
 The
 Vnd

vinum mulsamque aquam (quantum con-
 jecturis assequi possum) in ipsas foveas insin-
 dunt. MERCUR. Equidem ignoro, ô Portitor,
 quid hæc ad eos qui apud inferos agunt. Ve-
 rum illis persuasum est, umbras ab inferis
 reduces cœnare quidem, utcunque liceat, cir-
 cum nidorem, ac fumum volitando, bibere au-
 tem è foveis aquam mulsam. CHAR. Illos
 adhuc bibere, vel esitare, quarum calvaria
 sunt aridissime? Atqui ridiculû est me tibi hæc
 dicere, qui, quod quotidie ipsos deducas, probè
 nosti an ubi semel terrâ subierint, denud velut
 postliminis jure ad superos remeare queant.
 Quin & ipse maximè ridicula paterer tot ne-
 gotiis occupatus, si eos trajiciendo non dedu-
 cere solum, sed reducere oporteret, si quando
 vellent bibere. O stulti, quæ est hæc amentia?
 Non scitis, quàm latè distantibus finibus viven-
 tium, & mortuorum res sunt sejunctæ, quoque
 pacto se res habeant apud nos. Vbi mortuus
 est, aequè tumuli, qui nescit honorem, &
 qui sortitur spectandi funera saxi, Atqui
 honor unus adest, & regi Agamemnoni, & Iro,
 Theriste, & similis Theridos formosus Achilles.
 Vnde jam pariter sicca nudaque pererrant

ἀσφοδελὸν λαμῶνα. Ερ. Ηρόκλεις, ὥς πο-
 λὺν τὸν Ομηρον ἐπαντλεῖς, ἀλλ' ἐπεὶ περ
 ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δειξάιν τ' ἘΑΧΙΛΕ-
 ΛΕΩΣ ΠΑΦΟΝ. ὅρῳς τὸν Ἰππὶ τῇ θαλάττῃ;
 Σίχθον μὲν ἐκείνο τὸ Τρωϊκόν, ἀντικρὺ δὲ
 ὁ Αἴας πύμαπαι ἐν τῷ Ροιτίῳ. Χάρ. ἔ με-
 γάλοι ὦ Ερμῆ οἱ πάφοι. τὰς πόλεις, τὰς ἐπη-
 σίμους ἡδὴ δειξόν μοι, ἄς κάτω ἀκρόμεν.
 τὴν Νῆον, τὴν Σαρδ' ἀναπάλη, καὶ Βαβυ-
 λῶνα, καὶ Μυκλεύας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὸ Ἴλιον
 αὐτῶν. πολλὰς γοῦν μέμνημαι διαπορ-
 θύσας ἐκείθε, ὥς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴ δε-
 νεωλκῆσαι, μὴ δ' ἀξύνψαι τὸ σκαφίδιον.
 Ε. ἡ Νῆος μὲν ὦ πορθμεῦ ἀπόλωλεν ἡδὴ, καὶ
 ἔδ' ἐν ἵχνῳ ἐπ' λοιπὴν αὐτῆς, ἔδ' αὖ εἶπης
 ὅπως ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δ' ἐσοὶ ἐκείνη ἐστίν, ἡ
 εὐπυργος, ἡ τ' μέγαν περὶ βολον. ἔ μετὰ πο-
 λὺν καὶ αὐτὴ ζητηθῆσιν, ὥσπερ ἡ Νῆος.
 Μυκλεύας δ' καὶ Κλεωνὰς αἰσχύνονται δει-
 ξαί σοι, καὶ μάλιστ' αὐτὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ
 οἷδ' ὅτι τὸν Ομηρον κατελθὼν Ἰππὶ τῇ
 μεγαληγορίᾳ τ' ἐπῶν. πολλὰ ἀλλὰ πά-
 λαι μὲν ἦσαν αἱ αἰμόνες, νῦν δ' ἐπεθήκασθαι

Æphodeli campos conſtracto vertice cuncta.

MER. Papa, quàm multa ex Homero hauris.

Sed quia me ſubmoviſti Achillis ſepulchrum

tibi volo indicare. Vides illud quod prope ma-

re ſitum eſt, illic Trojanum eſt Sigæum, è regio-

ne autem conditus eſt Ajax in Rhætæo. CHA.

Non magnifica, neq; inſignia ſunt monumen-

ta. Verùm celebriores urbes mihi commonſtra,

de quibus infernè tam magnifica audimus. Ni-

num ſcilicet, Sardanapali urbem, Babylonem,

Mycenas quoque, tum & cleonas ſimul, &

Ilium ipſum. nam illinc oriundos multos me-

mini trajicere, aded ut totis jam decem annis

neque navem ſubduxerimus, neque ea interim

refruxerit. MER. Ninus quidem, & Portitor,

jam eſt everſa, ita ut ne veſtigium ejus ſit reli-

quum, neque ubi ſita fuerit olim, facile dixe-

ris. Babylon autem tibi illa eſt tot turribus

benè munita, quæ magno illo ambitu eſt ſepta,

haud ita multò poſt & ipſa deſiderāda, quem-

admodum nunc Ninus. At Mycenæ & Cleo-

nas me ſanè commonſtrare pudet, omnium

verò maximè Ilium. Nam ubi deſcenderis,

ſat ſcio, præſocâris Homerum, propterea quod

tam magnificis verſibus hæc nugæ decantare

καὶ αὐταὶ ἀποθνήσκουσιν γὰρ ὡς πορθμεὺς καὶ πώ-
 λεις, ὡς περ ἀνθρώποι. καὶ τὸ πῶς αὐτοὺς ὁρᾷ
 ἔργον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ ἔν ἐδ' ἐπέφθι-
 ἐν Ἀργεῖ ἐπικαταλείπει). Χά. παπαὶ τῶν
 ἐπαίνων Ὀμηρε, καὶ τ' ὀνομάτων, Ἰλιον ἱρὸν
 καὶ Διὸς ἄγαθον καὶ Ὀκλήμειαν Κλεωναί-
 αλλὰ μετὰ τὸν λόγον, τίνες εἰσὶν οἱ πολε-
 μῶντες σκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνων ἀλλήλους
 φονεύουσιν; Ερμ. Ἀργεῖς ὁρᾷς ὡς Χάρων,
 καὶ Λακεδαιμονίης, καὶ τὸν ἡμιθνήτα σκεῖνον
 στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν Ἰππιδάφοντα, τὸ
 πρόσπαμον τῷ αὐτῷ ὀνόματι. Χαρ. ὑπὲρ τί-
 νων ἢ αὐτοῖς ὡς Ερμῇ ὁ πόλεμος; Ερμ.
 ὑπὲρ τῶν πεδίων αὐτῶν, ἐν ὧς μάχων). Χα. ὡς
 τ' ἀνοίας, οἷός γε ἐκ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πε-
 λοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κλήσων), μόγις
 αὐτὸν ποδῖαιον λάβοιεν τόπον πῶς αὖτε Αἰακῶν
 τὸ ἢ πεδίον τῆς τοῦ ἄλλοις ἄλλοι γινώσκουσιν
 σι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ πρόσπαμον ἀνα-
 σπείουσι τῷ ὁρᾷ. Ερμ. ἔγωγε μὲν ταῦ-
 τα ἔσται. ἡμεῖς ἢ καταβαίμεν ἡδὴ, καὶ κατὰ
 χώραν ὁρᾷμεν αὐτὰς τὰ ὄρη, ἀπαλ-
 λατρώμεθα, ἐγὼ μὲν κατὰ ἐσάλλω, σὺ δ'

non erubuerit. Veruntamen & quondam ex-
titerunt felices, nunc autem mortue sunt &
ipsæ: Vrbes enim, ô Portitor, perinde ac ho-
mines emoriuntur, & quod longè mirabilius,
solidi etiam fluxi, ita ut Inachi ipsius in Argo
ne monumentum quidem reliquum appareat.

CHAR. Vah, quæ laudes Homere, quamque
superba nomina: Ingens Ilium, ac roceribus
amplum Tum structa bellè Cleone. Sed in-
terim dum fabulamur, quinam illic dimicant,
& qua pro re se mutuo cadunt? MERCUR.
Argivos vides & Lacedamonios, ô Charon, at-
que semimortuum imperitorem Othryadem
suo ipsius nomini trophaum inscribentem.

CHAR. At pro quo eis est pugna? MERC.
Pro eo ipso agro, in quo pugnant. CHAR. ô
hominum amentiam, qui haud sciunt se, et-
iamsi nunc quisque eorum totum Peloponne-
sum possideat, unius tamen vix pedis locum ab
Acaco accepturos. Campum autem aliâs ali-
colent, sæpè etiam hoc trophæo per aratrum
revulso. MERC. Hæc quidem hoc modo se
habebunt. At nos jam hinc descendamus, ac
montibus his in suas sedes repositis, regredia-
mur, ego quidem quod sum ire iussus, tu verò
ad na-

Πρὶ τὸ πορθμεῖον, ἤζω δέ σι μετ' ὀλίγον
 καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν. Χαρ. δὲ γε ἐπαίησας
 ὦ Ἑρμῆ. Ἐργίτης αἰεὶ ἀναγεγράφη. ὦ-
 νάμλου δέ τι Διὸς σὲ τ' ἀποδήμιας. οἷός
 ἐστι τὰ τ' κακοδαίμόνων αἰθρώπων πρᾶγ-
 ματα, βασιλεῖς, πολέμοι, χερυαῖ, ἐκα-
 πόμοι μάχαι. χάρων ☉ ἦ
 εἰς λόγος ☉.

Δ Ε Λ Ο Σ.

ad navem. Equidem paulò post veniam, & ipse tibi umbrarum gregem mecum adducens.

CHAR. Probè fecisti, ô Mercuri, atque in eorum album adscriberis, à quibus beneficio me affectum perpetuo me agnoscam; quandoquidem tua ope in hac peregrinatione plurimum sum adjutus. O qualia infelicium hominum studia. Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia, praelia, Charontis autem nulla habetur ratio.

FINIS.

AD LECTOREM.

OPTIMA ac amice Lector, ne pagellæ quædam vacent, præcepta quædam educationis puerilis, tanquam veras aureas regulas humanæ vitæ, ex Colloquiis sive Exercitationibus latine linguae Johan. Lodovici Vivis hic addere placuit.

BUDÆUS, GRYM-
PHERANTES.

Hujus dialogi tres sunt partes, Exordium, Narratio, & Epilogus.

QVAENAM est isthac tanta & tam subit. i. mutatio? inter Ovidij Metamorphoses posset referri. GR. In pejúsne, an in melius? BUD. In melius, mea sententia: siquidem ab exteriori cultu, gestu, verbis, actionibus bonam mentem licet æstimare ac colligere. GR. Narrant qui orbem terrarum describunt, fontes esse admirabiles ingenij ac naturæ, alios inebriare

ebriare, alios somnum; fontem hunc hanc ego
 vim habere sum expertus, ut ex bruto efficiat
 hominem, ex perduto & nequam frugi, ex ho-
 mine angelum. BUD. Possemné & ego ex eo-
 dem fonte aliquid vel extremis labris deliba-
 re. GR. Quid ni possis? domum tibi, ubi habi-
 ter, commonstrabo. BUD. Istuc quidem aliàs:
 Tu verò inter deambulandum, (aut desidea-
 mus si lubet) aliquot mihi refer ex Lodovici
 Vivis, praeceptionibus, quas optimas esse & po-
 tissimas censeas. GR. Equidem recensebo lu-
 bens, cū ut tibi gratificer & prosim, si queam:
 tum ad meam recordationem. Primum omniū
 docuit me, debere unumquemq; non magnificē
 de se sentire, sed moderatē, seu verius demissē:
 hoc est optime Educationis, ac vera comitatus
 solidum fundamentum ac proprium. Hinc na-
 vare operam, ut animum excolat atq; exornet
 cognitione rerum, scientia & Exercitamentis
 virtutum: alioqui hominem non hominem es-
 se, sed pecus. Rebus sacris interesse, cum maxi-
 ma attentione & reverentia. Quidquid illic
 sive audias, sive videas, existimare magnum,
 admirabile, divinum, & quae captum tuum
 exuperent. Crebrò te Christo commendare pre-
 cibus.

AD LECTOREM.

oibus, in illo spem & fiduciam tuam omnem
 collocandam. Parentibus obsequentem te præ-
 bere: inservire illic, ministrare, & quacunq;
 valeas commodare, prodesse, adjuvare. Magi-
 strum colere, ac diligere tanquam parentem,
 non corporis, sed (quod amplius est) mentis.
 Ministros Domini revereri, illorumq; doctrinam
 audientem se exhibere: qui referunt nobis per-
 sonam Apostolorum, atq; ided Domini ipsius.
 Senibus assurgendum, caput nudandum, atten-
 tē illos auscultandum, à quibus ob diutinum
 usum rerum collecta sit prudentia. Magistra-
 tus honorare, illisq; aliquid imperantibus dicto
 esse audientem, quibus cura nostri à Deo est cō-
 missa. Viros magni ingenij, magnæ eruditionis,
 probos, suspicere, admirari, colere, benè illis cu-
 pere & amicitiam illorum ac familiaritatem
 expetere. Ex qua magni fructus reportentur:
 & is potissimum, ut similes eorum evadamus.
 Nec debere adolescentem in nudando capite
 lentum esse, non in flectendo genu, non in uno-
 quoq; honorificè appellando, non in comi ser-
 mone ac moderato. Non decere multum loqui
 apud majores natu, aut superiores: id enim
 alienum esse à reverentia illis debita: sed rati-

AD LECTOREM.

rum illos auscultare, & ab eis haurire prudentiam, cognitionem variarum, rectam atq; expeditam loquendi rationem. Brevissima est ad scientiam via audiendi diligentia. Prudentis & ingeniosi esse, de rebus judicare: uniuscujusq; de eo, quod probè novit: ideoq; negabat ferendum esse adolescentem ad pronunciandum ac definiendum proclivem: debere illum in statuendo aut judicando, de re quantumcunq; levi ac exigua esse cunctabundum, seu potius timidum, conscius videlicet suæ ignorantie: non cavillari, non rationem repositum: sed tacitè ac modestè obtemperare: quod dictum Platonis auctoritate fulciebat, magni in sapientia viri. BV. Ita est planè. Perge ad alia. GR. Nullum esse decentius aut gratiosius adolescenti ornamentum, quàm verecundiam. Nihil impudentia tectius aut inuisius. Magnum esse ætati nostræ ab ira periculum: ab ea nos ad turpes actiones corripì, quarum paulò post gravissimi pœniteat. Multum itaq; esse cum illa luctandum, quoad omninò prosternatur, ne nos ipsa prosternat. Ociosus homo, saxum: malè occupatus, belva: benè occupatus, verè homo. Homines nihil agendo malè agere discunt.

discunt. Cibus & potum metiendum non naturali desiderio famis aut sitis, non gulositate aut pecuina libidine infarciendi corporis. Quid potest dici tetrius, quàm hominem e. i. ingerere in suum corpus, edendo, bibendo, quæ exuant illum humana conditione, transferant in belvinam, aut etiam in stipitem? Compositio oris & cuncti corporis, quemadmodum animus sit intus habitus, loquitur. Sed ex universa exteriore facie nullam animi speculum a se hab. it esse certius, quàm oculos: ideoq; convenire, illos esse sedatos & quietos, non elatos, nec dejectos, non mobiles, sed nec vigentes: faciem ipsam non in toruitatem nec ferociam compositam, sed ad hilaritatem atq; affabilitatem. Sordes & obscœnitates abesse decet à vestitu, victu, convictu sermone. Sermonem nostrum nec arrogantem ac pavidum, nec vicissim abjectum & effœminatum volebat esse: simplicem autem & minimè captiosum, non detortum ad pravas interpretationes: nam id si fiat, nihil erit tutum loqui, & frangitur generosa loquendi indoles stultis ac ineptis cavillis. Manus cum verba facimus, non jactandas, non caput quatiendum, nō crispandum latus, non vultum